"Karakterler o kadar canlı ki hiç aklınızdan çıkmayacak."
—VERONICA ROTH

YABANCI

CINDY PON

TUZAK

4

HİKÂYENİN ÖNCESİ

İSYAN'I KAÇIRMAYIN:

"Yüksek doz aksiyonla dolu bir hikâye." —**MARIE LU**

"Güçlü, güncel ve yepyeni bir soluk." —**VERONICA ROTH**

"*İsyan*, kolaylıkla bizim geleceğimize dönüşebilecek bir dünya öngörüyor." —**BETH REVIS**

"*İsyan*'dan daha tatmin edici ve gerilimli bir distopya bulamayacaksınız." —**ANN AGUIRRE**

"Toplumsal düzlemde bilinçli bir fütüristik gerilim." —***Kirkus***

"Cindy Pon çevreyi, sesleri ve kokuları o kadar canlı anlatmış ki kendinizi Taipei'de hissedeceksiniz." —***Booklist***

"Kültürel elementleri, yaratıcı teknolojisi ve hava kirliliği açısından günümüz koşullarında adım adım ilerlediğimiz gelecek tasarısıyla nefes kesici bir okuma deneyimi sunuyor." —***BCCB***

"Okuru baştan çıkaracak denli güçlü bir bilimkurgu romanı."
—***School Library Journal***

TUZAK

YABANCI

CINDY PON

UZAK

Çeviren

Begüm Berkman

İnanması güç hikâyeler anlatmaya bayılan babam Steve Pon'a

BİRİNCİ BÖLÜM

BOMBALAMA

LINGYI

Lingyi liderleriydi ve onları tehlikenin ortasına, hatta muhtemelen ölümlerine bodoslama gönderiyordu.

Bu düşünceyi, tüm korkunç senaryoları kafasından atmaya çalıştı. Panik dalgasını bastırmalıydı. Lingyi'nin dikkati dağılırsa bedelini arkadaşları öderdi.

Zhou'yu kurtarmaları gereken gecede bir yandan da Jin Holding'i bombalamak çok büyük bir riskti ama yangın alarmı numarasına ikinci kere başvuramazlardı. Ya bu gece yapacaklardı ya da asla. Yine de önceden bu kadar gerçekçi gelmiyordu; zorlu bir oyun, hiç olası görünmeyen bir hayaldi. Ancak bu gece, arkadaşları onu geride bırakmadan önce Iris'i öptüğü sırada bir şeylerin sona yaklaşmakta olduğunu hissetmişti. Bunu yapmak konusunda hemfikirlerdi, bu hedef uğruna aylarca çalışmışlardı ama bir şeyi planlamak ile gerçekleştirmek apayrı şeylerdi.

Öleceklerinden korkuyordu.

Lingyi duvar ekranında açık olan dokuz farklı canlı video görüntüsünü inceledi. Üçü Iris, Victor ve Arun'un üzerine yerleştirdikleri ve her hareketlerini takip eden kameralardan geliyordu. Diğerleri ise Jin Holding'i gösteriyordu: biri giriş ve lobiye,

bir diğeri arkadaşlarının gireceği arka kapıya, üçüncüsü ise bir sandalyeye hareketsiz hâlde çökmüş olan Zhou'ya dönüktü. Son üç ekranda da dönüşümlü olarak holdingin içindeki çeşitli koridorları ve bölgeleri gözlemliyordu.

Lingyi oturma odasındaki küçük boşlukta volta atıyordu. Iris hep daha büyük bir daireye taşınmaları gerektiğini söylerken o buranın gayet mükemmel olduğunu düşünmüştü. Sıcak bir yuva gibiydi. Bu geceki operasyonu karargâhlarından değil, evinden yönetmeyi tercih etmişti. Karargâhları, arkadaşlarının izleriyle doluydu; her köşede onların anıları vardı. İçinde yankılanan boşluk hissini kendi evinde de duymayı beklemiyordu.

Ancak Iris kanepelerinde uzanmış, bir eli kulağının altında –en sevdiği pozisyonda– uyumuyordu işte. Iris şimdi Jin Holding'in arka kapısına yaklaşıyordu ve üzerindeki kameradan, Victor ile Arun'un da hemen yanında olduğu görülüyordu. Lingyi, bodrum katında eski makinelerle dolu bir odada tutulan Zhou'yu gösteren ekrana dokundu. İçeriyi titrek floresan ışığı aydınlatıyordu. Lingyi, herhangi bir hareket emaresi yakalamayı umarak Zhou'yu izledi; göğsünün her nefeste yükselip alçaldığını, dizinin ya da omzunun belli belirsiz hareket ettiğini görmeye çalışsa da hiç hareket yoktu. Jin Holding'in odaya ait güvenlik kayıtlarından da hiç ses gelmiyordu ve Lingyi onun için çok endişeleniyordu.

"Orada mısın, patron?" Victor'ın sesi, sanki odada, yanında duruyormuş gibi berrak geliyordu.

Lingyi sıçradı. "Buradayım. Her şey yolunda görünüyor." Kaygılarının sesinden anlaşılmaması için canlı bir tonda konuşmaya çalışıyordu. Görevlerini hızlı ve doğru şekilde yapabilmeleri için Lingyi'nin kendine güvenmesine ve onlara yol göstermesine ihtiyaçları vardı. "Bina sessiz. Çabuk olun. Yangın alarmı çalana dek güvenlik sistemlerine erişimim olmayacak." Binaya gizlice girmeye çalışırken bir güvenlik görevlisine yakalanırlarsa işleri zorlaşırdı.

Iris, binaya girmek için Daiyu'nun erişim şifresini girerken Lingyi yüreği ağzında, nefesini tuttu. Birkaç saniye sonra kapı hafif bir tıkırtıyla açıldı, hepsi içeri süzüldü ve kapıyı arkalarından sıkıca kapadılar.

Lingyi, "Arun," dedi kulaklığından, "Zhou bodrum katındaki odalardan birinde. Bir kat aşağıya in."

Arun, "Tamamdır, patron," diye karşılık verdi.

O gün erken saatlerde karargâhtayken tüm planı yeniden gözden geçirmişlerdi. Yine de Lingyi talimatlar verip hepsini yönlendirmeden duramıyordu. Bu sayede sahte de olsa bir kontrol hissi duyuyordu. "Alarm çalmaya başladıktan sonra yirmi dakikanız olacak," diye hatırlattı.

Bunu hepsi biliyordu ama Lingyi sadece sesli dile getirince bile avuçları terden yapış yapış oldu. Arun karanlık bir merdiven sahanlığından inip kapalı kapılarla dolu uzun bir koridora ulaştı. Loş ışıkta kapı kollarını sırayla denemeye başladı. Burada kimseyle karşılaşacağını düşünmüyordu. Kapıların çoğu zorlanmadan ardına kadar açılıyordu; arkalarında binanın altına depolanmış makineler ve ıvır zıvırla dolu odalar vardı. Zhou'yu bulmaya çalışırken, kilitli odalarda hareket dedektörünü kullandı. Her seferinde Lingyi'nin nabzı hızlanıyordu ama dedektörler o kapıların ardında hiçbir hareket tespit etmiyordu.

Arun fısıldayarak sövüyordu ve ekipteki herkes bunları duyabiliyordu. "Sağ taraftaki tüm odalara baktım bile ama daha fazla zamana ihtiyacım var."

Kapıdan kapıya koşarken biraz daha hızlandı. Kamerası her adımında sarsılıyordu.

Iris, "Yangın alarmını halletmek üzereyim," diye karşılık verdi. "Daha fazla beklersek yakalanabiliriz."

"Sadece beş dakikaya ihtiyacım var." Arun nefes nefeseydi.

Beş dakikada güvenlik görevlileri kamera görüntülerinden birinde Arun, Vic ya da Iris'in gizli gizli ortalıkta gezindiğini görebilirdi. Beş dakika, hepsinin yakayı ele vermesine yeterdi. Bu konuda gündüz de tartışmışlardı. Iris haklıydı.

Victor umitsizce, "Zamanımız kalmadı," dedi. "Plana uyalım." Lingyi, Victor'ın Zhou'yu kardeşi gibi sevdiğini biliyordu; bunu söylemek onun için zor olmalıydı.

Lingyi'nin göğsü sıkışıyordu. "Arun, Zhou orada bir yerlerde," dedi. Zhou'nun ölüm fermanını mı imzalıyordu yoksa? "Iris, alarmı çalıştır."

Iris'in eldivenli eli, kırmızı kolu aşağı çekti ve kısa aralıklarla çalan alarm bir anda Lingyi'nin kulağına doldu. Ardından binanın ses sisteminden yatıştırıcı bir sesin, "Dikkat dikkat, on dakika içinde binayı en yakın çıkış kapısından terk ediniz," dediği duyuldu.

Lingyi kendini koltuğuna atıp cam tablalı masasının başına geçti ve alarm çalışmaya başlamışken holdingin ana güvenlik sistemine girdi. Tüm bina acil durum moduna girmişti. Güvenlik ekipleri bile nöbet yerlerini terk etmişlerdi. Lingyi birkaç çalışanın ana kapıdan çıkmasını izledi. Gecenin bu saatinde holdingde daha çok güvenlik görevlileri ve nöbetçi ekipler vardı.

Arun bodrum katının koridorlarında koşturup odaları kontrol etmeye devam ederken Vic ile Iris gözlerden uzak duruyorlardı. Lingyi, Zhou'yu gösteren ekrana baktı. Muhtemelen alarmın sağır edici gürültüsü sayesinde uyandığını görünce rahatladı. Zhou, bağlarından kurtulmaya çalışıyormuş gibi omuzlarını yavaş yavaş oynatıp etrafına bakındı. Lingyi onun kendisini hiçbir şekilde duyamayacağını bilse de, "Dayan Zhou, Arun yolda," dedi.

Arun hışımla, "Onu bulamıyorum!" diye bağırdı.

Lingyi, "Aramaya devam et," dedi. "Orada bir yerlerde, az önce de uyandı!"

Arun susmak bilmeyen alarmın sesini bastırmaya çalışarak Zhou'nun adını haykırmaya başladı. Ancak Zhou'nun ağzı bağlıydı ve Arun bağırıyor olsa bile onu duymuyormuş gibiydi.

Lingyi, tüm dikkatini zemin kata vermeye çalıştı.

Vic ile Iris geniş bir koridor boyunca koşup bir asansörün önünde durdular. Henüz yedi dakika olmuştu ama tek başına kalıp da yakındaki çıkışlara koşturan birkaç kişi dışında bina

çoktan boşalmış gibi görünüyordu. Lingyi güvenlik görüntülerini kontrol edip, "Asansör temiz," dedi.

Iris ve Vic aynı anda, "Sağ ol, patron," dediler.

Boş kabine girdiler. Victor üçüncü ve beşinci katların düğmelerine bastı, ardından bileğindeki gümüş kol düğmesini düzeltti. Üzerinde şık bir gri takım, gümüş rengi bir yelek ve boynunda mükemmel bağlanmış mavi bir kravat vardı. Lingyi belli belirsiz gülümsedi; koşullar başka türlü olsaydı onunla dalga geçebilirdi. Iris üçüncü katta asansörden sessizce çıktı; Victor da beşinci, yani en üst katta indi. Sadece iki kişiyken her katta bir bomba patlatmaları mümkün değildi ama bu katlara stratejik olarak yerleştirecekleri ikişer bomba işlerini görürdü. Bu kadarı bile binanın içini tamamen yıkacak kadar güçlüydü.

Iris, beşinci katı kendisinin almasının gerektiğini çünkü Victor'dan daha hızlı hareket edebildiğini ve o katın daha tehlikeli olduğunu söylediğinde Vic, bir şeyler ters giderse kendisinin teknolojiden daha iyi anladığını söyleyerek karşı çıkmıştı. Nihayetinde son kararı her zamanki gibi Lingyi vermişti; üst katla Victor ilgilenecekti. Lingyi aniden, görüntülerden Iris ile Vic'i izlerken kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi çarptığını fark etti.

Arun'un panik dolu sesi kulaklarında çınladı: "Zhou'yu hâlâ bulamadım. Buradaki tüm odaları ikişer kez kontrol ettim. Operasyonu iptal etmeliyiz!"

Lingyi başını kaldırıp duvar ekranına baktı, sonra midesindeki çalkantıyı bastırmaya çalışarak koltuğundan fırladı. Zhou'nun hapsolduğu izbe bodrum katı odasını gösteren kayda dokundu. Görüntüdeki sandalye boştu. "Zhou gitmiş!" diye bağırdı.

"Ne?" Arun, bodrumdaki koridorun ortasında donakaldı. "Nereye gitmiş? Hâlâ binada mı?"

Lingyi eli titreye titreye gözlüğünü kaldırarak düzeltti. "Bilmiyorum ama operasyonu iptal etmek için çok geç."

Iris, "Birinci bomba hazır," dedi.

On saniye bile geçmeden Victor, "Birinci bomba hazır," diye ekledi.

Çalışanların yeniden binaya alınmasına sekiz dakika kalmıştı.

Bombaların ikisi yerleşmiş, yol yarılanmıştı. Buradan dönüş yoktu.

Lingyi kayarcasına koşarak masasının başına döndü ve Jin Holding'in bodrum katındaki –iki düzineden fazla olan– bütün kamera görüntülerini bilgisayarında taradı. Çoğunda bomboş, karanlık odalar görünüyordu. "Arun, oradan çıkmalısın. Zhou'nun nerede olduğunu bilmiyorum."

Arun uzun uzun küfretti. "Onu böyle bırakamam!"

Lingyi gözlerine baskı yapıp batan gözyaşlarını umursamamaya çalıştı. *Zhou*. Yine görüntülere baktı ama hiçbir şey göremedi. Lingyi de Zhou'yu bir kardeş gibi sevdiği hâlde şimdi onu kaderine terk ediyordu. "Arun, altı dakikadan az kaldı, bombalar patlayacak." Sesi çatladı. "Binadan hemen çıkmalısın!"

Iris'in, "İkinci bomba hazır," dediği duyuldu.

Arun başını eğmiş, ellerini yumruk yapmıştı. "Sikeyim böyle işi!" diye bağırdı ve merdivene doğru koşmaya başladı. Lingyi, Arun'un kamerası binadan çıktığını ve holdingin arkasındaki ara sokağa ulaştığını gösterene kadar onu izledi.

Lingyi rahat bir nefes alıp gözünün kenarını silerken yanlışlıkla yamulttuğu gözlüğünü düzeltip Iris ile Victor'ın ne durumda olduğunu kontrol etti. Iris başka bir merdivenden zemin kata iniyordu. Vic ise ikinci bombasıyla uğraşıyordu. Bomba geri sayıma başlamıştı ama üzerindeki kontrol ışıklarından biri kırmızıyken diğer ikisi yeşildi.

Bir sorun vardı.

Lingyi endişesini belli etmemeye çalışarak kulaklığına doğru, "Victor," dedi, "öylece bırak. Hemen."

Vic hiç oralı olmadı. Lingyi, onun uzun parmaklarıyla kabloları kurcalamasını dehşet içinde izledi. Victor'ın sağ elinde dikdörtgen şeklinde, titanyumdan bir yüzük vardı. Lingyi bir an ruhunun bedeninden çıkıp havada süzüldüğünü hissetti. Sayaç, bombanın patlamasına üç dakikadan az kaldığını gösteriyordu.

Sonra ruhu saplanıreasına bedenine döndü ve Lingyi yeniden "Victor!" diye haykırdı.

"Seni duydum, patron," dedi sakince Victor, soğukkanlılığını ve hâkimiyetini koruyarak. "Ama Zhou'nun yardımı olmayınca [redacted] bombamız eksik kalıyor. Gerekli hasarı verebilmek için elimizdekilerin hepsini patlatmalıyız. Hallettim sayılır zaten." Bir [redacted]ni kaldırdı, kameranın görüş açısının dışına doğru uzattı ve Lingyi onu gösteren ekranda SESSİZ uyarısının yeşil yandığını [redacted]rdü.

"Hayır!" diye bağırdı Lingyi.

Iris, "Patron," diye seslendi. "Neler oluyor? Vic nerede?" Bir merdiven sahanlığında dikiliyordu.

Lingyi, "Iris sen koşmaya devam et," diye talimat verdi. "Çık [redacted]nadan!" Güçlükle nefes alıyordu. "Hemen, şimdi!"

Sayaç bir dakikadan geriye saymaya başladı. Vic hiç istifini bozmadan kablolarla uğraşmaya devam ediyordu. Iris merdiven sahanlığında donakalmıştı ve o anda ilk bomba patladı. Öyle bir gümbürtü koptu ki Lingyi mecburen kulaklığını sökercesine çıkardı. Iris'in kamera görüntüsü bombanın etkisiyle sarsıldı ve Iris yeniden koşmaya başlayıp acil çıkış kapısından kendini zemin kata attı.

Lingyi'nin başı dönüyordu. Dehşet içinde boğuluyordu, sanki göğsünün üzerine devasa bir canavar çökmüştü.

Zemin Victor'ın ayaklarının altında sarsılıyordu. Bombanın üzerindeki bir anahtarı itti ve önceden kırmızı olan ışık bir anda yeşile döndü. Üzerindeki dijital sayaç kırmızı kırmızı titreşerek ondan geriye saymaya başladı. Bombanın üzerine doğru eğilmiş hâlde çalışan Vic doğruldu. Ceketinin kollarını silkeledi, sonra eliyle Lingyi'ye *tamamdır* işareti yaptı. İki saniye sonra görüntü kör edici beyazlıkta bir ışıkla kaplandı.

Lingyi, "Vic!" diye haykırdı tekrar.

Kamerasından sadece gri parazit görüntüsü geliyordu.

Lingyi çılgına dönmüşçesine tüm ekranlar arasında geçiş yaparak onu aradı ama bunu yapmasının hiçbir anlamı olma-

dığını aslında biliyordu. Holdingin içindeki bütün kameralardan sadece kaos izlenebiliyordu; duvarlar sallanıyor, zemin un ufak oluyor, makineler birbirinin üzerine yığılıyordu. Iris'in kamerasından da sadece toz ve duman görünüyordu. Gözyaşları Lingyi'nin görüşün bulandırdı. Kulaklığını alıp yeniden taktı. Iris'i oradan çıkarmalıydı.

Lingyi, "Ana girişe git," diyerek onu yönlendirdi. Sesi titrek ve boğuk çıkınca boğazını temizledi.

Iris, ana girişe açılan kayar kapıların önünde duraksayarak, "Vic'i bekleyeyim mi?" diye sordu.

Lingyi pürüzlü bir sesle, "Hayır," diyebildi sadece. "Bağlantısı koptu." Başka bir şey söylemeye dili varmadı.

Iris hiçbir şey söylemeden, büyük resepsiyon salonuna açılan kavisli altın kapının düğmesine bastı. Ana kapıya doğru koştu ama kapı açılmıyordu. Kare düğmeye sertçe vurdu, kapının çeliğini dövdü ama hiçbir şey işe yaramıyordu.

Lingyi, binanın güvenlik sistemini inceledi. "Tüm çıkışlar kapatılmış." Komutu iptal edip ön kapıyı manuel olarak açmayı denedi. Bu da işe yaramıyordu. Binanın kapatılması emrini kimin verdiğine baktı. Jin'di. Üstelik ilk bomba patladıktan iki dakika sonra vermişti. "Özel erişim olmadan hiçbir kapıyı açamıyoruz."

Iris gümbürtüyü bastırmaya çalışarak, "Özel erişimi nasıl sağlayacağım?" diye bağırdı.

"Zemin katta birkaç acil durum çıkışı var. Sağa dön. Daiyu'nun şifresiyle onları açabiliriz belki." Ancak Lingyi'ninki sadece bir tahmindi. Iris'i de kaybetme olasılığıyla yüzleşmek istemiyordu.

Iris koridordaki duman perdesinin içinde yolunu bulmaya çalışırken bir anda, "Zhou!" diye bağırdı şaşkınlıkla. "Tanrılara şükürler olsun, Arun seni arayıp bulamamıştı..."

Lingyi kulaklığında cızırtılı da olsa Zhou'nun tanıdık sesini duydu: "Beni Daiyu çıkardı. Çıkış yolunu da biliyor."

Lingyi'nin bedenine öyle bir rahatlama dalgası yayıldı ki

masasına yığılıp kalmamak için kendini kasması gerekti. Zhou hayattaydı ve Daiyu onları sağ salim dışarı çıkaracaktı. Iris, Daiyu'yla konuşuyordu ama ne dedikleri anlaşılmıyordu. Lingyi de kendini binada hâlâ çalışan tüm kameraların görüntülerinde Victor'ı ararken buldu. Victor her zaman fazlasıyla kurnaz, hep bir adım önde olmuştu. Ölümü kandırabilecek biri varsa, o da Vic'ti. Lingyi gözlerini kısıp dikkat kesilerek duman dolu koridorları, yılan gibi kıvrılıp bükülen kopmuş kabloların çıkardığı kıvılcımlarla aydınlanan odaları inceledi.

Yeniden Iris'in görüntülerine baktı ama yoğun duman ve Iris'in önünde hareket eden birilerinin belli belirsiz siluetinden başka bir şey göremiyordu. Zhou aniden, geri dönmeleri gerektiğini haykırdı. Vic'i bulmak istiyordu. Lingyi bir şeyler söylemek istedi ama kelimeler dudaklarından dökülmüyordu. Onun yerine Iris'in, biricik sevgilisinin, onu çıkışa gitmeleri konusunda ikna etmeye çalıştığını duydu – Zhou'ya, Victor'ı kaybettiklerini söylüyordu.

Hayır.

Lingyi'nin görüşü tamamen bulanıklaşmıştı. Burnunu koluna sildi, sonra gözlerini sertçe kırpıştırıp yeniden güvenlik kayıtlarını taramaya koyuldu. Kameralar teker teker bozuluyor, çalışan az sayıdaki kamera da sadece kaos ve yıkım gösteriyordu; açık ağızlar, yangın ve duman. Iris'in kayıtlarından konuşma sesleri geliyordu ama Iris susmuştu. Sonunda dışarı çıktılar ve yıkılmak üzere olan binadan uzaklaştılar.

Lingyi derin bir nefes aldı ve titreyerek hıçkırmaya başladı.

Çıkmışlardı.

Iris ve Zhou güvendeydi.

Jin Holding'den koşarak uzaklaşırlarken Iris'in kamera görüntüsü de sarsılıyordu. Lingyi tüm zincirlerinden kurtulmuşçasına yeniden bedeninin dışında süzüldüğünü hissetti. Ardından kulağında Iris'in sesini duydu ve kendine geldi. "Gelmiyormuş."

Lingyi onun ne demek istediğini algılamaya çalıştı. Evet, Vic gelemiyordu. *Vic ölmüştü*. Sonra Zhou'nun, bir yerlerden tanıdık

gelen bir kızın yanında durduğunu gördü. "Onunla konuşmak istiyorum," dedi sesi çatlayarak.

Iris, Zhou'nun yanına gidip kendi kulaklığını Zhou'nun kulağına tıkıştırdı.

Lingyi, boğuk bir sesle, "Bize dön, Zhou," dedi.

Zhou, "Arun iyi mi?" diye sordu.

"Dostum ben buradayım da *sen* neredeydin?" diyerek araya girdi Arun. "Bodrum katın her köşesini aradım."

Lingyi, Zhou'nun yanında duran kızın usulca, "Bodrumda iki kat var," dediğini duydu. Bu Daiyu'ydu.

Lingyi kat planlarını yeterince dikkatli incelemediği için, Arun arkadaşlarını yanlış katta arayıp durmuştu.

Zhou sonunda sesi çatlayarak da olsa, "Biraz zamana ihtiyacım var," dedi. "Victor öldü."

"Ah, Zhou..." Lingyi hıçkırarak ağlamaya başladı. "Biliyorum. Ama lütfen Iris'le gel."

Uzun bir sessizlik oldu. Nihayetinde Zhou, "Yapamam," dedi.

Iris ile Zhou tartışıyorlardı ama Lingyi onları duymuyordu bile.

Onu suçlayamazdı. Arun'a onu öylece bırakmasını –ölüme terk etmesini– söylemişti. "Öfkelisin," diyerek Zhou'ya seslendi, "çünkü seni bulamadık. Seni orada kaderine..."

"Hayır," diyerek sözünü kesti Zhou. "Öfkeli değilim. Görevimiz daima öncelikliydi. Bunu hepimiz biliyorduk."

Bunu Lingyi de biliyordu ama zor kararları vermesi ve arkadaşlarını bu tercihlere uymaya zorlaması gereken kendisi olmuştu. Bütün bunların sonucunda Vic ölmüştü; onun ölümünden kendisi sorumluydu. Lingyi onları yüzüstü bırakmıştı. Zhou'ya bir şeyler daha söyledi ama sanki bedenini bir başkası ele geçirmişti de zırvalayıp duruyordu.

Sonra kulaklığındaki sesler kesildi.

Lingyi kollarını kavuşturup masasının soğuk camına yasladı ve başını kollarına koydu. Jin Holding'in kameraları neredeyse

tamamen kararmış, sadece parazit gösteriyordu. Lingyi gözlerini kapadı ve gözyaşlarının yanaklarını yakarak süzüldüğünü hissetti.

Victor'un, gri parazitli görüntünün içinde kaybolmadan hemen önce parmaklarıyla kameraya *tamamdır* işareti yaparkenki hâli gözünde canlandı.

Ve böylece Lingyi zaman methumunu yitirdi.

İKİNCİ BÖLÜM

JANY

Jany Tsai, Jin Feiming'in havalimosunun kendisini almak üzere Şanghay Üniversitesi'ndeki lisansüstü öğrenci yurduna inmesini eski binanın girişinden ağzı açık izliyordu. Multimilyarderin, zarif bir kaligrafiyle kaleme alınmış daveti bile başlı başına şaşırtıcıyken şimdi gizemli ve bilinmez bir dünyaya çekildiğini hissediyordu. Jany, Jin'in kendisini neden çağırmış olabileceğine dair düşüncelere öylesine daldı ki kısa uçuşunda manzarayı izleme fırsatını kaçırdı. Havalimo, Jin'in Concord jetinin, onu karşılamak üzere önüne kırmızı halı serili hâlde beklediği özel piste iniş yaptı. Havalı jet, yeşim rengine boyanmıştı ve yan tarafına Jin'in şahsi arması çizilmişti: Altın renginde, ışıl ışıl bir Jin.

Jin pek mütevazı bir adam değil galiba, diye düşündü Jany.

Koyu mor bir *qipao** giymiş, göz kamaştırıcı bir kadın onu jetin merdiveninin başında karşıladı. Siyah saçı tam ense kökünde kusursuzca topuz yapılmıştı. "Bayan Tsai," diyerek Jany'ye köpüklü şampanya dolu bir kadeh uzattı, "hoş geldiniz! Bay Jin sizi Pekin'de dört gözle bekliyor."

* 20. yüzyılın başında Çin sosyetesinde giyilen ve popülerleşerek günümüze ulaşmış, önü çapraz tasarımlı, yüksek yakalı ipek elbise. *–çn*

Uçuşları kısa, sorunsuz ve sakın geçti. Hostes, Jany'ye bir şey isteyip istemediğini iki kere sordu. Jany ikisinde de hiçbir şey istemediğini söyledi. Jetten indiğinde, Şanghay'da onu alan havalimanının tıpatıp aynısı, doğruca Jin Holding'in Pekin genel merkezine gitmek için hazır bekliyordu.

Başkentin üzerinden süzülürlerken Jany aşağıdaki manzarayı huşu ve korkuyla izledi. O güne dek hiç havalimanına binmemişti ve bu kadım şehri kuşbakışı görebileceğini hayal dahi edemezdi. Şanghay'ın havasının kötü olduğunu düşünüyordu ama Pekin'inki daha da berbattı. Yapılan araştırmalara göre, Çin'in kuzeyinde yaşayan halkın ortalama yaşam süresi on yıl kısalmıştı bile. Bunun, tüm ülkenin gerçekliğine dönüşmesi an meselesi değil miydi?

Havalimanı yön değiştirip Yasak Şehir'in kıyısı boyunca süzüldü. Jany daha önce Pekin'e hiç gelmemişti; Yunnan'daki küçük bir kasabada yaşayan ailesinin böyle bir seyahati karşılamaya gücü yetmezdi. Yine de önüne serilen imparatorluk arazilerini, atalarına dayanan, çok derinlere gömülü bir hatırayı anımsamışçasına tanıdı. Belli ki Yasak Şehir uçuşa kapalı bir bölgeydi çünkü havalimanı hiçbir şekilde bu arazilerin sınırlarına girmiyordu. Jany burnunu cama yapıştırıp altlarında kalan altın hatlı, kıvrımlı çatılara ve puslu ışıkta âdeta parıldayan, bembeyaz taş basamaklara baktı.

Jin'in bu şatafatlı yolculukla kendisini etkilemek istediğinden emindi ama milyarder, amacına ulaşamamıştı. Aksine, Jany gözüne sokulan bu zenginlikten rahatsız olmuş ve Jin'in niyeti konusunda şüpheye düşmüştü. Kendisiyle neden görüşmek istediğine dair tahminleri vardı ama hiçbiri olası gelmiyordu. Jany neyle karşılaşacağını bilmiyordu ve bu durum hoşuna gitmiyordu.

Havalimanı kısa süre sonra, mat altın rengi camlardan gökyüzü manzarasının yansıdığı bir gökdelenin çatısına indi. Uzun boylu, siyah takım elbiseli bir adam, inmesi için aracın kapısını açtı ve boğuk bir sesle, "Jin Holding'in Pekin merkezine hoş geldiniz, Bayan Tsai," dedi.

Jany başını sallayarak selam verdi ve sırt çantasını eprimiş askılarından tutup çekerek araçtan çıktı. Çatı katında en azından bir düzine havalimo ve havapet vardı. Ciddi mizaçlı adamın peşinden kasımpatı oymalı altın kapıları olan asansöre yöneldi. Adam, "Yirmi dokuzuncu kat," diyerek komut verdi.

Asansörün kapıları sanki yalnızca birkaç saniye sonra çınlayarak açıldı ve beyaz mermer zeminli, gösterişli bir karşılama salonuna adım attılar. Salonun tam ortasında yuvarlak bir maun konsol vardı. Uçaktaki hostesle aynı *qipao*dan giymiş olan, güzel bir kadın, Jany yaklaşırken ışıl ışıl gülümsedi. "Bayan Tsai, Jin Holding'in Pekin merkezine hoş geldiniz. Lütfen tarama için bir adım öne çıkın."

Jany'nin beti benzi attı. Devlet kurumları, kimlik tespiti amacıyla retina taraması yapıyordu ama kendisiyle hiçbir bağı olmayan Jin bunu neden istiyordu ki? Takım elbiseli adam yan taraftaki gizli bir kapıdan geçip gözden kayboldu. "Taramaya girmemeyi tercih ederim. Öğrenci kimlik kartım yanımda."

Kadın bembeyaz, kusursuz dişlerini sergileyerek gülümsedi. "Kimlik kartlarının sahtesini üretmek çok kolay maalesef. Hem sizin hem de şirketin güvenliği için kimliğinizi doğrulamak zorundayız."

Jany, "Benim retina bilgim sizde var mı ki?" diye sordu.

"Jin Holding'in verilerinde kayıtlı olduğuna sizi temin ederim." Kadın uysal bir hava vermesi gerekirken Jany'nin tüylerini diken diken eden bir tavırla başını eğdi. Jin Holding, özel bir işletmeydi, dolayısıyla elinde bulunamayacak retina kayıtlarını almak için birilerine rüşvet vermiş olmalıydı. Bu durum Jany'nin huzursuzluğunu artırmaktan başka bir işe yaramadı.

"İyi ama beni görüşmeye çağıran *kendisiydi*," diye karşılık verdi Jany. "Görüşmek istiyor mu, istemiyor mu?" Hissettiğinden daha büyük bir cesaretle konuşmuştu. "İstemiyorsa hemen gidebilirim." Telaşla etrafına bakınıp bir çıkış aramamak için kendini zor tuttu. Kaçmaya kalkışsa, muhtemelen asansöre bile ulaşamazdı.

Kadın iki parmağını kulağına bastırdı ve başını eğdi. "Peki,

efendim. Kendisini yanınıza gönderiyorum." Jin onları başından beri izliyordu. Jany, onun kalpsiz bir işadamı olduğunu biliyordu ama bir anda bu işin kendi boyunu aştığını fark etti – onunla buluşacağından kimseye bahsetmemişti bile.

"Çift kanatlı kapıdan geçin lütfen." Kadın ayağa kalkınca Jany, *qipao*sunun girift işlemelerini gördü. Kadın elini hafifçe sallayarak salonun diğer ucunda, kayarak açılan mat camlı kapılara doğru işaret etti. "Bay Jin sizi bekliyor."

Jany o tarafa dönüp derin bir nefes aldı; artık geri dönüşü yoktu. Mermer zeminde spor ayakkabılarının gıcırdadığını duyunca yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Cam kapılar, sarı ışıkla aydınlatılmış, ışıltılı ve geniş bir koridora açıldı. Burada da daha ufak tefek ve dolgun hatlı bir kadın bekliyordu. Üzerinde lacivert bir döpiyes vardı. Kadın, "İyi günler, Bayan Tsai," deyip başını hafifçe eğerek selam verdi. "Lütfen beni takip edin."

Yumuşacık halının üzerinde, sonu görünmeyen koridor boyunca ilerlediler. Jany bir yandan etrafını inceliyordu ama yolculukları, duvarları süsleyen çok güzel geleneksel Çin resimleri ve kapalı birkaç kapı dışında manzara sunmuyordu. Nihayet kadın dağ, bulut ve çam ağacı desenlerinde yeşim kakmalı, çift kanatlı kapının önünde durdu ve kubbeli bir makinenin altına geçti – bu bir beyin dalgası tarayıcısıydı. Makine kadının yüz hatlarını mavi neon ışığıyla aydınlatarak kimliğini doğrulamaya başladı. Sonra bir anlığına vınladı ve çift kanatlı kapıların kilidi açıldı. Kadın kanatlardan birini ileriye doğru itip başıyla işaret etti; Jany de buraya Jin'in ricası üzerine geldiğini kendine hatırlatarak cesaretini toparladı –avantaj kendisindeydi– ve içeriye girdi.

İki duvarı Pekin manzarasına bakan pencerelerden ibaret olan bir köşe ofise adım atmıştı. Odaya, sırt kısmı kıvrımlı sandalyelerle çevrili, uzun bir ahşap masa hükmediyordu ama Jin, pencerelerin önündeki deri kanepede oturuyordu. Ayağa kalkmaya ya da Jany'yi karşılamaya tenezzül etmedi. Sadece zarif elini havaya kaldırıp onu, itaatkâr bir süs köpeğiymişçesine yanına çağırdı. Jany ne yapacağını bilemeyip ona doğru yaklaştı.

Jin, onun yüzünü dikkatle inceleyerek, "Bayan Tsai," dedi, sonra bakışları eski kapüşonlusuna ve solmuş kotuna kaydı. Spor ayakkabısının sağ tekinin burnunda bir delik vardı; Jany, bunlarla daha rahat etse de diğer ayakkabısını giymiş olmayı diledi. Jin'in keskin bakışlarının hiçbir detayı kaçırmadığından emindi.

Onun karşısında utandığı için göğsü öfkeyle yandı; bu görüşmeye daha iyi kıyafetlerle gelemeyecek kadar yoksul olduğu için utanmıştı. Jin onu hor görüyordu, kendini herkesten üstün görmeye alışkındı.

Jany, "Bay Jin," dedi ve başı dik bir şekilde onun bakışlarına karşılık verdi. Adam bakımlı ve şıktı; takım elbisesi, ayakkabıları ve aksesuarları muhtemelen Jany'nin ömründe bir arada görmediği kadar çok para ediyordu. Gür, siyah saçları kusursuz şekillendirilmişti ve kırışıksız yüz hatları onu genç gösteriyordu. Jany onun kırklarının ortasında olduğunu biliyordu ama adam yalnızca zenginlerin elde edebildiği bir tasasızlık ve zindelikle âdeta ışıldıyordu.

"Oturun." Karşısındaki deri bir koltuğu işaret etti. "Umarım yolculuğunuz sorunsuz geçmiştir." Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine yansımadı.

"Evet, sorunsuzdu." Jany koltukta arkasına yaslanmak yerine, sırt çantasını çıkarmadan dimdik oturdu.

Jin tek kaşını kaldırdı, sonra elini sallayarak bir işaret verdi ve Jany'yi buraya getiren kadın, elinde bir tepsi çayla yanlarına yaklaştı. Sessizce çayları doldurdu, ardından ceviz, hurma ve şekerli ananas dolu tabakları önlerindeki sehpaya bırakıp tekrar gözden kayboldu.

Jin, çayından bir yudum aldı. "Başarılarınızdan haberdarım, Bayan Tsai." Dudakları kıvrıldı. "Yüksek notlar alıp üstün başarı sergileyerek seçkin Şanghay Üniversitesi'nin zorlu mühendislik yüksek lisans programına kabul edilmişsiniz ve orada da en yüksek notları almaya devam ediyorsunuz," uzun parmaklarını

birbirine bastırdı, "ama benim esas ilgimi çeken, üniversite *dışın-*[illegible]*a*, kendi başınıza yaptıklarınız."

Jany'nin beyni karıncalandı. Jin'in onu yaptığı icatla ilgili ça-[illegible]rdığını tahmin etmişti – ama Jin bundan nasıl haberdar olmuş-[illegible]? Üzerinde çalıştığı bu projeyi bilenlerin sayısı bir elin parmak-[illegible]nı geçmiyordu. Bozuntuya vermemeye çalışarak, "Ah, öyle [illegible]?" dedi.

Jin öne doğru eğildi. "Anladığım kadarıyla, ürettiğiniz hava [illegible]resi şu anda piyasada bulunanlardan daha etkili, daha küçük [illegible] maliyeti çok daha ucuz. İnanılmaz bir başarı bu, Bayan Tsai."

Jany hakikati inkâr etme gereği duymadı ama Jin'in detaylı [illegible]r bilgiye sahip olmadığı açıktı; icadı, sıradan bir filtre değildi. "Neden buradayım?" diye sordu.

Jin kendine bir fincan daha çay koyarken, Jany aç ve susuz [illegible]masına rağmen ikramların hiçbirine el sürmedi. Kendisine su-[illegible]ulan herhangi bir şeyi kabul ettiği anda, Jin'in bu görüşmede [illegible]stünlüğü tamamen ele geçireceğini bir şekilde hissediyordu.

"Az ve öz konuşuyorsunuz, hemen sadede geldiniz." Jin gerçekten içten olabilecek bir kahkaha attı. "Zekânızı ve hırsınızı, [illegible]elli ki çok sağlam olan çalışma ahlakınızı takdir ediyorum. Genç [illegible]mucitleri ve girişimcileri her zaman desteklemek isterim..." der-[illegible]xen yavaşça sustu.

Jany'nin nabzı hızlandı. Tasarımının patentini almak için yakın zamanda başvuruda bulunmuştu ve katalizörünü piyasaya sürebilmek için ne şekilde fon sağlaması ve yatırımcı kazanması gerektiğini araştırmaya hazırlanıyordu. Jin'den destek alabilirse, onun parası ve nüfuzuyla istediği her şeyi gerçekleştirebilirdi. "Ben de doğru yatırımcıları arıyorum."

Jin sırıttı ve yüzü bir yandan gençleşirken bir yandan da yırtıcı bir havaya büründü. Arkasına yaslanıp kolunu rahatça kanepenin sırt kısmına doğru attı, sonra başını hafifçe eğdi. "Bayan Tsai, ben sizin icadınızı peşin peşin satın almak istiyorum. Bu paraya ihtiyacınız olduğu belli." Son cümlesini, sadece bir hakikati dile getirir gibi söylemişti. "Hava filtreniz için size sekiz milyon

yuan teklif ediyorum. Ben sizi zahmetten kurtarayım, siz de parayı cebinize atıp doktoranızı bitirin." Duraksadı. "Bu parayla ailenize de bakabilirsiniz."

Jany tüm kanının çekildiğini hissetti. Jin, ailesi hakkında neler biliyordu?

Jin onun zihnini okumuşçasına, "Annenizin amfizem hastası, erkek kardeşinizin de astımı olduğunu biliyorum," diye devam etti. "İkisi de gerekli tıbbi müdahaleler yapılmazsa ağırlaşabilen hastalıklar. Aileniz bu anlaşmanın çok faydasını görecektir. Bu sizin de içinizi rahatlatmaz mı?" Jin yine samimiyetsiz samimiyetsiz gülümsedi.

Jany'nin omuzları gerildi. Karşısındaki adam nazik kelimeler seçerek, kibar bir tonda konuşuyordu ama Jany alttan alta, bu yardımseverliğiyle çelişen başka bir ton seziyordu. "İcadımı satmayı düşünmüyorum."

"Ah, öyle mi?" Jin, kanepenin sırtında parmaklarını tıngırdattı. "Bence biraz acele karar veriyorsunuz. Böyle bir projeyi harekete geçirmek yıllar sürebilir... Gereken finansmandan bahsetmiyorum bile."

"İcadımla ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Jany.

"Jin Kulesi'ni göster," diyerek sesli komut verdi Jin.

Yanlarındaki camdan duvar kararda, matlaştı, ardından Şanghay'ın meşhur silueti görüntüye geldi. Jany, Jin Kulesi'ni hemen tanıdı. Kahverengi gökyüzüne saplanan gümüşi bir bıçağı andıran bina 188 katıyla o sıralar dünyanın en yüksek gökdeleniydi.

"Benim dikey şehrim." Jin, çenesiyle Şanghay manzarasını işaret etti. "Bu sadece ilki; Çin, Tayvan ve dünyanın geri kalanında bunun gibi yüzlercesini inşa etmeyi planlıyorum. Temiz hava da sizin filtrelerinizle dikey şehirlerimde sunabileceğim bir ayrıcalık."

Tabii ya... Jin'in halihazırda kullandığı filtreler hantal ve külfetliydi, gökdelene ancak özel vinçlerle taşınıp yerleştirilebiliyorlardı. Jany binanın inşaatı sırasında bu süreci ilgiyle izlemişti. Ayrıca devasa enerji israfıydılar. "Ben icadımın hastanelerde,

kliniklerde, yetimhanelerde kullanılmasını istiyorum" –Jany duygularının sesine yansımaması için koltuğun kollarını tutup çıktı– "yani en muhtaç durumda olanlara hizmet etmeli."

Jin anlayışla başını salladı. "Tabii, neden olmasın."

Jany hıhlamamak için kendini tutmaya çalışınca gırtlağından boğuk bir ses çıktı. Jin'in neyi kastettiğini biliyordu. Jin onun icadını, parayı vermeye razı olan herkese satmaya hazırdı. "Hayır, olmaz."

Jin öne doğru eğildi ve keskin bakışlarıyla onu âdeta esir aldı. "Pazarlık becerileriniz çok etkileyici. O hâlde teklifimi iki katına çıkarıyorum: On altı milyon yuan."

Jany güçlükle yutkundu. Böyle bir parayla neler yapabileceğini –ailesine nasıl yardımcı olabileceğini– düşünmeden edemiyordu. Bir anlığına gözlerini kapadı ve Jin'in hayır cevabını kabul etmeyeceğini anladı. Tayvan'da baskı ve şantaj suçlamalarıyla cezai soruşturma altında olan bir adamla aşık atmaya, herkesin bir fiyatı olduğuna inanan biriyle pazarlık etmeye çalışıyordu. Onun bu inancını ona karşı kullanmaya karar verdi. "Ben... bilemiyorum ki... Bu çok para." Afallamış numarası yapmasına gerek yoktu çünkü zaten şaşkındı. "Bunu biraz düşünmeliyim."

Jin gülümsedi; bu seferki ifadesi hakiki gibiydi. Sonuçtan memnun kalmıştı. "Elbette. Bu büyük bir karar. Bence gece güzelce uyuduktan sonra doğru karar olduğunu da göreceksiniz. Bu gece için size Four Seasons'ta bir süit ayırttık, tüm masraflarınızı ben karşılayacağım. Pekin'den keyif alırsınız umarım. Yarın tekrar konuşabiliriz."

Ayağa kalktı ve tuhaf bir şekilde dikildi. Pencerelerin camları yeniden şeffaflaştı. Buradan Yasak Şehir görülebiliyordu. "Bir anlaşmaya varacağımızdan eminim, Bayan Tsai. Şoförüm sizi otelinize bırakacak."

Jin ona çıkabileceğini işaret edercesine elini kaldırdı. Yeşim taşlı kapılar sessizce kayarak açılmıştı ve Jany, el sıkışmaları gerekmediğine sevinerek odadan çıktı.

• • •

Jany, Jin'in havalimosuna bindi ve sersemlemiş bir hâlde Four Seasons'a uçtu. Şoför aracı otelin girişine ustaca park etti ve Jany her nasılsa, dışarı çıkmayı ve sendeleyerek de olsa otelin ışıltılı lobisine adım atmayı başardı. Göz kamaştırıcı avizeler, otelde konaklayan zengin misafirleri masalsı bir parıltıyla aydınlatıyordu. Herkesin üzerinde yeşimli ve elmaslı takılar, ellerinde Jany'nin ailesinin asla bir arada görmediği kadar çok paraya mal olmuş tasarımcı işi çantalar vardı. Arındırılmış havada hafif bir gardenya kokusu alınıyordu. Jany, duvarında devasa bir Çin manzara resmi asılı olan, tablası mermerden resepsiyonun arkasındaki siyah ceketli bir adamla görüşüp otele girişini yaptı.

Genç adam onun arkasına doğru, gözleri bir bagaj arabasına baktı ve nazikçe gülümsedi. "Odanıza kadar eşlik etmemizi ister misiniz, Bayan Tsai?"

Jany utanarak başını iki yana salladı. "Kendim çıkarım."

İki yanı mermer sütunlarla çevrili, geniş bir koridorda ilerledi ve aradığı şeyi hemen gördü. Kadınlar tuvaletine girdi ve sessizce, hayatında görmediği kadar gösterişli bir özel kabine dalıp ahşap kapıyı arkasından kilitledi. Çabucak Palm'ında bir arama yaparak, Pekin'den Şanghay'a giden ilk hızlı trende yer ayırttı. Kalıp da ertesi gün Jin'i görmeye hiç niyeti yoktu. Jany, insanların nefesi ve teriyle havası ağırlaşmış kalabalık trende koltuğuna oturana dek gevşeyip rahat bir nefes alamadı. Beş saat sonra yurttaki odasında olacaktı.

Tren istasyonundan evine giderken yol boyunca arkasını kolladı. Akşamın bu saatlerinde kalabalık azalmıştı ve Jany açıkta kaldığını hissediyordu. İyi aydınlatılmış bölgelerden mi yoksa gölgeli sokaklardan mı gitmenin daha güvenli olacağını kestiremeyip sonunda karanlığı tercih etti. Şanghay Üniversitesi'nde üç senesini geçirdiğinden bölgeyi iyi biliyordu ve genellikle gece geç saatlerde bile tek başına yürümekten çekinmiyordu.

Ancak bu gecenin farklı olduğunu hissediyordu. Uzun tren olculuğu boyunca tetikteydi ve kalabalık vagonda herhangi bir rslık sezmemişti. Buna rağmen, tren istasyonundan çıktığı an- n beri gözetlendiği, takip edildiği hissinden kurtulamıyordu. aranlık bir geçide sıvışırken arkasından gelen birilerinin sesini di. Korkudan midesi kasıldı ve omzunun üzerinden arkasına karak adımlarını hızlandırdı. Uzun boylu biri hızlı adımlarla men peşinden geliyordu. Koyu renkli bir kasket takmıştı ve lgelerden çıkmıyordu. Jany bir an beyaz dişlerin parıltısını rdüğünü sandı. Adam ona gülümsemiş miydi? Yoksa olacak- ı bildiğinden pis pis sırıtmış mıydı?

Dar ve uzun sokak terk edilmiş gibiydi. Şehrin gürültüsü raya ulaşmıyordu. Jany koşmaya başladı ama ayağı bir su bi- kintisinde kaydı ve düşmemek için elinin ayasını bir duvara stırdı. Bu sırada yabancı adamın bir ses çıkardığını duydu. afif bir kıkırtı. Daha fazla insanın bulunduğu bir sokağa açı- an geçidin sonuna doğru tekrar son sürat koşmaya başladı. Ar- k arkasındaki adamın seslerini duymuyordu ama sanki kendi dımlarının sesi daha bir yüksek çıkıyordu – yoksa adam onun dımlarına ayak mı uydurmuştu?

Sonunda kendini ara sokaktan dışarı attı ve az kalsın, sebze- erle dolu bir alışveriş sepetini çekerek yürüyen bir kadına çarpı- yordu. Jany özür bile dilemeden kadını itercesine yanından geçti ve koşmaya devam ederek, takım elbiseli bir grup işadamının arasına daldı. Adamlardan biri ona sövdüyse de Jany, ışıl ışıl ay- dınlatmalı bir McDonald's'a dalıp alt katına inene kadar hızını kesmedi. Tuvaletlerin yanında bir çıkış kapısı olduğunu biliyor- du, bu kapıdan geçip başka bir ara sokağa daldı. Burası karna- bahar ve sidik kokuyordu. Koşmaya devam ederken yalnızca bir kere dönüp arkasına baktı; peşinden gelen kimse yoktu.

On beş dakika sonra lisansüstü öğrenci yurduna ulaştığında soluk soluğa kalmıştı ve kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Ana binaya girip de kapının ardından kapandı- ğını duyduğunda bile göğsündeki sıkışma geçmedi. Yurt odası-

na girip kapının uyduruk kilidini kilitledikten sonra, sıkışık odasındaki eşyalarını kontrol etti. Belki de en kıymetli eşyası olan MacFold'u, daracık ahşap masanın üzerinde, bıraktığı gibi duruyordu. Katalizörle ilgili bütün çalışmalarını sadece bu bilgisayarda ve bir yedek sürücüde tutuyordu. Tasarımını korumalıydı.

Daracık yatağına oturup şakaklarını ovdu. Yardım alabileceği tek bir kişi tanıyordu. Palm'ına uzandı ve titreyen parmaklarıyla bir mesaj yazarken, seneler önce bir yaz arkadaşlık kurduğu, hayat dolu o on dört yaşındaki kızı düşündü. Jany ve Lingyi iki yazı birlikte geçirmişlerdi. Jany Ulusal Tayvan Üniversitesi'nde dersler alırken babası onun Lingyi'lerin Taipei'deki evlerinde kalmasına izin vermişti. Aralarında beş yaş olmasına rağmen şehri keşfederken çok eğlenmişlerdi ve Lingyi'nin annesiyle babası da kızlarını ona emanet etmişlerdi. Jany kelimeleri mikrofondan dikte ettirmekten bile çekinecek kadar paranoyaya kapılmıştı.

> Lingyi, görüşmeyeli yıllar olduğunun farkındayım ama başım belada ve yardımına ihtiyacım var. En kısa sürede benimle Şanghay'da buluşabilir misin? Kimsenin haberi olmasın.

Mesajı gönderir göndermez kendini daha iyi hissetti. Bu esnada MacFold'unu ve yedek sürücüsünü başka bir yerde saklaması gerektiği aşikârdı. Saat çoktan gecenin ikisini geçmişti, Jany de sabah Bank of China açılır açılmaz, yani saat dokuzda orada olmak üzere alarmını kurdu.

Alarmı durmaksızın çalarak Jany'yi huzursuz uykusundan uyandırdı. Bedeni sanki hiç dinlenememişti. Gece boyunca takip edildiği, suratı olmayan yabancılardan kaçtığı rüyalarını hatırladı. Buna rağmen odasından taptaze bir kararlılık hissiyle çıktı. İcadıyla Jin'in ilgilenmesi, hatta ısrarla almak istemesi elindeki ürünün gerçekten iyi, hatta dâhiyane olduğunu gösteriyordu. Yepyeni bir çağın başlangıcı bile olabilirdi. Jin gerçekten de dün akşam onu soyması için birini göndermiş miydi? Belki de daha kötüsü için? Jany ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu.

Bank of China'nın bulunduğu Bund bölgesine toplu taşımayla değil, yürüyerek gitmeye karar verdi. Yürüyüş yapmak kafasını toplamasına yardımcı oluyordu, ayrıca yine takip edilecek olursa, metroda kapana kısılmak yerine sokaklarda daha kolay kaçabilirdi. Saat henüz sabahın sekizi bile değildi ama hava çoktan nemle ağırlaşmıştı, gerçi ağustos ayları hep böyleydi. Maskesini düzeltti ve yanından geçip işe ya da okula giden, çoğunun yüzü kendisininki gibi maskelerin ardında kalmış yayalara baktı.

Dianchi Sokağı ndaki Bund Tea Company'nin tuğla dış cephesinin önünden geçerken biri ona arkadan öyle sert çarptı ki Jany takım elbiseli bir adamın üzerine doğru sendeledi. Adam ona ters ters baktıysa da hızını kesmeden yürümeye devam etti. Jany dengesini bulmaya çalışırken birileri postacı çantasını tutup asılınca omzu yerinden çıkacak gibi oldu. Kokru tüm vücuduna yayıldı. Hızla arkasını döndüğü anda bir bıçağın parıltısını gördü ve alet, çantasının kalın kumaşına saplandı. Kalın mühendislik kitabını da yanına almıştı ve hayatını bu kitap kurtardı. MacFold'u ve yedek sürücüsü de kitabın arkasındaydı. Zamanında arkasına dönmese o bıçak sırtına saplanmış olacaktı.

Adam tekrar çantayı çekiştirerek ondan almaya çalıştı ama Jany askısını iki eliyle birden sımsıkı tutup bırakmadı. Adamın siyah maskesinin üzerinde kalan gözleri köpekbalıklarınınki gibi yuvarlak ve parlaktı. Çantayı bırakıp bıçağını yeniden savurdu ve bu sefer Jany'nin kot ceketini kesmeyi başardı. Kesiğin olduğu yerde kolu kanıyordu ama Jany bunu hissetmemiş, sadece kol yeninin kırmızıya bulandığını görmüştü. Haykırarak adamın ayağına tüm gücüyle bastı, ardından kasıklarına dizini geçirdi – bu, Şanghay sokaklarında sarkıntılık yapmaya meraklı zamparalara karşı kullana kullana uzmanlaştığı bir teknikti.

Kaldırımdakiler irkilip bağırıyorlardı ama haydut nefesi kesilip iki büklüm olurken, müdahale etmeden yanlarından geçip gittiler. Jany adamın arkasında yine siyah maskeli başka bir adamın ona yetişmek için insanları ite ite kalabalığı yardığını gördü. Damarlarına hücum eden adrenalinle şoku üzerinden atıp sil-

kelendi. Jin, kendisini kalabalık bir kaldırımda güpegündüz öldürtmeye kalkışacak kadar çaresiz ve acımasız olmalıydı. Jany, aptal bir turist gibi Şanghay sokaklarında bıçaklanarak can vermeyeceğine yemin etti.

Hızla arkasını dönüp sabah kalabalığına daldı ve erkenden şehri gezmeye çıkmış, hepsi de turuncu beyzbol şapkalı en az kırk kişilik bir turist grubunun ortasında gözden kayboldu. Turistlerin bağırışları ve itiş kakışı arasında yolunu açıp ilerlemeye çabalarken boğazında düğümlenen hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu. Yine de sımsıkı kavradığı çantasının askısını hiçbir şekilde bırakmıyordu.

Cesedimi çiğnemeden olmaz, diye düşündü. O sırada durumunun ne kadar vahim olduğunu anladı; kolundaki kesik hâlâ kanıyordu ve ceketinin kolu kandan sırılsıklam olmuştu. Önkoluna yayılan keskin, zonklayan acıyı yok saymaya çalıştı.

Koşarak boş bir yan sokağa daldı, sonra bir başkasına, ta ki ciğerleri yanana kadar. Katillerin hemen arkasında olduğunu görmekten korktuğu için asla dönüp arkasına bakmadı. Ağladığını ancak Nanjing Dong Caddesi'ndeki metroya adım atıp da aracın kapıları arkasından kapandığında fark etti ve titreyen eliyle ıslak yanağını sildi. Yolcular, kan içinde kalmış koluna bakıyorlardı; Jany kolunu tutup bedenine bastırdı ve bütün bedenini sarmakla tehdit eden hıçkırıklarına hâkim olmaya çalıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LINGYI

Taipei'den Şanghay'a uçuşlar bir saatten kısa sürüyordu. Lingyi yine de bu sürede uyuyabilmek istemişti. Uçmaktan nefret ediyordu ama daha da kötüsü altı ay önce Jin Holding'i patlattıklarından beri uyumakta zorlanmasıydı. Neredeyse her gece kâbus görüyor ancak hiçbirini hatırlayamıyordu; defalarca Iris'in güçlü kollarını etrafında hissederek, onun mırıldandığı sakinleştirici sözlerle uyanıp gerçekliğe dönmüştü. Her seferinde de kalp çarpıntısıyla ve yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış olarak uyanıyordu.

Iris, dudakları Lingyi'nin boynunu okşarken, "Ne gördüğünü hatırlıyor musun?" diye soruyordu.

Ve Lingyi hayır dercesine başını sallıyordu.

Hayır, hiçbir zaman hatırlayamıyordu.

Kesitleri, hatta tek bir saniyesinden parçaları bile. Bu rüyalardan geriye sadece *hisler* kalıyordu: ihanet, kayıp, keder, pişmanlık.

Ancak ikisi de aralarında, nemli havada asılı kalan kelimeyi dile getirmiyorlardı çünkü Lingyi bunu yaparsa kendisini esir alacak duygularla yüzleşmekten çok korkuyordu; onun ölümünü kabullenmekten. Iris de sormaya korkuyordu.

Victor.

Onun adını asla dile getirmiyorlardı.

Hostesin yolculara keyifli bir uçuş dileyen sakinleştirici sesi henüz kesilmişti ki birinci sınıf bölümündeki ışıklar loşlaşıp soğuk, parlak tonda bir maviye döndü. Yolcuların çoğu yapay gerçeklik gözlüklerini takmış ve çoktan tercih ettikleri içerikleri açmıştı – en sevdikleri oyunda kahraman rolüne girmekten, canlarının istediği bir yeri ziyaret etmeye ya da daha uygunsuz fantezilerini gerçekleştirmeye kadar. *Paran neye yeterse,* derdi Lingyi'nin babası hep, birinci sınıfta uçan yolcular da yapay gerçeklikte her ne istiyorlarsa onu elde edebiliyorlardı.

Lingyi kısa uçuş öncesinde belki işe yarar diye bir sakinleştirici içmişti; ilaçla bayılıp biraz olsun huzur bulmayı ummuştu ama tanrılar pek merhametli değillerdi. Arkasında oturan yolcunun kuru öksürükleri ve yan taraftaki bir bebeğin tiz bağırtısıyla kesilip duran huzursuz edici, yarı uyur yarı uyanık bir rüyaya daldı. Uyku onu bir türlü ele geçirmedi ve zihni sürekli geçmişte kalmış anlara döndü...

Sen kaybetmenin düşüncesi bile dayanılmazdı, Lingyi.

Victor eldivenli eline önce bir öpücük kondurmuş, sonra o eliyle Lingyi'nin yanağını okşamıştı. O sırada herkes onun ve Iris'in, Jin'in saldığı korkunç kuş gribinden kurtulmasına o kadar sevinmişti ki Victor'ın bu hareketi arkadaşlarının çoğunun gözünden kaçmıştı. Ancak Lingyi, onun sıcak, kahverengi gözlerindeki şefkati, daha doğrusu Victor'ın kendini tutmadan yüreğini tüm kırılganlığıyla açarak bu şefkatin gözlerinden yansımasına izin verdiğini kaçırmamıştı; Victor, ona hâlâ âşıktı.

Lingyi bunun farkındaydı ama bu konuyu onunla konuşmaktan kaçınmıştı. Birkaç aylık birlikteliklerinde ondan hoşlanmıştı ama âşık olamamıştı. Iris bir gece bizzat Vic'in davetiyle Lingyi'nin küçük dairesine geldiğinde bu durum daha da açıklık kazanmıştı. Victor onları tanıştırdığında kısacık, platin sarısı saçlı Iris, başıyla Lingyi'ye belli belirsiz bir selam vermişti ve incecik gözleri onun yüzünde bir an dolaşmış, sonra bakışlarını kaçır-

mıştı. O gün tek kelime etmeden küçük salonda volta atarken, afese kapatılmış ama aslında dışarıda özgürce dolaşabilse daha mutlu olacak bir kediye benziyordu.

Lingyi gece boyunca yüzüne kocaman bir gülümseme yapıştırmış, sopayla dürtülerek şakımaya zorlanan bir kuş misali [illegible]nacık neşeli bir tonda konuşmuştu. O böyle gergin bir şen şakrak[illegible]aklık içinde konuşmayı sürdürürken Iris aniden durmuş ve [illegible]oğru Lingyi'nin gözlerinin içine bakıp usulca, "Eteğini beğendim. Renklerini yani," demişti.

[illegible]ingyi'nin üzerinde çivit mavisi karanfil desenli, fuşya rengi, [illegible]rık bir etek vardı. O ânı çok iyi hatırlıyordu çünkü konuşmanın ortasında, kesilen bir ses kaydıymışçasına susuvermişti. [illegible]ndan boynundan yanaklarına doğru bir sıcaklık yayılmıştı. [illegible]n bir yaz domatesi kadar kızardığından emindi ve Iris de [illegible]in gözleriyle bunu kaçırmamıştı. *Tam da* bana *göre bir etek,* [illegible]eye çalışmadığı belliydi; kendine has sakin ve kayıtsız tavrıyla Lingyi'ye iltifat ediyordu.

[illegible]ingyi, yüzünün kızardığını Victor'ın da fark edip etmediğini hiç bilememişti çünkü o anda onun odada olduğunu bile [illegible]muştu.

[illegible]s bir muamma ve bir sürpriz olmuştu; Lingyi'nin hayatına [illegible]iş ve tüm dünyasını değiştirmişti.

[illegible]yi uçağın sarsıntısıyla uyandı. Bir an sonra tekerler piste [illegible]e temas etti ve uçak öyle hopladı ki Lingyi'nin dişleri takırdadı. Kısa bir süreliğine uyuyakalmış ve yatıştırıcı sayesinde [illegible]s görmemiş olmalıydı. Yine de uçuş öncesinde olduğundan daha yorgun hissediyordu – duygusal açıdan bitkin düşmüştü. Bir [illegible]n yeniden Çin'e döneceğini hiç düşünmemişti; son ziyaretini annesi, babası ve erkek kardeşiyle mutlu bir anı olarak hatırlıyordu, üstelik babası da Taipei'de sessiz sakin bir hayat sürmek istiyorsa kendisiyle tüm bağlarını koparıp bir daha asla dönmemesi gerektiği konusunda onu açıkça uyarmıştı. Babası, on yıllar

önce "minik tare" lakaplı ünlü bilgisayar korsanı olduğu ortaya çıkınca Çin'e kaçmak zorunda kalmıştı. Kendi şöhretinin kızınınkini lekelemesini istememişti.

Lingyi dudaklarının buruk bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissedip gözlerini ovaladı. Bunlar, arkadaşlarıyla birlikte Jin Holding'i bombalamaya karar vermesinden önceydi – her şeyin sonsuza dek değişmesinden önce. Becerikli bir korsan olduğundan, herhangi bir şekilde yakalanmaları ya da bombalamanın izinin kendisine dek sürülmesi mümkün değildi. Sonuçta bu işi uzmanından öğrenmişti. Babası bu işte kızının parmağı olduğunu sezerse Lingyi onun önce çok gurur duyacağını ama hemen ardından da başını daha fazla belaya sokmaması için onu tundrada ıssız bir yerlere postalayacağını tahmin ediyordu.

Ancak bunu asla öğrenmeyecekti. Tıpkı kızının, onun talimatlarına karşı gelerek ve hata yaptığını bile bile Çin'e döndüğünü öğrenemeyeceği gibi. Jany'yle Şanghay'da görüşmeyi kabul ettiğinde Lingyi'nin içine bir kaygı düşmüştü ve o günden beri de göğsündeki bu sıkışıklık hissinden kurtulamamıştı. Bir yandan da Jany'nin yanlarında kaldığı iki yazda çok kıymetli anılar biriktirmişlerdi. Kardeşi evde oturup bilgisayarda oyun oynarken Lingyi, on dört yaşında bir genç kız olmasına rağmen, Jany'nin on dokuz yaşında olması sayesinde daha önce hiç yapmadığı bir şekilde Taipei'yi keşfe çıkabilmişti. Son yıllarda pek görüşememişlerdi ama Lingyi onun mühendislik yüksek lisansını tamamlayıp doktoraya başladığını biliyordu. Jany'yi zeki, eğlenceli ve nazik biri olarak hatırlıyordu. Yardıma ihtiyacı varsa Lingyi'nin onu ortada bırakması söz konusu bile olamazdı, bu yüzden onun mesajını almasının hemen ertesi günü biletini almıştı.

Genişçe el valizini aldı, ardından içinde MacFold'unun olduğu, askılı deri çantasını omzuna taktı ve birinci sınıftaki yolcularla birlikte uçaktan indi. Siyah kadife şeritler onları beyaz floresan ışıklarla aşırı aydınlatılmış devasa pasaport kontrol salonuna yönlendirdi. Lingyi basitleştirilmiş Çince karakterlerle yazılı tabelaları takip ederek, ülkeye dönüş yapan Çin vatandaşlan-

na ayrılmış bölüme geçti. Çin, Tayvan'ı kendi topraklarının bir parçası olarak görmeyi bırakalı çok olmuştu ama ülkeye giren yabancılara yönelik bu güç gösterisi Lingyi'nin tüylerini yine de [redacted]ken diken ediyordu.

Lingyi yorgunluktan ayakta durmakta zorlanıp metal korku[redacted]u kavradı. Sakinleştiricinin etkisi geçmeye başlamış olmalıy[redacted]düşük bir doz almıştı– ama belki de bu riske en başından [redacted]memeliydi. Sıranın kendisine gelmesi on beş dakika sürmedi [redacted]Lingyi, onu cam bölmenin ardından inceleyen bıkkın bir Çinli [redacted]amın karşısında buldu kendini. Adamın saçları bir numaraya [redacted]rulmuştu ve elmacıkkemikleri çıkıktı. Pasaport memurunun [redacted]nında, havada süzülen robot, retina taramasını gerçekleştirir[redacted]n Lingyi kıpırdamadan durdu.

"Uyuşturucu mu aldınız?" diye sordu adam. "Gözbebekleri[redacted]z küçülmüş."

Lingyi gözlerini kırpıştırdı. "Sakinleştirici aldım... uçağa bi[redacted]nce geriliyorum da."

Adam hiçbir vaat taşımayan bir homurtu çıkardı ve Ling[redacted]nin nabzı hızlandı.

"Ülkeye giriş sebebiniz nedir, Bayan Chang?" diye sordu [redacted]am, bakışlarını önündeki ekrandan ayırmadan.

Lingyi, "Gezmek için geldim," dedi. Konsolosluk İşlemleri [redacted]enel Müdürlüğü'nün bilgisayarına girip pasaport verilerini [redacted]hte kimlik bilgileriyle yeniden düzenlemişti. Babasının bura[redacted]rı kurcalayacağını sanmıyordu ama yine de Çin'de olduğunu [redacted]grenmesi riskini alamazdı. Hiç kimsenin bilmemesi daha gü[redacted]nliydi.

Adam sonunda başını kaldırıp doğrudan Lingyi'nin suratına [redacted]akt, mor saçını ve uçuk mavi, uzun elbisesini süzdü – Lingyi [redacted]er zamanki canlı renklerdeki kıyafetleri yerine daha sıradan bir [redacted]lbise seçmişti. "Kaç gün kalacaksınız?"

Lingyi boğazını temizledi; ağzı kurumuştu. "Bir hafta." Pa[redacted]aportu üzerinde yaptığı oynamaların sağlam olduğunu bilse [redacted]e geriliyordu. "Bund'daki Waldorf Astoria'da kalacağım," diye

ekledi. Şanghay'daki en pahalı otellerden birini seçerken tek derdi pasaport kontrol memurunu etkilemek değildi; zenginseniz daha az sorgulanıyordunuz. İnsanlar varlıklılara güveniyorlardı.

Adam konsoldaki ışıklı klavyede bir tuşa bastı, ardından başını salladı ve tek kelime daha etmeden elini sallayarak Lingyi'ye geçmesini işaret etti.

Lingyi ülke vatandaşlarına özel pasaport bölümündeki görece sessizlikten havalimanının bunaltıcı gürültüsüne adım attı ve havada süzülerek ona otel ya da kiralık havapet ayarlamaya çalışan robotların ve insan selinin arasında yolunu bulmaya çalıştı. Güçlükle terminalden çıkabildiğinde ise taksi beklerken artık sabrı tükenmiş en az yüz kişilik, yılankavi bir sırayla karşılaştı. Palm'ına doğru bağıran iriyarı bir adamın arkasından sıraya girerken terinin sırtından aktığını hissetti ve boğucu ağustos sıcağı dayanılmaz hâle geldi.

Terminal binasının camları üstlerine doğru bir kavisle uzanıyordu ve havarabalar ile havalimolar aşağıdaki trafikten kaçınarak tepelerinden vızır vızır geçip gidiyordu. Korumalı bir asansör, zengin yolcuları, havalimoların onları beklediği bir perona çıkarıyordu. Lingyi, gelmiş geçmiş en başarılı bina ve siber güvenlik girişimcilerinden birinin kızıydı, dolayısıyla servetin sağladığı konfora alışkın bir *you*, bir zengin çocuğu olarak büyümüştü. Ancak zaman zaman bunun getirilerine burun kıvırdığı oluyordu. Babası beş parasız bir aileye doğmuş, kendi çabalarıyla milyoner olmuştu ve Çin'de, sonrasında da Tayvan'da gördüğü adaletsizliğin yarattığı hüsranı dile getirmekten asla çekinmezdi. Yine de Lingyi o anda yol kenarında normal bir taksi bekleme işkencesine katlanmak yerine serin bir havalimoya atlayıp Jany'nin yanına iki saat daha erken varmak için parasını seve seve harcamaya hazırdı.

Gümüşi havalimonun havalandırmalı yolcu kısmına girip de bej rengi deri koltuğa gömüldüğünde, bu yolculuğun üç bin

yuanlık fahiş ücretine rağmen doğru karar verdiğini anladı. Bir bar-botu vızıldayarak yanına geldi ve Lingyi buzlu kış kavunu çayı istedi: inanılmazdı ama robot bunu bile servis edebildi ona. Önündeki siyah, mat camın diğer tarafındaki şoför aracı yukarı kaldırıp yalnızca açık gökyüzünde ulaşılabilecek bir süratle uçuşa geçirirken Lingyi serin, tatlı içeceğini yudumladı ve omuzlarının gevşediğini hissetti.

Altlarında kalan Pudong Bölgesi'nin sayısız apartmanına baktı; birbirlerine o kadar yakın dikilmişlerdi ki betondan domino taşlarına benziyorlardı. Etraflarını saran dolambaçlı otoyollar, üstlerinden uçup giden havalimodan böcek sürülerini andıran araba, kamyon ve motosikletlerle dolup taşıyordu. Kısa süre sonra, Bund'un hemen karşısında Şanghay'ın en ünlü gökdeleni, uçsuz bucaksız şehre alacakaranlık çökerken yavaş yavaş parıldamaya başlayan aydınlatmalarıyla yoğun kahverengi sisin arasından görünür oldu. Jin Feiming'in son yatırımı Jin Kulesi, dünyadaki en uzun gökdelen olma sıfatını taşıyor, Doğu'nun İncisi radyo kulesi ve Şanghay Dünya Finans Merkezi gibi şehir simgelerinin arasında onlara tepeden bakarak âdeta hükmediyordu.

Dünyanın ilk "dikey şehri" olan Jin Kulesi, camla kaplı, gösterişli tasarımı ve 188 katıyla Taipei'deki 101'den çok daha iddialı bir gökdelendi. İçinde ofisler, evler, restoranlar, marketler ve alışveriş merkezleri barındırıyordu, ayrıca bahçe katları da vardı – başlı başına bir şehir olan yapının tasarımındaki anafikir, binadakilerin asla dışarı çıkmaya ihtiyaç duymamalarını sağlamaktı. Söylentilere göre, topraktan fırlayan bir ejdere benzemesi amacıyla sarmal şeklinde tasarlanmıştı. Jin projenin temelini üç yıl önce atmıştı ama Taipei'deki Jin Holding genel merkezi patladığından beri son altı aydır inşaata hız verilmişti. Haber kaynakları, Jin'in ay bitmeden Şanghay'da dünyanın daha önce hiç görmediği kadar ihtişamlı bir açılış töreni düzenleyeceğini söylüyordu.

Gökdelen güzel ama korkunçtu. Jin artık kostümlerini piyasaya süremediği için, Lingyi onun şehirdeki –ve ülkenin nere-

devse tamamındaki– kirli havadan kâr etmenin yeni yollarını aradığını tahmin edebiliyordu. Nüfusu yirmi altı milyona yakın olan Şanghay'da da lüks gayrimenkuller ve kaliteli hava en çok aranan şeylerin başında geliyordu. Jin, dikey şehrinde insanlara ikisini birden vaat ediyordu. Havalimo Huangpu Nehri'nin menderesini takip ederek muhteşem gökdelenin yanından geçerken Lingyi tüylerinin diken diken olduğunu hissedip yumruklarını sıktı. Tepkisi tamamen içgüdüseldi; Lingyi hayatında pek fazla insandan nefret etmezdi ama Jin'den ediyordu. Arun'un annesi Doktor Nataraj'ı öldürtmekle kalmamıştı, Lingyi ayrıca Victor'ın ölümünden de onu sorumlu tutuyordu.

Jany ona Şanghay'ın tarihi kısmındaki Yuyuan'a gitmesini söylemiş ve yürüyerek kendi evine gelebilmesi için hangi yollardan geçmesi gerektiğini adım adım anlatmıştı. Seni havaalanında bizzat karşılardım ama evden çıkmaya korkuyorum. Lütfen takip edilmediğinden emin ol, diye yazmıştı. Lingyi onu her fırsatta gülebilen, gülümsediğinde de sağ yanağındaki gamzesi belirginleşen, tasasız ve kuvvetli kahkahalar atabilen bir kız olarak hatırlıyordu. O iki yaz boyunca o kadar aptalca şeyler hakkında kıkır kıkır gülmüşlerdi ki... Mesela bir keresinde Lingyi, Pokémon temalı bir büfenin reklamını yapan Pikachu kostümlü birinin kafasındaki şapkayı çalmıştı. Lingyi onun abartıya ya da trajediye yönelecek bir insan olmadığını düşünüyordu. Dolayısıyla o kısacık görüşmelerinden, Jany'nin başının gerçekten çok ciddi bir belaya girdiğini anlamıştı. Eski dostu için endişeleniyordu.

Alacakaranlıkta şehrin üstündeki pus, pis bir sarı renge bürünmüştü ve günbatımında bile hava dayanılmaz derecede sıcaktı, özellikle de havalimonun serinliğinden sonra. İş çıkışı saatiydi ve takım elbiseli erkek ve kadınlar binalardan çıkıp çil yavrusu gibi dağılıyor, metroya yöneliyor ya da taksilere el ediyorlardı. Sadece kaldırımda hareket hâlindeki insan sayısı bile Lingyi'yi afallattı; buna bir de derme çatma mopet ve bisikletli, kimisi de belli ki kendi kendine toparladığı parçalarla yaptığı, arkaları üst üste kutularla veya başka tuhaf eşyalarla dolu taşıma

araçlarıyla geçip gidiyordu. Jany tam adres vermeyi kesinlikle reddettiği için Lingyi sık sık duruyor, kerteriz alabileceği noktalar bulmaya çalışıyordu; her seferinde yanından hızla geçen insanlar ona bir an bile dönüp bakmadan çarpıyor ya da dirsek atıyorlardı. Alnındaki teri bir mendille silip göğsündeki sıkışıklığı –huzursuzluk hissini– umursamamaya çalışarak öksürdü. İnce yüz maskesi, şehrin havasına nüfuz etmiş pisliği, keskin mazot ve egzoz kokusunu engellemekte pek işe yaramıyordu. Şanghay'daki kirlilik Taipei'deki kadar kötüydü, hatta belki daha bile fazlaydı.

Sonunda Jany'nin tarif ettiği gibi, bir FamilyMart süpermarketinin karşı köşesindeki rengârenk manavı bulabildi. Durdu ve sergideki iri mangolara bakıyormuş gibi yaparak, peşinde birileri olup olmadığını anlamaya çalıştı ama kaldırımlarda çok fazla insan vardı. Ardından Jany'nin sokağına daldı ve birkaç sokak kapısını geçtikten sonra durup duvara yaslandı. Burası bir sokaktan çok, bir geçit gibiydi; iki yanında cepheleri yılların kiri ve pisliğiyle lekelenmiş, alçak, kahverengi binalar vardı. Üst katlardaki bütün pencerelerden ileriye uzanan çamaşırlıklarda battaniyeler ve kıyafetler asılıydı. Üç katlı bu binalar, etraflarını saran gökdelenlerden çok daha eskiydiler; sakinleri de son teknolojiyle donatılmış apartman dairelerine ve şehir manzaralarına parası yetmeyen fakir insanlardı ama en azından ortalık daha sessizdi, hatta ıssız sayılırdı. Sanki insan güruhunu ve kornaları susmak bilmeyen araçları arkasında bırakıp bambaşka bir dünyaya adım atmıştı.

Bileğindeki Vox'a baktı ve beş dakika boyunca sabırla bekledi. Kimse köşeden başını uzatıp bakmadı ya da peşinden sokağa girmedi. Varlığını fark eden tek canlı, beton bir basamakta kıvrılmış yatan üç renkli bir kediydi. Hayvan ona bakıp gözlerini kırpıştırdı, sonra yalanmaya başladı. Yukarıda asılı çamaşırlar esintide dalgalanarak yerde tuhaf gölge oyunları yarattı. Lingyi takip edilmediğini garantileyince duvardan uzaklaştı, evinin önünde oturmuş, kırmızı bir plastik leğende sebze yıkayan, gri

saçlı bir kadının önünden geçti. Gözlüğünü düzeltti ve önünden geçtiği her kapıya dikkatle bakarak yoluna devam etti. Sokağın sonuna gelmek üzereyken sonunda aradığı şeyi buldu; koyu yeşil renkli, ahşabı eprimiş bir kapının arasına sıkıştırılmış kırmızı kâğıt üzerinde bir eşik tanrısı resmi. Kapının çerçevesi o kadar eskimişti ki kapı her an düşebilirdi. Lingyi afalladı; Jany'nin varlıklı bir aileden gelmediğini biliyordu ama en son duyduğu kadarıyla alanında saygın bir doktora öğrencisi olmuştu ve Lingyi genç kadını böyle bir sefaletin içinde bulmayı beklemiyordu.

Aniden bir gerginlik duyarak elini kaldırdı ve kapıyı tıklattı; Jany'nin istediği gibi önce üç kere, sonra duraksadı, iki kere daha, son bir duraksamanın ardından bir kere daha. Kapıya doğru eğildi ama içeriye ölüm sessizliği hâkim gibiydi. Lingyi eliyle nemli alnını sildi. Doğru yerde miydi? Bunca mesafe katedip de yolda bir silah edinmemesi aptallıktı – en azından bir çakı alabilirdi. Çakılar ona Zhou'yu hatırlatıyordu ve Lingyi güçlü bir sızı duyarak bu düşünceyi aklından çıkardı. Zhou'yla aylardır konuşmamıştı. Sinirine hâkim olmaya çalışırken arkasını dönüp gitmeye hazırlanıyordu ki kapı gıcırdayarak açıldı ve ardında dışarıya sakınarak bakan birinin karanlık silueti belirdi. Bir kadın, "Lingyi," diye fısıldadı, sonra kapıyı tamamen açıp Lingyi'yi içeriye çekiştirdi.

Lingyi şaşkınlıkla çığlık atacakken kendini tuttu. Girdiği odanın loşluğuna gözlerinin alışması birkaç saniye sürdüyse de Jany'yi hemen tanımıştı. Genç kadın gözlerinin altında koyu halkalarla bitkin görünüyordu. Saçını özensizce toplayıp atkuyruğu yapmıştı ve üzerinde bol, gri bir tişört ile siyah eşofman altı vardı.

"Gelebilmene çok sevindim," dedi alçak sesle, sanki birilerinin dinlemesinden çekiniyormuş gibi. Elini uzatıp Lingyi'nin parmaklarını bir anlığına tuttu. Lingyi ise hiç tereddüt etmeden arkadaşına sarıldı. Jany başta kaskatı kesildi ama sonra derin derin iç geçirerek onun kucaklamasına karşılık verdi.

"İyi misin?" diye sordu Lingyi. "Neler oluyor?"

Jany biraz daha yaklaşınca Lingyi onun haftalardır güneşi görmemişçesine solgun olduğunu fark etti. Jany, "Jin..." dedi. Bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki Lingyi doğru anladığından emin olabilmek onun dudaklarını okumak zorunda kaldı. Jany'nin yüzündeki korku dolu ifade, şüpheye yer bırakmıyordu zaten.

"Jin," diye tekrar etti Lingyi. "Hay sıçayım."

Jany, Lingyi'nin yıllar öncesinden hatırladığı, gülücükler saçan kız değildi artık. Eski benliğinin bir kalıntısına dönüşmüştü; evin mutfak olarak kullanılması düşünülmüş kısmında ürkek bir fare gibi gergin hareketlerle dolaşıp çay demliyordu. Lingyi hem salon hem yemek odası hem de mutfak olarak kullanılan köhne ortak alanda oturup etrafını inceledi. Tavan o kadar alçaktı ki Lingyi ayağa kalkıp parmak uçlarına yükselse dokunabileceğinden emindi ki kendisi uzun sayılmazdı. Mutfak evyesinin üstünde, yüksekteki pencereden içeriye çok az ışık giriyordu; pencere muhtemelen dışarıdan kalaslarla kapatılmıştı. Tepelerindeki tek ampulün ışığı titreşiyordu. Ön kapı dışında, yalnızca bir tane daha kapı pervazı vardı, o da Lingyi'nin yatak odası olduğunu tahmin ettiği karanlık bir odaya açılıyordu.

Jany, yıpranmış ahşap masada boş duran tabureyi çekip Lingyi'nin karşısına oturdu ve kenarı kırık bir fincanda ona çay ikram etti. Lingyi mırıldanarak teşekkür etti, sıcacık fincanı aldı ve yasemin çayının buram buram kokusunu içine çekti. Aşina olduğu bu kokuyla kendini toparladı. Jany kendi çayından bir yudum aldı ve o da sanki biraz sakinleşti.

Uzun bir sessizliğin ardından, "Seni böyle gizlenmeye zorladığım için özür dilerim," dedi, fincanına bakarak. "Geldiğin için teşekkür ederim. Başka kimden yardım isteyebileceğimi bilemedim."

"Tabii ki geleceğim. Sen benim ablam sayılırsın," dedi Lingyi nazik bir tonda. "Hadi, bana her şeyi anlat."

Jany ona kısaca gülümsedi; derin gamzesi büyülü bir şekilde belirip hemen yok oldu. "Mühendislik doktorası yaptığımı biliyorsundur. Ama yıllardır kendi kendime başka bir projeyle de ilgileniyorum. Öylesine bir şeyler denerken çok kullanışlı –çok da kazançlı– olabileceğini fark ettiğim bir şey buldum." İtiraf etmekten utanıyormuşçasına duraksadı. "Aileme destek olmak istiyorum."

Lingyi anlayışla başını salladı. Jany tüm lisansüstü eğitimleri için burs kazanabilecek kadar zeki bir kadındı ama lisansüstü kariyerinin bir maaş getirisi yoktu ve ailesi de Lingyi'nin babasının eskiden olduğu gibi yoksuldu. Lingyi, babasının Jany'yi o iki yaz boyunca ağırlamasını buna da bağlıyordu – genç kızda kendinden bir parça görmüştü.

"Buluşum hava filtreleme teknolojisinde bir devrim başlatabilir," diye devam etti Jany. "Fiziksel filtreyi işlevsiz kılan bir kimyasal katalizör, havayı kirleten maddeleri yakalıyor ve zararsız yan ürünlere dönüştürüyor. Bu sistemi kurmak daha ucuz ve yıllarca dayanabiliyor." Jany heyecana kapıldıkça daha hızlı anlatıyordu. "Kolaylıkla taşınabilir kartuşlar kullanılarak mevcut filtrelere takılabilir. Bundan fayda sağlayabilecek yerleri bir düşünsene; okullar, hastaneler, yetimhaneler – aklına ne gelirse. Dış havayı bile temizleyebilirler, beraberinde Şanghay'daki kirliliği azaltacak hukuki düzenlemelere gidilirse tabii."

Lingyi hayretler içinde başını salladı. "Bu muazzam bir şey, Jany."

Karşısındaki genç kadın kollarını kavuşturdu ve hıhladı. "Evet, öyle muazzam ki Jin bir şekilde kokusunu almış."

Lingyi'nin saç kökleri karıncalandı. Jin tabii ki bundan da haberdar olmuştu.

Jany, son günlerde olanları anlatarak devam etti; Pekin'de Jin'le görüşmeye gitmesini, tasarımını ona satmayı reddetmesini, ertesi sabah öldürülmekten kıl payı kurtulduğunu.

"Detayları bilmiyor; ben yeni bir filtre değil, başlı başına bir filtreleme sistemi icat ettim. En azından bu kadarından bihaber-

dı." Jany'nin yüzü öfkeden kızardı. "Yine de icadımı çalmak için elinden geleni ardına koymayacağını anladım, bu da buluşumu ondan sakınmak konusundaki kararlılığımı artırdı. Verilerimi güvenceye almam gerekiyordu, aklıma da bir tek sen geldin. Babanla iletişime geçmem güvenli olur mu, bilemedim..."

"Haklısın. Muhtemelen hâlâ gözetleniyordur; Jin olmasa bile Çin hükümeti izliyordur."

Jany'nin koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı. "Babanın Jin'le bağlantısı mı var?"

"Eh, o da zamanında Jin'i reddetmişti. Holding'in bir işini almayı reddetti ve birkaç ay sonra da zamanında Çin'de korsanlık yaptığı basına sızdırıldı." Lingyi boğazını temizledi. "Bunun tesadüf olduğunu hiç sanmıyorum."

Jany hafif bir ıslık çaldı.

"Temkinli davranmana sevindim. Jin sınırsız kaynakları olan, tehlikeli bir adam ve sende de onun istediği bir şey var."

"Peki ne yapacağız?"

"Öncelikle elindeki yedekleri yok edeceğiz."

Jany boğulurcasına soluksuz kaldı.

"Sonra bilgisayarını tüm ağlardan koparıp sadece senin ve benim erişebileceğimiz şekilde şifreleyeceğim. Tüm verilerinle birlikte ortalıktan kaybolacağız."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lingyi gece ve ertesi gün boyunca Jany'nin verilerini şifrelemekle uğraştı. Saatlerce ara vermeden, loş ve karalık dairede günün hangi vakti olduğunu bilmeden çalıştı. Sonunda, "Nihayet bitti," dedi ve parmaklarını esnetip, ağrıyan omuzlarını rahatlatmak için kollarını başının üzerine doğru gerdi. "MacFold'unu da alıp pazartesi sabahı bir banka kasasına koyacağım," dedi, "ama önce gidip bize yiyecek bir şeyler alayım." Aniden karnı gürültülü bir şekilde guruldamıştı. Açlıktan ölüyordu. Jany'yi, Jin'in muhbirleri her yerde kol gezdiği için onun evde kalmasının daha güvenli olacağına ikna etti. Şanghay günün her saati civcivli olduğundan Lingyi kolaylıkla kalabalığa karışıp görünmez olabilirdi.

Böylece dışarı çıktı. Saat akşam sekizdi ve bu vakitlerde Yuyuan'ın popüler turistik bölgelerinde kalabalık gruplar geziyordu. Şanghay'ı ziyaret edenlerin görmeden geçmedikleri geleneksel Ming Hanedanlığı bahçesi ile onun etrafını saran dükkânlar ve stantlara turist güruhları üşüşmüştü. Lingyi fötr şapkası ve yüzünün alt yarısını kaplayan siyah maskesiyle bu güruhun arasına dalıp taze soğanlı krep ile kızarmış mantı aldı ve sıcak sıcak paket yaptırdı.

Geniş pazar yerinde kaybolup kendini meşhur, zikzak şeklindeki Jiuqu Köprüsü'nde buldu; kam-botlar havada uçuşarak güzel kiremitlerle döşeli, kıvrımlı çatıları olan geleneksel Çin yapılarının ve altın varaklı fenerlerin önünde poz veren turistlerin fotoğraflarını çekiyorlardı. Tur rehberleri ve sokak satıcıları, alışveriş yapanların etrafında vızır vızır dolaşan ses-botları aracılığıyla çanta, şekerleme ya da taze kızarmış kalamar kampanyalarını duyuruyorlardı. Lingyi kendine alan açmak için âdeta savaş vererek ilerlediği yolun sonuna doğru kalabalığı daha rahat yarar hâle gelmişti ama Jany'nin köhne dairesine dönebilecek noktaya ulaştığında artık iyice yorgun ve huzursuzdu.

Üstelik bu gece, yani Jany'nin verilerini şifrelemeyi sonunda bitirebildiği için kutlama yapabilecekken Lingyi daha da diken üstündeydi. Jin'in nasıl bir adam olduğunu biliyordu; vazgeçmeyecekti. Omzunun üzerinden arkasına baktı, sadece bulanık yüzler gördü, ardından adımlarını hızlandırdı. Adamın adını aklından geçirmek bile şeytanı çağırmak gibi geliyordu.

Genç bir adam, meydanda buharda pişmiş mantılarıyla ünlü bir restoranın önünde holografik havai fişekleriyle gösteri yapıyordu. "Havai fişekleri biz Çinliler icat ettik," dedi ellerini sallayarak. "Şimdiyse, yüzyıllar sonrasında onları baştan yaratıyoruz." Kolunu teatral bir havayla savurdu ve gümüşlü altınlı holografik havai fişekler kalabalığın üzerinde patlayıp insanların üzerine göz kamaştırıcı yağmur damlaları gibi yağdı. Etrafında başını göğe doğru kaldırmış herkes bir anda soluğunu tuttu.

Lingyi bir köşede pusuya yatmışçasına kalabalığın kıyısında dikildi. Canlı renkler onu hep çekerdi. Kodlarla uğraşmayı seviyordu, kanında vardı; rüyalarını bile kod hâlinde görebilirdi. Ancak bu renksiz bir dünyaydı. Lingyi'nin capcanlı renklerde giyinmesinin, saçını neon renklere boyayıp süslemesinin nedeni buydu; çalıştığı dünyanın genellikle kati bir siyah-beyaz zıtlığından ibaret olmasıydı.

Kendini tutamayarak elin kaldırdı ve parmak uçlarıyla havai fişek parıltılarına dokundu. Üzerlerine önce turkuaz parıltıları

yağdı ardından koyu kırmızı bir yıldız yağmuruna dönüşerek kalp şeklini aldılar ve Lingyi bir anda Iris'i özledi. Günlerdir hiç iletişim kurmamışlardı. Iris'in kendisine güvendiğini ama yine de endişeleneceğini biliyordu. Lingyi ışıltılı kalpleri yakalamaya çalıştı ama bu hayaletleri yakalamaya çalışmaktan farksızdı.

"Etkileyici," dedi yakınlarındaki bir adam, kaba bir tavırla, "ama ses çıkarmadıktan sonra havai fişeklerin ne anlamı var ki?"

Yanındaki sırığımsı arkadaşı güldü. "Evet ya, kulaklarımız çınlamadıktan sonra ne anladık biz havai fişek gösterisinden? Kötü ruhları böyle nasıl kaçıracağız ki?"

İlk konuşan adam, arkadaşını şakadan dürttü. "Ninem gibi konuşuyorsun!"

Lingyi tüm duyularını ele geçiren bu âna bıraktı kendini: itişip kakışan bedenler, seslerin kakofonisi, havada patlayan renkler ve çılgın bir kaosun ortasında yalnız olmanın baskınlaşan hissi. İnsan böyle bir çağda kötü ruhları nasıl kaçırabilirdi? Ya sık sık musallat olan iblisler sıklıkla insan formunu alıyorsa? Lingyi, Jany'ye yardım etmeye o kadar odaklanmıştı ki korkmaya fırsatı olmamıştı. Şimdiyse korku göğsüne çöreklenmiş, buz gibi bir oyuk açmıştı.

Bir kadın çocuğunu tek elinden tutmuş, ejder şekilli yumurta keklerinde devasa toplar hâlinde dondurma satan bir standa doğru götürürken ona çarpınca Lingyi boğazındaki düğümden kurtulmak için yutkundu. Bu işin de üstesinden gelebileceğini biliyordu. Jany'nin verilerini güvenceye almıştı ve arkadaşını da güvende tutmanın bir yolunu bulacaklardı; belki kimliğiyle oynayıp onu Çin'den Tayvan'a kaçırabilirlerdi.

Lingyi ileride bu günlere dönüp baktığında ne kadar yanıldığını görecek ve acı bir pişmanlık duyacaktı.

Lingyi ve Jany fısıltıyla sohbet ederek yemeklerini yediler, ardından da samimiyet dolu bir sessizliğe gömüldüler. Sonra Jany bir noktada, "Taipei'nin gece pazarındaki yemekleri o kadar özlüyorum ki rüyalarıma bile giriyorlar," dedi.

Lingyi sırıttı. "Gümrükten geçirebileceğimi bilsem sana leş kokulu totulardan getirirdim."

Jany onun eskiden hatırladığı o taşkın kahkahasıyla gülünce Lingyi de kendini tutamadı. "İstiridyeli omletin de pek şansı olmazdı!" dedi Jany ve yanağında gamzesi belirdi. "Yaşını büyük gösterip seni Vampir Öpücüğü denen gece kulübüne soktuğumuzu hatırlıyor musun?"

Lingyi bunun üzerine hakiki bir kahkaha attı. O sıralar on beş yaşındaydı ve evden çıkarken suni deri çizmesini, mini eteğini ve çiçek desenli askılı bluzunu çantasına atmıştı. Bir yerlerden koyu mor ruj almışlardı –ikisi de gotik kızların adı böyle olan bir kulübe ancak böyle bir rujla girdiklerini düşünmüştü– ve birbirlerinin gözlerine beceriksizce kalem çekmişlerdi. Ancak bir şekilde kulübe girmeyi başarıp da içeride gerçek vampir kostümlü, kana bulanmış sivri dişler takmış, anlaşılmaz bir dilde konuşan *mei* ve *you*'larla karşılaştıklarında afallamış, biraz da korkmuşlardı.

Üstüne bir de bir çift yanlarına yaklaşıp onları kan emmeye davet edince mekândan apar topar çıkmışlardı.

Hatıralar ve kahkahalar sona erince Jany demliğe sıcak su ekleyip fincanlarına biraz daha çay koydu. Kenarları kırık fincanlarından çaylarını yudumlarlarken Lingyi, Jany'nin gün içinde geçiştirdiği bir konuyu yeniden açmayı denedi.

"Biraz düşünseydin keşke," dedi. "Burada kalman tehlikeli, Jany." Lingyi çayın sıcağıyla camları buğulanan gözlüğünü çıkarıp ahşap masaya koydu. "Dilediğin kadar kalabilirsin yanımda. Biliyorsun, Ulusal Tayvan Üniversitesi'nin de çok prestijli bir mühendislik programı var – orada okurken çok sevmiştin..."

Jany, "Hayır," diyerek onun sözünü kesti. "Şu son birkaç günde kaçak gibi saklanmak bana yetti. Suçluymuşum gibi kaçmayacağım." İzbe daireye şöyle bir baktı. "MacFold'umu da kasaya koyup emniyete aldıktan sonra buradaki çalışmalarımı tamamlayıp doktoramı alacağım."

"Jin'in neler yapabildiğini biliyorsun." Lingyi gözlüğünü tekrar taktığı anda Jany'nin kararlılıkla başını kaldırdığını gördü.

"Biliyorum." Jany kesik olan koluna dokundu. "Bıçak yaram daha yeni yeni kabuk bağlıyor." Lingyi tam kestiremese de Jany belki acıdan, belki de saldırıyı hatırlayarak yüzünü buruşturdu. "Ama bana bir söz vermeni istiyorum." Duraksadı. "Bunu istemek sana haksızlık olur aslında."

"Ne istersen yaparım," dedi Lingyi.

Jany boğuk bir sesle, "Bana bir şey olursa, Jin'in icadımı almasına engel ol," diye fısıldadı. "Amacım bu sayede insanlara yardım etmekti ama kendi aileme de yardımcı olmak istiyorum. Jin'in bundan kâr sağlamasına izin verme."

"Hem böyle şeyler söyleyip hem de Tayvan'a gelmeyi reddediyorsun, öyle mi?"

Jany kararlılıkla başını salladı. "Benim evim burası; araştırmam ve ailem burada."

Lingyi, pürüzlü masanın üzerinden uzanıp onun elini hafifçe sıktı. "MacFold'una yalnızca ikimizin erişimi var. Emniyette olacak."

"Teşekkür ederim," dedi Jany. "Her şey için. Tüm yardımlarına minnettarım." Ayağa kalktı ve masayı toplamaya başladı. "Bu gece yatakta sen uyu. Aralıksız çalıştın, hortlak gibi görünüyorsun." Sırıttı ve gamzesi yine belirginleşti. "Güzelce uyuyup dinlen."

Lingyi'nin tartışacak gücü yoktu, kalktı ve banyo olarak kullandıkları küçük bölmede dişlerini fırçaladı. Alaturka tuvaleti ve lavaboyu odanın gerisinden ayıran tek şey bir perdeydi; küvet ya da duşakabin de yoktu. Tavandan sarkan tek ampulün sarı ışığında yüzü hastaymışçasına solgun görünüyordu. Günlerdir duş almamıştı; nasıl koktuğunu bilmek dahi istemiyordu. Taipei'ye döner dönmez uzun bir banyo yapacaktı. Penceresiz odada üzerini değiştirmeden Jany'nin yatağına yattı ve başını yastığa koyar koymaz derin bir uykuya daldı.

• • •

Sert ve yüksek bir patırtıyla anıden uyanıp doğruldu. Hiç düşünmeden el yordamıyla gözlüğünü aramaya kalkıştı ama sonra gözünde olduğunu fark edip yukarı itti. O kadar yorulmuştu ki yatarken gözlüğünü çıkarmayı unutmuştu. Yatak odasının kapısı aralıktı ve salondan loş bir ışık içeriye süzülüyordu. Önce ayak sesleri duyuldu ardından...

"Durun!" diye haykırdı Jany. "Ne istiyorsunuz?"

Lingyi onun haykırışındaki dehşet karşısında soğuk terler dökmeye başladı.

İçeriye dalan her kimse konuşmadı. Yalnızca taş zeminde çekilen ve devrilen mobilyaların sesi duyuluyordu. Ardından boğulma sesleri geldi; Jany saldırganları püskürtmeye çalışıyordu. Lingyi donakalmış, bedeni korkudan kaskatı kesilmişti. Kalbi çılgınca atıyordu; Jin Holding binasının içeriden çökmesinden hemen önce Iris'in omzuna takılı kameradan Lingyi'nin duvar ekranına yansıyan sarsıntı görüntüleri ve gürültülü patlamalar zihninde yeniden canlandı. Holdingin yıkıldığı, Victor'ı kaybettikleri gece Lingyi orada değildi ama o günden beri o kaosu ve gürültüyü zihninde tekrar tekrar yaşamıştı.

Tırnakları etine batana dek yumruklarını sıkıp bacaklarını harekete geçmeye zorladı; salona gidip Jany'ye yardım etmeliydi. Arkadaşının boğuk çığlığını ve patırtıyla yere düştüğünü duyunca nefesi tekledi.

Kısa bir sessizliğin ardından boğuk sesli bir adamın, "Bulduk," dediğini duydu. "Daireyi arayın. İçeride başka birileri olmadığından emin olun."

Yabancının sesi Lingyi'yi kendine getirip harekete geçirdi. Yataktan çıktı ama öyle titriyordu ki sarsıntılarını yan odadaki adamların duymaması imkânsızdı. Küçücük odada yatağın altı dışında saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Bedeninin sarsıntılarını kontrol etmeye çalışarak yatağın altındaki tozlu boşluğa doğru süzüldü. Gözlüğünün düştüğünü ise ancak saklandıktan sonra fark edebildi. Eliyle yoklayarak bulabileceği ümidiyle, panik içinde kolunu dışarı uzattı.

Yan odadan gelen bulanık ışık huzmesi dışında hiçbir şey göremiyordu. Parmak uçları gözlüğüyle buluştuğu anda odaya giren ayak seslerini duydu ve gözlüğü kapıp göğsüne bastırdığı anda odanın ışığı yakıldı.

Bir adam, "Var mı sorun?" diye seslendi salondan.

Lingyi odadaki adamın adımlarını ve gelip yatağın yanında durmasını izledi. O kadar yakındı ki Lingyi elini uzatsa kalın tabanlı siyah botlarının bağcıklarını çözebilirdi. "Burada bir şey yok," dedi. "Ne boktan bir yer."

Ortağı, "Benim işim bitti," dedi. "Çıkalım."

Odadaki adam arkasını dönüp, ışığı kapatmaya bile zahmet etmeyerek salona geçti. Lingyi tuttuğu nefesini hafifçe bıraktı ama dışarıdaki sesler tamamen kesildikten sonra bile uzunca bir süre yatağın altından çıkmadı. Gözyaşları yanaklarından, sümüğü burnundan akıyordu ama Lingyi çıt çıkarmadan, gözlüğünü göğsüne bastırmış hâlde, tüm uzuvları uyuşana dek hareketsizce bekledi.

Bir saatten uzun süre, Vox'una göre saat sekizi geçene dek saklanmaya devam etti. Ona sonsuzluk gibi gelmişti. Sonunda yatağın altından sürünerek çıktı. Uzuvları karıncalanıyordu ve kolunu kaldırıp yüzünü bile güçlükle silerken gözlüğünü elinden düşürdü. Gözlük pis taş zeminde takırdayınca Lingyi irkildi. Eğilip gözlüğü aldı ve tekrar gözüne taktı.

Sessizce, bastonsuz yürümekte zorlanan bir ihtiyar yavaşlığında yatak odasının yarı açık kapısına doğru gitti. Salona göz attı ama altüst olmuş tabureler dışında hiçbir şey göremedi. Oda bomboş görünüyordu ama Lingyi, Jany'nin bedeninin orada olduğunu biliyordu. Değer verdiği bir insanın daha ölümüyle yüzleşeceğini bilmenin dehşetiyle kapı eşiğinde bir an durakladı. Sonunda kendini zorlayarak salona adım attı. Dairenin çürük ahşap kapısı bir tekmeyle devrilmişti; zayıf menteşelerinden kırılarak kopmuştu ve sabahın loş ışıkları içeri düşüyordu. Sokaktaki trafikten korna sesleri ara sokakta boğuklaşarak daireye ulaşıyordu. Lingyi, arkadaşıyla son yemeklerini yedikleri masaya

küçük adımlarla yaklaştı. Jany masanın yanında yere serilmişti, tek kolu yüzünü örtüyor, uyuyormuş gibi görünmesine neden oluyordu ama başının altındaki kan gölünü görmemek mümkün değildi.

Lingyi dizlerinin üzerine çöktü ve bedeni sessiz hıçkırıklarla sarsılmaya başladı.

Gözyaşları yüzünden hiçbir şey göremez oldu. "Jany," diye tısıldadı, "hayır, olamaz." Arkadaşının eline dokundu ama nabzını bulmaya çalışmak nafileydi. Jany'nin diğer kolu dışa doğru uzanmıştı ve hemen yanında gelişigüzel bırakılmış bir silah ile bir not vardı. Lingyi bakma gereği duymadan bunun bir intihar notu olduğunu anladı. Bir yalan... Kabadayılar susturuculu silah kullanmışlardı. Jin'in istediğini elde edebilmesi için onun emriyle gerçekleştirilip örtbas edilen bir cinayet daha. "Ah, Jany." Lingyi'nin elleri arkadaşının bedeni üzerinde gezindi. Ne yapacağını bilemiyordu. "Çok üzgünüm."

Ardından ayağa fırlayıp daireyi aradı ama boşa çabaladığını içten içe biliyordu. Bakabileceği pek bir yer de yoktu. Yemek masası aynı zamanda çalışma alanıydı; Jany adamlar geldiği sırada çalışıyorsa MacFold'unun da orada olması gerekirdi. Ancak masada devrilip içindekiler dökülmüş bir kola kutusu dışında hiçbir şey yoktu.

Adamlar, aradıkları şeyi bulmuşlardı.

Lingyi tekrar yere, arkadaşının yanına çöktü ve dizlerini göğsüne çekti. Gitmeliydi. Kaçmalıydı. Burası güvenli değildi. Jin'in adamları istediklerini elde etmiş olsalar da dönmeyeceklerinin garantisi yoktu. Lingyi hemen bir uçak bileti ayarlayıp Taipei'ye dönmeliydi; emniyette olacağı yere, Iris'in, sevdiği kadının yanına. "Elimden gelen her şeyi yaptım," dedi usulca, "denedim, Jany." Ancak arkadaşını yüzüstü bırakmıştı – Victor'ı bıraktığı gibi. Korkudan taş kesilmiş, yan odadaki arkadaşının katledilmesine engel olamamıştı.

Yüzünü, kavuşturduğu kollarına gömdü ve bedeni hıçkırıklarla sarsıldı ama gözyaşları akmıyordu. Jany katledilip soyul-

madan daha birkaç saat önce ona, *Jin'in bundan kâr sağlamasına izin verme* demişti. Lingyi bir anda Doktor Nataraj'ın şefkatli, kahverengi gözlerini anımsadı. *Doğru olanı yapmaktan vazgeçmemeliyiz*, demişti. *Mücadelemizi sürdürmeliyiz. Dünyamız çok yıkıcı bir yolda ilerliyor.*

Sonra kapalı gözlerinin karanlığında Victor belirdi. *Bu uğurda ölmeye değer mi?* diye sormuştu, Jin Holding'i bombalamaya kalkışmalarından önce. *Hepimizi öldürteceksin.*

Lingyi, *Seni özledim, Vic*, diye düşündü. Karanlıkta sönüp giden son şey, Victor'ın başını eğerek alaycı alaycı sırıtması oldu. Bu uğurda ölmeye değer miydi gerçekten? Bu uğurda savaşmaya? Şanghay'dan ayrılıp yuvasının ve yatağının huzuruna dönse bu utançla yaşayabilir miydi? Jany'nin ölü bedenini böylece bırakıp bütün bunlar hiç olmamış gibi hayatına devam edebilir miydi?

Yavaş ve derin nefesler alarak çarpıntısını durdurmaya, göğsündeki sıkışıklığı çözmeye çalıştı. Hayır, bu şekilde yaşayamazdı. Arkadaşı gaddarca katledilmişti ve bunun arkasında Jin vardı. Doktor Nataraj'ın ölümü yanına kalmıştı ama bu sefer kurtulamayacaktı.

Vox'unun saati gösteren ekranına dokundu ve Iris'e, Taipei'den ayrılmasından önce kararlaştırdıkları şifreli mesajı gönderdi. Şanghay'a adım attığından beri ona attığı ilk mesajdı. Başının belada olduğunu ve ona ihtiyaç duyduğunu anlatan bir yardım çağrısıydı.

Jany'nin intikamını alacak ve bilgisayarını Jin'in elinden kurtaracaktı.

Jany'yle saklandıkları viraneden dışarı çıktığında gün iyiden iyiye doğmuştu. Taksiler ve mopetler ana caddeyi doldurmuştu ve yayalar ara sokağın dar girişinin önünden hızla geçip gidiyorlardı. Lingyi yaşlıca bir kadının evinin önünde kollarını kavuşturmuş hâlde dikildiğini görünce irkildi. İlk gün Jany'yi bulmaya çalışırken karşılaştığı, evin önünde sebze yıkayan kadındı. Lingyi'ye şüpheyle bakıyordu. "İçeride ne oldu ne bitti bilmiyorum,"

dedi, "ama polis çağırdım. Kapının kırıldığını duydum, birkaç dakika sonra da adamlar tekrar dışarı çıktılar. Sen neler olduğunu gördün mü?" Yamru yumru elini sanki Lingyi'nin bileğini yakalamak istercesine uzatınca Lingyi ondan kaçındı. "Hiçbir yere gitme," dedi kadın hırıltılı bir sesle.

Lingyi karşılarına kimin çıkacağını kestiremiyordu; polis de gelebilirdi, Jin'in adamları da. Üstelik Jin serveti ve nüfuzuyla polisler dahil herkesi rüşvete bağlayabilirdi. Lingyi'nin orada kalması çok tehlikeliydi. Başını iki yana sallayıp ana caddeye yöneldi. Köşeyi dönerken bir yabancıyla burun buruna geldi. Saçını ensesinde topuz yapmış bir kadın polis, yanında iki meslektaşıyla Lingyi'nin yanından geçip gitti. Kadın otuzlarında görünüyordu ve koyu, delici gözleri vardı.

Lingyi yürümeye devam etse de kadının bakışlarını üzerinde hissediyordu. Hızını bozmamaya çalıştı. Sonra ara sokağın içinden bir adamın seslendiğini, sesinin dar sokakta yankılandığını duydu: "Dedektif Lu, polisi bu kadın aramış."

Lingyi yavaşlamadan başka bir ara sokağa girip köşeden anayola doğru baktı ama kadın polis çoktan gitmişti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ZHOU

Daiyu ele avuca sığmaz bir enerji topu gibiydi. Ben yatakta iki seksen yatmış, kolumu hafifçe gözümün üzerine atmış hâlde onu izlerken o ahşap panelli giyinme odamda bir oraya bir buraya koşturuyordu. Oda, Taipei'de kısa süreliğine kiraladığım rutubetli stüdyo tipi daireden daha genişti. Daiyu 101'deki dairemin dolaplarını ele geçirmişti çünkü açık söylemek gerekirse, benim giyim kuşama ilgim yok denecek kadar azdı. Daiyu son üç aydır neredeyse tamamen benimle yaşar olmuştu ve bu dairede onsuz bir hayat düşünemiyordum.

Uzun, siyah bir elbiseyi önüne tutup, "Ama siyah çok mu ağır kaçar?" diye sordu. "Acaba mor-gümüş *qipao*mu mu giysem?"

"Sen ne giysen yakışıyor," dedim, "üzerinde hiçbir şey yokken daha da güzel oluyorsun tabii."

Daiyu siyah elbiseyi yatağa attı, sonra yanımdaki yastığı kapıp suratıma bastırdı.

"Ya!" diye bağırdım ve biraz boğuştuk. Keyifli keyifli güldüğünü duyabiliyordum. "Gerçekleri dile getirdim diye beni boğacak değilsin herhalde?"

Yastığı kenara bıraktı ve yatakta üzerime çıkıp oturdu.

Gözlerim yarı kapalı ona bakıp, "Tehlikeli oyunlar oynuyorsunuz, Bayan Jin," dedim. Yerden tavana tüm duvar boyunca uzanan camlardan giren güneş ışığı, onu puslu bir sabah ışıltısıyla aydınlatırken Daiyu bana bakıp sırıttı. "Hani bugün çok işin vardı?" dedim. "Böyle devam edersen seni yatakta tutmam gerekecek." Tek kaşımı kaldırdım ve kalçalarını okşadım. Kalktıktan sonra dantelli, siyah bir sutyen takmıştı. Keşke takmasaydı.

Yine gülerek ellerini omuzlarıma koyup beni yatağa yapıştırdı. "Bu akşam geliyorsun, değil mi Jason?" İfadesi aniden ciddileşti. Hafifçe çattığı siyah kaşlarının ortasına dokundum. Yapmak istediğim son şey, gece boyunca sürecek kostümlü bir yardım gecesinde sıkıcı *you*larla saatler geçirmekti ama bu galayı, Tayvan'da çevre kanunlarına dair farkındalığı artırıp bağış toplamak için Daiyu düzenliyordu. *You*ların cepleri kabarıktı; özellikle de son moda toplumsal davalara para vermekten çekinmiyorlardı. "Tabii ki geliyorum," dedim, "ama kıyafet balosu olmayacak mıydı? Senin kostümün nerede?"

Üzerimden kalktığı sırada onu bileğinden tutup geri çekme dürtüme karşı koydum. Zaten onu bir kere yatağa geri çağırdığım için sabah saatlerinin yarısını harcamıştı. Daiyu siyah elbisesini alıp silkeledi. "Etkinliğin organizatörü olarak resmî giyinmem ve yüzümü göstermem gerekiyor. Bu geceki gala medyada çok yer tutacak."

Daiyu son altı ayda, yasama *yuan*'ından* daha kapsamlı çevre kanunları geçirilmesi için gayriresmî bir sözcüye dönüşmüştü. Hatta Ulusal Tayvan Üniversitesi'nden kabul almasına rağmen bu konuya odaklanabilmek için kaydını erteletmişti. Ailesinin adı ve serveti nedeniyle *you*ların gözünde güvenilirdi; doğal karizması ve içtenliğiyle de yavaş yavaş *mei*lerin sevgisini kazanmıştı. Ne yazık ki kendini bu davaya adaması bile benim arka-

* *Yuan*lar, Tayvan'ın yarı-başkanlık sistemine benzeyen devlet teşkilatlanmasındaki hükümet organlarıdır. Bir parlamento gibi düşünülebilecek olan yasama meclisi de bu *yuan*lardan biridir ve hükümetin bir alt birimi olarak işler. –*çn*

daşlarımın gönlünü çelmesine yetmemişti. Onlarla... o geceden beri pek konuşmamıştık.

Daiyu, "Kostüm giyecek misin?" diye sordu.

Sırıtarak yataktan fırladım. "*Üç Silahşorlar*'daki Aramis olarak gelmeyi düşünüyorum. Yakışıklı ve çekici bir karaktermiş; tüm kadınlar ona âşıkmış."

Hafif bir kahkaha attı. "O da senin kadar mütevazı mıymış?" Kollarını kavuşturup başını yana eğdi ve devasa odada gözleriyle beni takip etti. "Haklıymışsın – sen de üzerinde hiçbir şey yokken daha iyi görünüyorsun."

"Hah!" diyerek giyinme odasına daldım. Kendi kıyafetlerimin bulunduğu küçük kısmı karıştırarak sonunda aradığım, saten astarlı siyah pelerini buldum. "Bu mükemmel olur." Tekrar odaya dönüp pelerini Daiyu'ya gösterdim. "Vic..." der demez boğazım düğümlenince bir an duraksadım. "Victor bir ara pelerinlere ve kabarık gömleklere sarmıştı." Adını anmak hâlâ çok zordu. "Bana da bir tane almıştı..."

Daiyu bir anda yanıma gelip kollarını belime doladı. Kahverengi gözleri anlayışla ışıldıyordu. Victor'ı ne kadar özlediğimi biliyordu ama bilmediği bir şey vardı; arkadaşımın ölümünden kendimi sorumlu tutuyordum. Bunu şimdiye dek hiç dile getirememiştim.

"Çok yakışacak sana serserilik..."

"Silahşorluk," diyerek onu düzelttim.

"O da var tabii," dedi ve çenesini kaldırıp bedenini benimkine yasladı. Öpüştük; başta yavaş, sakindik ama sonra ellerini sırtımda gezdirmeye başladı, bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum, bir an sonra diliyle beni aciz bırakan, bıraktığını da bildiği o hareketi yaptı.

Uzunca bir süre sonra soluk soluğa, "Ah," dedi, "pelerinini buruşturuyoruz."

Pelerini yere bıraktım. "Boş ver onu," dedim. "Senin yapacak işlerin yok muydu?"

Gülümseyip elimi tuttu ve gülünç ölçüde devasa yatağa doğru çekti. "On dakikadan bir şey olmaz," diyerek kaşlarını oynattı.

Güldüm.

Asla on dakikayla kalmazdı.

Daiyu nihayet bana kısa bir öpücük vererek daireden çıktığında saat on ikiyi biraz geçiyordu. "Akşam orada görüşürüz. Bana şans dile!"

"İyi şanslar!" diyerek göz kırptım. Zarafeti ve güzel sözleriyle herkesi büyüleyeceğinden emindim.

Nadiren de olsa Daiyu'nun resmî etkinliklerine katıldığımda arkalarda durmam ve onunla asla doğrudan konuşmamam gerekiyordu. Jin, benim öldüğümü sanıyordu; bildiği kadarıyla patlamadan hemen önce binanın bodrumunda bir sandalyeye bağlıydım. Jin'in haydutlarının, Daiyu'nun bir erkek arkadaşı olduğunu öğrenmeleri çok vakitlerini almamış olmalıydı ama şimdiye kadar bizi rahat bırakmışlardı zira Jin, baskı, şantaj ve rüşvet suçlamalarıyla burada yargılanmamak için Pekin'e kaçıp orada kendine yeni bir üs kurmuştu. Bu gerçek olamayacak kadar muhteşem değil miydi? Sokaklarda yaşayan, lise terk, öksüz Zhou, Tayvan'ın en zengin vârislerinden biriyle birlikteydi. Gülünç ve inanılmazdı – hummalı bir rüya olmalıydı.

Geniş giyinme odasındaki askıları karıştırıp silahşor gömleği olarak giyebileceğim beyaz bir gömlek aradığım esnada bileğimdeki Vox'tan bir bildirim geldi. Daiyu'dan olmasını beklerken saatin ekranında Iris'in yüzünün belirdiğini görünce donakaldım. Son altı ayda Lingyi'yle birkaç kere konuşmuştuk ama Iris'in sesini dahi duymamıştım. Zaten aramız iyiyken bile benimle pek konuşmazdı. Kısa mesajını hemen okudum: Bu gece buluşabilir miyiz?

Hiç düşünmeden, Evet, diye dikte ettim Vox'uma. Daiyu'nun etkinliğinden önceye sıkıştırmam gerekecekti ama Iris'i tanıyorsam, önemli bir konu olmasa böyle doğrudan iletişime geçmezdi.

• • •

Arun'la siberkafelerde buluşurduk. Lingyi ise herkesin çok sev-
diği *manhua*larla* dolu gerçek bir kafeyi tercih ederdi. Böyle ka-
felerde saatlerce otururduk; ben Palm'ımdan bir şeyler okurken
Lingyi kalın karikatür kitaplarına gömülür, arada sırada kendini
tutamayıp ani sesler çıkarır, sonra da okuduğu seride neler ol-
duğunu bana anlatırdı. Victor... Eh, Vic de en popüler barlardan
birinde buluşmak isterdi. Iris ise karanlık bir ara sokaktaki bir
çöp kutusunun arkasında buluşmayı tercih etmişti.

Cumartesi akşamı saat yedide Tonghua gece pazarı yeni yeni
kalabalıklaşmaya başlamıştı; benim gibi gençler ucuz atıştırma-
lıklar alıp son teknoloji ürünü cihazlara ve ıvır zıvıra bakınırken
yetişkinler yiyip içerek hayatla ilgili dertlerinden yakınmak üze-
re buluşuyorlardı. Buluşma yerine daha boş sokaklardan geçerek
gidebilirdim ama kalabalığın içinde olmaktan keyif alıyordum.
101'deki aşırı pahalı dairemde bir *you* gibi yaşamak beni yalnız-
laştırmıştı. Zenginler sınırları olan ve özenle programlanmış
hayatlar sürüyorlardı. Taipei'nin sokaklarını arşınlarken onun
nabzını tutabiliyor, şehrin canlılığını tüm duyularımla hissede-
biliyordum.

Eski hoparlörlerden gümbürdeyen müzik, tezgâhındaki yi-
yecek ve incik boncuğu pazarlamaya çalışan sokak satıcılarının
seslerine karışıyor, dört bir yandan ağız sulandıran kokular ya-
yılıyordu: mantılar, çörekler, fermente tofu, kızarmış tavuk ve
sosisler. Seçenekler sınırsız ve lezizdi. Dünyanın sonu gelse, so-
kak satıcıları yine de yemek dolu el arabalarıyla yollara düşer-
lerdi sanırım. Biz de yine sıraya girerdik bunları yiyebilmek için.

Gençlerin çoğu gece eğlencesine yüzleri açık hâlde çıkmayı
tercih ediyordu ama yaz havası o kadar boğucu derecede sıcak
ve nemliydi ki terimin sırtımdan aktığını hissedebiliyordum. Eg-
zoz ve pis hava, yemek ve ter kokusuna karışırken, içim cız etse
de Jin kostümümün konforunu özledim. Bu davetsiz düşünce

* Çin karikatürleri ve çizgiromanları. *–çn*

modemi bulandırdı. Zenginlerin hayatına alışmak çok kolaydı. Fazla kolaydı.

Konum belirleyicim Iris'in buluşma noktasını bulana kadar karanlık iki ara sokakta dolandım.

Elim baldırımdaki bıçağımda, yüzeyleri arkamdaki ana caddenin neon tabelalarını hayal meyal yansıtan kaygan su birikintilerinden kaçınarak ilerlerken keskin sidik ve kusmuk kokulardan etkilenmemek için yutkunup nefesimi tuttum. Devasa çöp konteynerinin yakınlarında bir figür, gölgelerin arasından hayalet misali süzülerek çıkınca parmaklarım bıçağımın sapında seğirdi ama sonra karşımdaki siluet kollarını kavuşturdu ve Iris'in yırtıcılığını ortaya koyan –kendi çöplüğündeyken karşısındakine alan tanımayan– duruşunu tanıdım.

Elim gevşedi ve alçak sesle, "Selam," dedim.

Iris ise, "Tanrılar aşkına, Zhou," dedi. "Sana ne oldu böyle?"

Duraksadım ama sonra üzerimdeki kıyafeti hatırladım: dar, siyah pantolon; kabarık kollu, beyaz gömlek; siyah bir deri yelek ile sırtımda Vic'in verdiği pelerin. Geniş kenarlı şapkadan vazgeçmiştim ama yüzümde siyah bir maske vardı – bu seferki yüzümün alt kısmını değil, üstünü örtüyordu ve siyah tüylerle süslenmişti. Banka soymaya hazırlanan bir çaylak gibi terlememe şaşmamak gerekirdi.

"Ah." Ne yapacağımı bilemeyerek maskemi düzelttim. "Buradan bir galaya gideceğim de..."

Iris başını iki yana salladı. "Birileri seni öldürmeye ya da soymaya kalkacak. Kolay lokma gibi görünüyorsun."

Bıçağımı çıkarıp havaya attım ve bir an sonra sapından yakaladım. "O birileri denesin de görelim."

"O maskenin arkasından doğru düzgün göremiyorsundur bile."

"Doğru," diye itiraf ettim. "Doğru da, beni buraya kıyafetimi eleştirmek için mi çağırdın yoksa diyeceğin başka bir şey var mı?" Sırıttım; Iris'i gördüğüme sevinmiştim. Arkadaşlarımı

boluyordum. Sonra bir anda yumruk yemişçesine panikledim. "Lingvi nerede?"

Iris ile Lingvi etle tırnak gibiydi. Ben Lingvi'yle daha samimiyken benimle Iris'in görüşmek istemesi, sonra da buluşmaya onsuz gelmesi tuhaftı. "Neler oluyor?"

Iris'in cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki benimle dalga geçiyor sandım ama sonunda, konuşmadan önce yavaşça iç geçirdi ve duygularını zapt etmekte zorlandığını anladım. "Bilmiyorum. Şanghay'da bir yerlere gidip ortadan kayboldu." Sesi çatlıyordu.

"Şanghay mı?" Bunu beklemiyordum. "Neden ki?"

"Söylemeyi reddetti," diye cevap verdi Iris. "İki gün önce gitti ama bu sabah ondan şifreli bir mesaj aldım; başı belaya girerse göndereceği bir mesajdı." Palm'ına dokundu ve bir şarkının sözleri sessiz ara sokakta derinden yankılandı.

"Bu... bu Jay Chou'nun baladlarından değil mi?" diye sordum. "İmdat çağrısı diye bunu mu seçtiniz?"

Iris, Palm'ını kaldırdı ve bana ters ters baktı. "Endişeleniyorum, Zhou."

Durumu hafife aldığım için kendimi berbat hissettim. Çin'e gizli kapaklı bir yolculuğa çıkıp ortadan kaybolmak hiç Lingvi'nin yapacağı işe benzemiyordu. "Anlıyorum ama Lingvi gelmiş geçmiş en iyi bilgisayar korsanlarından biri. Ortadan kaybolup izini kaybettirmek isterse bunu ondan daha iyi yapabilecek kimse yok."

Iris evet dercesine başını salladı ama koyu gözlerindeki korku dolu parıltı dikkatimden kaçmadı. "Ama çok korunmasız," diye fısıldadı. "Hiçbir şey eskisi gibi değil bir süredir, şeyden beri..." Aniden sustu fakat ben neyi kastettiğini biliyordum.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Iris, "Benimle Şanghay'a gel, Zhou," dedi. "Desteğe ihtiyacım olacak ve senden iyisini düşünemiyorum."

Bu Iris'ten duyulabilecek en büyük iltifat sayılırdı. "Ne zaman?"

"Yarın," dedi. "Sanırım başı dertte."

Hiç tereddüt etmedim. "Tamam. Lingyi ve senin için her şeyi yapmaya hazırım, biliyorsun." Son aylarda arkadaşlarıma mesafeli durmuş olabilirdim ama onları hâlâ ailem gibi görüp seviyordum. Aile de böyle bir şey değil miydi zaten? En mutlu olanlarında bile anlaşmazlıklar ve tartışmalar yaşanırdı.

Iris'in dudakları ciddiyetle gerildi. "Bir şey daha isteyeceğim." Duraksadı. "Kız arkadaşına bundan bahsetme."

"Ne?"

"Kısa bir süreliğine güneye ya da Penghu'ya falan gitmen gerektiğini söyle," dedi. "Ona güvenemezsin."

"İyi de ona *zaten* güveniyorum. Hayatımızı kurtardı, unuttun sanırım."

"Kız arkadaşın, Jin'in kızı." Iris'in ses tonundan kararlılığı belli oluyordu. "Sen de bunu unutuyorsun sanırım."

"Jin, Çin'e kaçtığından beri hiç görüşmediler."

"Bunu sana o mu söyledi?" diye sordu Iris. "Sen de ona inandın, öyle mi? Yani şu *hâline* bir baksana."

Yüzümün kızardığını hissettim. "O da ne demek?"

Çenesini bana doğru kaldırdı ve platin rengi saçının bir tutamı loş ışıkta parıldadı; son görüşmemizden bu yana rengi sarıdan gümüşe kaymıştı. "Fiyakalı bir korsan gibi giyinmişsin, *you* sevgilinin ve 101'deki lüks dairenin keyfini sürüyorsun." Yüz hatları karanlıkta kalıyordu ama küçümsediğini anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu, ses tonu yetiyordu. "Kim olduğunu, nereden geldiğini bu kadar mı unuttun?"

"Hiçbirimiz Jin'den aldığım parayı harcamakta beis görmedik..."

"Elbette, memnuniyetle harcadım," diye araya girdi Iris. "Her ânımı o şerefsizin parasını çalmaya adayabilirim ama kızıyla düşüp kalkan ben değilim."

Başımı iki yana salladım. "Daiyu babası gibi değil."

"Jin Holding'in vârisi..."

"Hiç de bile," dedim. "Artık değil."

"Bunu da mı o söyledi?" Bana birkaç adım yaklaştı ve kara kaşlarını, sorgularcasına kaldırdığını gördüm.

"Açık açık söylemedi." Sormama gerek yoktu. Babasıyla ve onun ahlaksızlıklarıyla –kâr etmek dışında hiçbir şeyi umursamamasıyla– ilgili düşüncelerini biliyordum. Daiyu hiçbir zaman holdingin başına geçmek istememişti; bütün bu olanlardan sonra da bu mirası asla kabul etmezdi. "Ama..."

Iris hıhladı. "Aptallık etme, Zhou. Aşk ve para gözünü kör etmiş."

Sinirle arkamı dönüp omzumun üzerinden geriye doğru, "Uçuş bilgilerini bana mesaj atarsın," diye seslendim ve hızlı adımlarla, yumruklarımı sıkıp gevşeterek pis kokulu sokaktan çıktım.

Gecemin başka şekilde başlamasını hayal etmiştim.

Daiyu'nun galasının gerçekleştirildiği Shangri-La Oteli'ne ulaştığımda kendimi havalı bir silahşordan çok, yarı ölü bir eşkıya gibi hissediyordum. Yardım etkinliğine geldiği her hâlinden belli olan *you*ların yanından geçip doğruca lavaboların bulunduğu hole gittim. Yanından geçtiğim kadınlardan biri kuğu prenses kostümü giymişti; elbisesi, avizelerin ışığında parlayan beyaz tüy katmanlarıyla süslenmişti ve aralardan, simli, pürüzsüz teni görünüyordu. Onun hemen arkasından brokar kaftanları ve bellerindeki kıvrımlı kılıçlarla *Romance of the Three Kingdoms*'daki* zengin komutanlar gibi giyinmiş bir grup adam geliyordu. Şık ve güzel gala davetlileri üst kattaki balo salonuna çıkan asansöre süzülürcesine ilerlerken mermerli ana lobiye heyecan dolu bir uğultu hâkimdi.

Erkekler tuvaletinin bulunduğu hol inanılmaz şekilde boştu.

* Luo Guanzhong'un 14. yüzyılda yazdığı düşünülen ve Çin edebiyatının dört büyük klasik eserinden biri olan *Romance of the Three Kingdoms*, kısmen tarihi kısmen efsanevi bir kurguyla Çin'in Han Hanedanlığı'nın son dönemlerini ve sonraki Üç Krallık Dönemi'ni anlatır. –çn

Bir lavabonun başına geçip siyah maskemi çıkardım. Kaşlarımda ve elmacıkkemiklerimin üzerinde izi çıkmıştı. Maskeyi dikkatle fildişi lavabonun kenarına koyup, şehrin pisliğini ve kendi terimi üzerimden atmak için elimi yüzümü yıkadım. Aklım, Lingyi'den bahsederken Iris'in sesine yansıyan korkuya takılıp duruyordu. Lingyi insanları onun gibi pataklayamazdı ama herkesi zekâsıyla alt edebilirdi. Yine de bu işte bir iş vardı; tehlikeli bir şeyler olduğuna dair sezilerimden kurtulamıyordum. Iris'in diğer sözlerinin, Daiyu'ya güvensizliğinin ve *you* olarak sürdürdüğüm hayatıma dair hesap sormasının üzerinde durmamayı tercih ediyordum. Jin Holding'in genel merkezini patlatarak yeterince büyük bir adım atmamış mıydık? Yeterince acı çekmemiş miydik? Bu süreçte Victor'ı kaybedeceğimiz asla aklıma gelmezdi. Önceliğimiz daima planın kendisi olmuştu – bu konuda hemfikirdik. Peki zamanı geri alma şansım olsa kararım değişir miydi?

Az önce çarptığım suyla nemli yüzümün aynadaki aksine baktım; koyu gözlerimden sıkıntı okunuyordu.

Gözlerimi kırptım.

Ölen ben olmalıydım.

Hasır bir sepette misafirlerin kullanımına sunulmuş katlı, monogramlı, yumuşacık bir havluyla yüzümü kuruladım. Ön kısmı dışında kısacık kesilmiş saçlarımı düzelttim. Vic'in bir zamanlar tavsiye ettiği bir saç ürünüyle şekillendirmiştim ama Taipei'nin yaz sıcağında bir saatlik yürüyüşe dayanamamış, gözüme doğru inmişti. Pes edip maskemi tekrar taktım.

Tipi kaymış eşkıya olduk, yapacak bir şey yok.

Tüm katılımcılara verilen "büyülü" altın sikkeyle yüksek hızlı, özel asansöre girdim ve biri ejderha, diğeri Zümrüdüanka gibi giyinmiş bir çiftle birlikte yukarı çıktım. Adamın mavi ve yeşil pullarla işlenmiş, kaş kısmından çıkan koyu yeşim rengi boynuzları olan ejderha maskesi çok ağır görünüyordu. Kadın ise kırmızılara bürünmüştü ve partnerininkiyle uyumlu bir Zümrüdüanka maskesi takmıştı. Kadının kıkırdayıp bir o yana bir bu yana sallanarak sürekli adama çarpmasını nazikçe görmezden

gelmeye çalıştım. Adamın da çok dengeli durabildiği söylenemezdi. Çoktan sarhoş olmuşlardı ya da kafaları güzeldi ve galanın keyfini sonuna kadar çıkarıyorlardı. Asansör kısa süre sonra bir çınlamayla durduğunda dışarıya ilk adım atan ben oldum.

Kapılar bambaşka bir dünyaya açılmıştı. Balonun temasının periler diyarı olduğunu biliyordum; Daiyu planlarını bana etraflıca anlatmış, yardıma ya da fikir üretmeye ihtiyacı olduğunda bana akıl danışmıştı ama harcadığı onca emeğin sonuçlarını böyle görmek inanılmazdı. Balo salonunun tavanından rengârenk çiçekler ve sarmaşıklar sarkıyor, ortalarından tepetaklak aşağı uzanan, anbean büyüyormuş gibi görünen altın rengi banyan ağacı tüm peyzaja âdeta hükmediyordu. Canlı renklerdeki ipek kelebekler ve kuşlar çiçeklerin arasında uçuşuyordu. Zemin ise dönüp duran ışıl ışıl takımyıldızlarla doluydu ve konuklar, galaksinin orta yerinde, yıldızların arasında dans ediyor gibi görünüyordu.

Zengin *you*lar parti yaptıklarında ortamdan eksik olmayan güvenlik görevlilerine bakındım ve siyah takım elbiseler içinde bir düzine kadar adam saydım hızlıca. Sonra Jin'in ekibinden birilerine bakındım; genellikle korumaktan çok öldürmeye meraklı, daha zalim tipler oluyorlardı. Öyle birilerini göremeyip duvar dibinden muhteşem salonun ortalarına doğru ilerledim.

Kostümlü misafirler ortamın fantastik hissini ikiye katlıyordu. Gümüş ve altın rengi aydınlatmalar, mücevherlerin, boynuzların ve kanatların ışıltısına ışıltı katıyordu. Buzlar kraliçesi gibi giyinmiş bir kadının elindeki asanın ucundan parlak, gümüşi bir alev yükseliyordu. Otel çalışanlarına *huli jing** kostümleri giydirilmişti – minik atıştırmalıkların ve köpüklü şampanya dolu kadehlerin bulunduğu tepsilerle konukların arasında dolaşırlarken sivri tilki kulaklarıyla onları seçebilmek kolay oluyordu.

Başımı uzatıp devasa salondaki kalabalıkta Daiyu'yu görme-

* Çincede kelime anlamı "tilki ruhu" olan, efsanesine göre iyi ya da kötü karakterdeki mitolojik varlıklar; genellikle dokuz kuyruklu tilki şeklindedirler ancak genç ve güzel kadın formlarına bürünebilirler. –çn

ye çalıştım. İçeride muhtemelen üç yüz kişi vardı ve onu bulmam biraz zaman aldı. Ön taraftaki yüksek platformun yanında durmuş, hepsi de şüphesiz zengin bağışçılar olan küçük bir grupla konuşuyordu. Gümüş kasımpatı deseniyle süslü, mor *qipao*su içinde, uzun saçları gevşek bir topuzla yukarıdan toplanmış hâliyle göz alıcıydı. Gecenin temasına uygun olarak saçına çiçekler takmıştı. Bir fantastik yaratık sürüsünün hürmetlerini sunmak için toplaştığı ölümlü bir kraliçe gibiydi. Onu kalabalıkta görüvermek –beklenmedik bir sürprizle karşılaşmışım gibi– beni hâlâ bir *tuhaf* yapıyordu; aynı anda hem seviniyor hem geriliyordum.

Şanghay yolculuğu konusunda ona yalan söyleme fikri hoşuma gitmiyordu. İlişkimizin temelleri kandırmaca üzerine kurulmuştu ve bunu değiştirmek için çok uğraşmıştım; artık resmen birlikte olduğumuz için ona karşı çok açık ve dürüsttüm. Onun da bana aynı şekilde yaklaştığını biliyordum. Birbirimize güveniyorduk ve Iris'in talebine uymam, bu güveni baltalardı. Iris'in sesindeki iğrenmeyi hatırlayıp ürperdim. O kim oluyordu da beni yargılıyordu?

Ama çok da haksız sayılmaz, Zhou. Bu düşünce, sol omzumuzu mesken bellemiş şeytan misali bir anda belirdi. *Hayatın ne hâle geldi? Kayıtsızca, rahat rahat yaşayıp gitmek dışında ne yapıyorsun?*

Yapabilsem o şeytanı bıçağımla delik deşik ederdim.

Mesafemi koruyarak salonun kenarında dikilip tüylü maskemin ardından *you*ları izledim. Atıştırmalıklardan birkaç tane yedim ve şampanyanın köpüklerini burnumun direğinde hissederek bir kadeh içtim ama nihayetinde en sevdiğim yemekler hâlâ ev yapımı olanlar ya da sokakta satılanlardı, bu minik lokmalar değil. Bir saat kadar sonra uzun boylu bir kadın sürünerek bana yanaştı; bunu başka şekilde tarif etmem mümkün değildi çünkü arkasında hayvan kuyruğu misali upuzun bir kuyruğu olan daracık bir elbise giymişti. Kadın bana iyice yaklaştığında elbisenin bir yılan misali altın ve zümrüt pullarla kaplı olduğunu gördüm. Kayarcasına önüme gelip durdu. Gözleri de zümrüt yeşiliydi ve gözbebekleri dikey elips şeklindeydi.

Alçak, şuh bir sesle, "Selam," dedi. "Neden böyle gölgelerde saklanıyorsun, yakışıklı?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Yüzümde maske var. Suratımı göremiyorsun ki."

Işıl ışıl şampanya kadehini kaldırıp büyükçe bir yudum aldı ve "Dudaklarını ve çeneni görebiliyorum," dedi. Kıpkırmızı dudakları bir gülümsemeyle büküldü ve sivri yılan dişlerinin uçları bir anlığına ışıkta parıldadı. "Yeter de artar bile."

Güldüm; kısa ve keyifsiz bir kahkahaydı. "Bu ortamlar beni açmıyor."

"O zaman çıkalım buradan." Sivri tırnağını kolumdan aşağıya kaydırdı. "Otelin çatı katını tuttum."

Duvardan uzaklaştım. "Benim de otelde odam var, kız arkadaşımla."

Başını arkaya atarak güldü. "Kız arkadaşın mı? Çok hoş. Yoksa tekeşlilik oyununa mı kalkıştınız? Sandığımdan da genç olmalısın."

Cevap vermedim ve kadın kadehinden yine büyük bir yudum alıp uzun uzun iç geçirdikten sonra tek kelime daha etmeden, onun oyununa katılmaya daha hevesli olabilecek başka birini yılan gözüne kestirerek süzülürcesine uzaklaştı. Maskeli, örtülmüş yüzler insanların zincirlerinden boşalmalarını sağlıyor olmalıydı, gerçi *you*lara göre cinsel kaçamaklar dahil pek çok şey gayet normaldi.

Saat on biri vurmadan hemen önce orkestra çalmayı bıraktı ve Daiyu ön taraftaki geniş platforma çıktı. Görüntüsü, devasa balo salonundaki dört duvar ekranına yansıdı. "Bu geceki galaya katılan ve kampanyamıza cömert bağışlarda bulunan herkese çok teşekkür ederim," dedi. "Bağışlarınızla yasama *yuan*ımızdan çevre kanunları geçirmenin önemine dair farkındalık yaratma çalışmaları yürüteceğiz. Güzeller güzeli Tayvan'ımız bizim peri diyarımızdır..." Dinleyicileri salonu alkışlarla inletirken Daiyu zarifçe duraksadı. Uzun bir dakikanın ardından konukların alkışları sonunda dindiğinde Daiyu o öldürücü gülümsemesini ta-

kendi insanı kilitleyen, her şeyi unutturan gülümsemesini. "Büyülü Tavşan'ımıza ve şehrimizin sakinlerine daha iyi bir gelecek sunma amacımızı ciddiyetle desteklemek üzere burada bulunmamız benim için dünyalara bedel." Başını eğerek selam verdi ve kalabalık yeniden alkışlamaya başladı.

Konuşmasını bitirdiği belli olunca yaşlı bir adam hızla platforma çıktı. Daiyu'ya fısıldayarak bir şeyler dedi, sonra Daiyu atılayarak mikrofonu ona verdi. "Merhaba herkese, güzel bir gece geçirdiğinizi umuyorum," dedi adam yankılanacak kadar yüksek sesle. "Benim adım Bay Li ve bu akşam Bayan Jin'e sürpriz bir bağışı teslim etmek için burada bulunuyorum."

Kalabalık merakla mırıldanırken ben de sırtımı duvardan çekip dikleştim. Bay Li ağzı kulaklarında sırıtıyordu ve Daiyu da anlaşılmaz bir ifadeyle geri kalanımız gibi merak içinde bekliyordu.

"Bizzat Bay Jin'den bir milyon yuan!" diye bağırdı Bay Li. Dört ekranda da Jin'in yanında Daiyu'yla çekilmiş bir fotoğrafı belirdi ve misafirler şaşkınlıkla soluklarını tuttular. "Babanız sizinle çok gurur duyuyor, Bayan Jin."

Siyah etekli, altın işlemeli kırmızı smokin ceketli bir kadın elinde kocaman bir çekle sahneye çıktı ve aşağıda tezahüratlar eden kalabalığa kocaman gülümsedi.

Daiyu'nun ifadesi değişmemişti ama spot ışıklarının altında daha solgun görünüyordu ve Bay Li'ye gülümserken dudakları gergindi. "Teşekkür ederim."

Daima dinç, daima gerçekdışı bir ışıltı taşıyan Jin'in görüntüsüne ters ters baktım. Gösterişe ve ilgi odağı olmaya bayılıyordu. Bu bağış da onun imajını düzeltecekti; bunca zaman çevre kanunlarının geçirilmesini engellemek için işlediği suçların kefaretiydi. Daiyu'nun çeki reddetmesini, kibarca ama kararlı bir şekilde çeki iade etmesini bekledim. Son aylarda bağış toplamak için çok çalışmış ve bu galanın masraflarını karşılayacak büyük sponsorlar bulmuştu. Cazibesini kullanıp balo salonunu bile ücretsiz tutmuştu; Shangri-La'nın kampanyaya katkısı olmuştu, ta-

bil bu sayede iyi reklam yapacaklar, odaları da dolacaktı. Bütün bu süreç boyunca Daiyu'yu izlemiş, yanında durmuştum – Jin'in yardımına ihtiyacı yoktu. Onunkisi kara paraydı.

Daiyu, başını eğmiş, önünde kavuşturduğu ellerine bakıyordu, sonra çenesini kaldırıp Bay Li'ye bir kere başını salladı ama sessizliğini korudu.

Bir an sonra tepemizden parlak konfetiler yağmaya ve orkestra yeniden çalmaya başladı. Herkes gülüyor, kimileri şaşkınlık ve neşeyle ağızları açık kalmış hâlde, tepelerine yağan ışıltılı kâğıt parçalarına doğru ellerini kaldırıyordu.

Benim şaşkınlığımsa göğsümde bir kurşun gibi ağırdı. Daiyu babasını neden geri çevirmemişti? Onun parasını kabul etmesi, kamuoyuna, hayatını hâlâ babasının yönettiği mesajını veriyordu – hatta belki de Daiyu'nun bütün emeklerinin arkasında onun olduğu şüphesini uyandıracaktı. Jin çevreyi ya da *me*ileri zerre umursamadığı hâlde bu sayede şanı yürüyecekti.

Jin'in kendini Daiyu'nun etkinliğine bu şekilde sokabilmesinden tiksinerek asansöre bindim ve Daiyu'nun bize ayırttığı odaya çıktım. Babasının parasını kabul etmesinin yarattığı hüsranı üzerimden atamıyordum.

Geniş otel koridorunda ilerlerken Iris'ten bir mesaj aldım. Uçak biletimizi almış, uçuş bilgilerimizi göndermişti. Daiyu'ya söyleme, diye de tekrar uyarıyordu. Sinir olsam da cevap yazmadım.

ALTINCI BÖLÜM

Daiyu nihayet odamıza geldiğinde ben çoktan duş alıp üzerime bornoz geçirmiştim ve silahşor kostümüm yerde bir yığın hâlinde duruyordu. Saat gecenin birini geçmişti. Doğrudan konuya girip onunla yüzleşmeyi planlamıştım ama ne kadar yorgun olduğunu görünce yumuşadım. Duvara dayanarak topuklu ayakkabılarını, ardından da saçındaki tokaları çıkardı ve saçındaki burguları silkeleyerek açıp saç derisine masaj yaptı. Elmas kolyesinin kilidini açarken, "Bitti çok şükür," dedi. Muhtemelen altı sıfırlı bir maliyeti olan mücevheri sıradan bir şeymişçesine bir sehpanın üzerine bıraktı.

Yanına gittim, o da elbisesinin fermuarını açmam için arkasını döndü. Daiyu *qipao*sunu çıkarırken boynuna ve ensesine masaj yaptım. Bu sefer bana döndü ve kollarını belime dolayıp başını omzuma yasladı. "Çok güzel kokuyorsun," diye mırıldandı göğsüme doğru. "Babamın böyle bir şey yaptığına inanamıyorum."

Sırtını ovdum ve kendini kollarıma bırakıp gevşediğini hissettim. "Ben inanabiliyorum gayet," dedim.

O böyle kollarımın arasında, bana sığınmışken, göğsümdeki kurşun ağırlık hafifliyor ve yavaşça dağılıyordu. Son üç ayda,

o vanıma taşındığından beri nadiren ayrı kalmıştık. Ortada bir yanlış anlaşılma olmalıydı ve biz her sorunun üstesinden gelebilirdik.

"Ama parayı neden kabul ettin ki?" diye mırıldandım kulağına doğru.

Kaskatı kesilip benden uzaklaştı. "Ne yapmamı bekliyordun?"

"Reddedebilirdin," dedim. "Sağ olun ama almayayım, diyebilirdin."

"O benim *babam*, Jason." Dantelli sutyenini madalyalara layık bir hızla ve kolaylıkla çıkardı ve "Hem sen onun nasıl bir adam olduğunu bilmiyorsun," diye ekledi bıkkınlıkla.

"Bu gece kendini iyi biri gibi gösterdiğini biliyorum, hem de seni harcamak pahasına."

Daiyu, "Ben bütün hayatımı onunla hangi mücadelelere girip girmeyeceğime karar vererek geçirdim – onun idareci tavırlarıyla yaşadım," diyerek tersledi beni. "Bu geceki de girmeye değer bir savaş değildi. Bağışını uluorta reddetseydim itibarı zedelenirdi ve tüm dikkatini yeniden bana çevirirdi; daha doğrusu *bize*. Bunu da kesinlikle istemiyorum. Bağışta bulunmak yerine bilfiil benimle uğraşabilir, bunu sen de *biliyorsun*."

"Seninle irtibata geçti mi yani?"

"Bunu şimdi konuşmak istemiyorum." Benden uzaklaşırken sadece bir kere durakladı, onda da eğilip iç çamaşırını çıkardı. Ben aklımı yitirirken o banyoya girip gözden kayboldu. Hem bozulmuş hem azmış hâlde az kalsın peşinden gidecektim ama kendime hâkim oldum. Haklıydı; Jin'den nefret etsem de onunla Daiyu kadar baş etmek zorunda kalmamıştım. Babasını muhtemelen herkesten iyi tanıyordu.

Ben de Palm'ımı alıp, Arun'la karşılaşmayı umarak robot istilası oyununu açtım ama onu oyunda bulamayınca robotları tek başıma vurarak Daiyu'yla tartışmamızı –ve ereksiyonumu– unutmaya çalıştım.

Duşun kapandığını duydum. Daiyu sonunda banyodan çık-

ığında o da bir havluya sarınmıştı ve gala için yaptığı makyajı çıkarmıştı. Islak saçları ise denizden yeni çıkmışçasına omuzlarına yapışmıştı. Devasa yatağa girdi ve yumuşak yorganı üzerine çekti. "Yatağa gel, aşkım."

Yanına giderken gülümsememi bastırdım. Demek ki ateşkes ilan ediyordu. Yalnızca yorgun veya hassas olduğu zamanlarda bana "aşkım" diyordu. Seladondan yapılmış çay fincanı setleri ya da seramik kaşıklar gibi mükemmel bir uyumla birbirimize sokulduk. "Söylediklerim için özür dilerim. Konu baban olduğunda tepkilerim aşırıya kaçabiliyor." Karşılık vermedi ama bana biraz daha sokuldu. Yanaklarına düşmüş ıslak, siyah saçlarını okşarcasına geriye attım. "Yarın kısa bir yolculuğa çıkmam gerekiyor," dedim. Nefes alıp verişleri çoktan yavaşlayıp hafiflemişti, uykuya dalmak üzere olduğunu sandım ama gözleri bir anda açılıverdi.

"Öyle mi?" dedi. "Nereye?"

"Taichung'a gidip geleceğim." Bu yalan dudaklarımdan dökülmeden önce yalnızca bir saniye tereddüt etmiştim. "Arun onunla gitmemi rica etti." Söylediğim anda pişman oldum ama zararsız bir uydurma bilgi olduğuna kendimi ikna ettim; ben bile az kalsın inanıyordum.

"Arun mu?" diye mırıldandı ve gözlerini kapadı. "Çok sevindim. Uzun süredir görüşmemiştiniz." Hafifçe iç geçirip elini belime koydu.

"Evet," dedim, "epey oldu."

"Haberlerde sık sık görüyorum onu," dedi Daiyu. "Çok meşgul sanırım."

Onun omzuna dayalı başımı salladım. Arun ölümcül kuş gribi salgınını dizginleyen yeni antidotu sayesinde meşhur olmuştu ve kendi çapında bir multimilyonerdi artık. Antidottan elde ettiği gelirin bir kısmıyla Taipei'de bir klinik açmıştı; hastalar imkânları el verdiği kadar ücret ödüyorlardı ve çoğu zaman da hiç paraları olmuyordu. Bombalamadan sonra Arun'la bir kere buluşmuştuk ama aylardır onunla görüşmek için hiçbir adım atmamıştım.

Daiyu bir dakika sonra uyuyakaldı. Onu izlerken, omzumda oturan şeytanı umursamamaya çalışıyordum. Hayalimdeki bu yaratık pahalı, özel dikim bir smokin giyiyordu ve saçları benim asla kendi başıma yapamayacağım kadar güzel şekillendirilmişti. Ellerini ovuşturup kıkır kıkır gülüyordu. "Küçücük bir yalanın kimseye zararı dokunmaz, Zhou. Hem doğruyu söylesen kızcağız çok endişelenir."

Ses komutuyla loş ışıkları tamamen söndürdüm ve pencereden görünen, aşağıdaki Taipei manzarasına baktım. Son bir yıldır evim olan 101 binası odamızdan rahatlıkla görünüyordu. Taipei'nin ışıltılı neon siluetinin alışıldık bir parçası olan gökdelen bu gece mor ışıkla aydınlatılmıştı. Uzakta havalimolar dönüp dolaşıyordu. *You*ların çoğu için gece yeni başlıyordu. Daiyu'nun aşina olduğum sıcaklığını ve yumuşak kıvrımlarını hissederek gözlerimi kapadım ve uyumaya çalıştım.

Ancak gözkapaklarımın ardında hoplayıp zıplayan şeytani ikizimden başka bir şey göremiyordum. Uykuya dalana kadar sanki bir ömür geçti.

Ertesi sabah hiç uykumu alamamış hâlde, şafak sökerken uyandım. Griye bulanmış şehrin hatları ve renkleri yeni yeni belirginleşiyordu. Daiyu iki büklüm olup bana sokulmuştu, başı kolumun kıvrımında, hâlâ derin uykudaydı. İkimiz de gece kalın yorganın altında fazla sıcaklayınca bornozlarımızı çıkarmıştık. Kolunu okşadım, o da uykusunun arasında bir şeyler mırıldandı. Yeniden uyumaya çalıştım ama zihnim Iris'le Şanghay'a yolculuğumuza ve Daiyu'ya söylediğim yalana odaklandı. *Bilmediği şey onu incitemez de*, diye düşündüm. Öyleyse neden bu kadar boktan hissediyordum?

Pes edip yataktan çıktım ve üzerime siyah bir tişört ile gri eşofman altı çekip otelin spor salonuna indim. Pazar sabahının erken saatinde bomboş olan salonda bitkin düşene kadar bir buçuk saat boyunca ip atladım, ağırlık kaldırdım ve barfiks çek-

tim. Ancak sonunda terden sırılsıklam hâlde odaya döndüğümde, yatakta doğrulmuş, gözlerini ovalayan Daiyu'yu gördüğüm anda anladım ki insan suçluluk duygusunu terleyerek atamıyordu. Daiyu miskin bir kedi gibi kollarını kaldırıp gerinirken kapının yanında dikilip öylece bakakaldım.

Sesi hâlâ uykulu ve boğuk, "Jason," dedi. "Bir an Arun'la çoktan gittiğinizi sandım."

Sırılsıklam tişörtümü çıkarıp yerde biriken giysi yığınının üzerine attım. "Vedalaşmadan gider miyim hiç?"

"Buraya gel," dedi. Benim ona baktığım kadar açık bir arzuyla bakıyordu bana.

Dudaklarımın yukarı doğru kıvrıldığını hissettim. "Leş gibiyim. Duşa girecektim."

"Hımm," dedi ve elini sallayarak beni yatağa çağırdı.

Güldüysem de söz dinleyip yanına gittim ve yorganın üzerine oturdum. "Günaydın." Uzanıp çıplak omzunu öptüm. "Ama ciddiyim, duşa girmem lazım."

"Önce sana bir hediye vermek istiyorum."

"Hediye mi?" Özel bir günümüzü unutup unutmadığımı düşündüm.

Uzanıp komodininin üzerinden uzun, dikdörtgen bir kutuyu aldı. "Öyle aman aman romantik bir şey değil ama..." Kutuyu bana verirken hiç olmadığı kadar utangaç görünüyordu. "Bir süredir aklımdaydı; güvenliğin için. Hazır yolculuğa da çıkıyorsun..."

Bir ucunda gümüş gofreyle adımın yazılı olduğu, siyah, deri bir kutuydu. Merak içinde kapağını kaldırdım ve menteşelerinden gıcırdayarak açıldı. Kutunun içindeki siyah kadife kaplamanın üzerine iki gümüş fırlatma bıçağı yerleştirilmişti. Bıçaklardan birini kutudan çıkarıp, "Daiyu..." dedim. Bıçağın namlusu o kadar pürüzsüzdü ki yüzümü ayna gibi yansıtıyordu ve sapında, göğsüme annemin anısına yaptırdığım kala zambağı dövmesine benzer tek bir zambak oyması vardı. "Yanılıyorsun, bu *çok* romantik..."

sonra açık duran sırt çantama koydum. Daiyu'ya yalan söylemekten nefret ediyordum.

Başını sallayıp, "Hadi, git duş al, ben de odaya yiyecek bir şeyler söyleyeyim."

Banyoya girdim, sonra başımı tekrar dışarı uzattım; bir şeyler daha söyleme ihtiyacı duyuyordum.

Tekrar teşekkürler.

Seni seviyorum.

Daiyu çoktan yatakta gerisingeri yatmış, ses komutuyla duvar ekranımızdan otelin geniş menüsünü inceliyordu.

Ben de hiçbir şey söylemeden duşa girip suyu açtım.

Birkaç saat sonra, Daiyu'yu oyalanmadan hızlıca öpüp otelden ayrıldım.

"Birkaç güne görüşürüz, değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki," dedim.

"Oraya varınca bana yazarsın."

Tamam dercesine başımı salladım. "Bıçakların yanımda olacak."

Daiyu gülümsedi. "Ben de şok tabancamı hep yanımda taşıyorum."

Shangri-La'dan 101'e yürümeye karar verdim. Öğle saatlerinde sokaklar yüzlerinde maskelerle günün keyfini süren ailelerle ve yayalarla doluydu ama çoğu dışarıda vakit geçirmiyordu çünkü ağustosta sıcaklık ve nem dayanılmaz oluyordu. Herkes havalandırması olan restoran bölgeleri ve alışveriş merkezleri gibi mekânlara gitmek üzere sokaktaydı. 7-Eleven marketler, buzlu içecekler alan müşteriler ve çocuklarına buzlu atıştırmalıklar ile dondurma alan ebeveynlerle dolup taşıyordu. Önünden geçtiğim bütün dükkânların otomatik kapıları açılıyor, dışarı bir soğuk hava dalgası üfleyip geri kapanıyordu.

Pis bir turuncu tonundaki güneş tepedeydi ve ufka yoğun, kahverengi bir pus çökmüştü. Bir sokak satıcısından şekerli ye-

nelmasi aldım. adam siparişimi şeffaf bir poşete doldurup üzerime çatal mıyetime bir kurdan sapladı. Yüz maskemi boynuma doğru indirip ensemden akan tere rağmen sıcak atıştırmalığı yemeye koyuldum. 101'e girerken kapı görevlisi Xiao Huang beni selam vererek karşıladı.

Daiyu'nun yokluğunda dairem çok boş geliyordu. Çok kafa yormadan eşyalarımı hazırladım: bir deri çantaya birkaç siyah tişört ile kot pantolon attım. Bavula ihtiyacım olmadığını söylediğimde Vic çok karşı çıkmış, sonra da yolculuklarım için bana kahverengi deriden yapılmış çok şık iki valiz almıştı. Tartışmamızı hatırlayınca gülümsedim. Ömrü hayatımda üzerinde bir saniye bile durmadığım bir konu hakkında inanılmaz sinirlenmiş, burnundan soluyarak, "Yarım yamalak bir *you* olmak gibi bir şansın yok: evsizler gibi eşyalarını poşette taşıyamazsın," demişti. Ertesi hatta da bu el yapımı çantaları getirmişti.

Yeni bıçaklarımı da valize özenle yerleştirdim. Üzerimde daima en azından bir bıçak bulundurmayı tercih etsem de havaalanındaki güvenlik görevlileriyle uğraşmak istemiyordum. Ceplerimi yoklarken kotumda elime bir şey geldi. Merakla çıkardığımda, üçgen şeklinde katlanmış bir not olduğunu gördüm. Açınca Daiyu'nun elyazısını tanıdım; alelade bir tükenmezkalemle yazdığı hâlde tüm karakterler çok zarifti.

Seni özleyeceğim

Yalnızca bu iki kelimeyi yazmış, etrafına da birkaç kalp ve çiçek çizmişti. Kendimi kaptırmak istemediğim bir duygu patlamasıyla sıntttım ve notu tekrar cebime koydum. Saati kontrol ettim, sonra Xiao Huang'dan bana havalimanına gidecek bir taksi çağırmasını söyleyip çantamı aldım ve dışarı çıktım.

Taoyuan Havalimanı'na trafiğe takılmadan, çabucak ulaştım. Şoföre parakartımla cömert bir bahşiş verip araçtan çıktım ve giriş kapılarından birinin yanında gümüş rengi saçlarıyla Iris'i gördüm. Arabaların ve yolcuların arasından ona doğru ilerlerken çenemi kaldırarak selam verdim, o da başını salladı.

Birbirimizi duyabileceğimiz kadar yaklaştığımda, "Gelip gelmeyeceğinden emin olamadım," dedi.

"Sözlerimi tuttuğumu bilecek kadar da mı tanımıyorsun [redacted]" diye sordum.

"Seni tanıdığımı *sanıyordum* ama..."

[redacted]ından geçip içeri yöneldim. "Ben hâlâ aynı adamım, Iris. Değişmiş falan değilim. Hadi, gidip Lingyi'yi bulalım."

[redacted]um bıçaklarımı güzelce paketleyip yanıma aldığım için [redacted] bagaja teslim ettim. Iris de kendi küçük çantasını verdi ama güvenlikten geçiremeyeceği ne getirdiğini sorma gereği duymadım; Iris'ten her şey beklenirdi. Biletleri birinci sınıftan [redacted]tı; muhtemelen nedeni konfor değil, yetkililer ve güvenlik [redacted]lilerinin kontrolünden daha kolay geçip daha az soruya yanıt vermekti.

[redacted]mparatoriçe Havayolları'nın "Elit Salon"unda uçağa alınmayı bekledik. Bu ayrımcı isimlendirme bir çeviri hatası mıydı [redacted]sa tamamen kasti miydi bilemesem de, adına yaraşır bir alan [redacted]rlamışlardı. İçeride uyumak için özel ve lüks kabinler, duş[redacted] hatta son teknoloji ürünü su jetine sahip, devasa bir jakuzi [redacted]dı. Abartılı bir açık büfede hafif atıştırmalıklardan tam öğün[redacted] yemeklere kadar her şey sunulmuştu ve gösterişli salonun [redacted]ucuna da birer bar hizmet veriyordu. Gümüş rengi ceketler [redacted]miş havayolu çalışanları, sadece elini kaldırması yeten yolcu[redacted]la ilgilenmek için hazırda bekliyorlardı.

Iris'le diğer herkesten uzak durmak için salonun diğer ucun[redacted], cam duvara dönük olarak yerleştirilmiş, yüksek arkalıklı bir [redacted]nepeye çekildik. Bir kadın, kadife yastıklara yerleşir yerleşmez [redacted]pariş verdiğim iki espressoyu getirdi. Kahvelerden birini, ağız [redacted]akmayacak kadar soğumuşken ama hâlâ yoğun, topraksı tadı [redacted]arvedeyken hemen içtim. *You* yaşantımda alışmakta zorluk çek[redacted]nediğim şeylerden biri de buydu; canımın istediği kadar espresso içebilmek.

Iris hiçbir girizgâh yapmadan, "Ona söylemedin," dedi.

İkinci espressoyu fincanı sallayarak çevirip yükselen dumanını izledim. "Söylemedim ama ona yalan söylememi istemeye hakkın yoktu."

"Dün gece olanlardan sonra bile mi?"

Keskin gözlerinin içine bakıp neyi kastettiğini anlamaya çalıştım.

"Hani kız arkadaşının yardım galasında bizzat Jin'in yaptığı bağıştan bahsediyorum. Bütün medya kanallarından bas bas haberi yapıldı."

"Ah, onu mu diyorsun? Daiyu babasının böyle bir şey yapacağını bile bilmiyordu. Jin hep böyle şeyler yapıyor; kendi imajını iyileştirmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Adam Çin'e kaçtığından beri Daiyu'yla görüşmediler."

"Görüştüler, Zhou. İlk günden beri görüşüyorlar." Iris başını iki yana salladı.

Kanım çekildi. "Ne? Sen nereden biliyorsun?"

"Lingyi, Daiyu'nun Palm'ına girdi..."

İkinci espressoyu önümüzdeki masaya koydum ama fincan, masanın camında tangırdadı çünkü öfkeden ellerim titriyordu. "Ne hakla böyle bir şey..."

"Zhou, sen ona güvenmemizi istiyordun ama senin güvenliğin –bizim güvenliğimiz– daha önemliydi. Güvenilir biri olup olmadığını anlamanın tek yolu da buydu."

Yumruğumu masaya indirmek istedim ama onun yerine kollarımı kavuşturup parmaklarımla sıktım. "Ne buldunuz peki?"

"Neredeyse haftada bir kere mesajlaşıyorlar."

"Daiyu da onunla işbirliği mi yapıyor? Jin Çin'de her ne halt karıştırıyorsa ona yardım mı ediyor?" Güçlükle yutkundum; espressonun boğazımda bıraktığı tat acılaşmış, iğrenç bir şeye dönüşmüştü.

Iris, "Suç sayılabilecek bir şey yok açıkçası," dedi. "Ama yalnızca mesajlarını takip ediyorduk. Görüntülü konuşmalar esnasında kim bilir nelerden bahsediyorlar..."

"Ben de bir bakayım," dedim ve Iris, Palm'ını bana uzattı. Daiyu ile rehberine "Baba Jin" diye kaydettiği babası arasında geçen sıkıcı ve zararsız yazışmaları okudum. "Ortada suç sayılacak bir şey yoksa..."

Iris, "Sana yalan söyledi, Zhou," diyerek araya girdi. "Jin'le görüşmediğini söyledi ama görüşüyor. Başka konularda da yalan söylemediğine ya da söylemeyeceğine güvenebilir misin?"

Başımı ellerimin arasına aldım. "Güvenirim." Bakışlarımı yerden kaldırmadım. "Birlikte atlattığımız onca şeyden sonra Daiyu'ya canımı emanet edebilirim." Yine de midem bulanıyordu. Iris haklıydı; Daiyu bana neden yalan söylemişti?

"Eh, ama ben bizimkileri ona emanet edemeyeceğim," dedi Iris.

Ben ne diyeceğimi düşünürken onun Vox'u öttü ve Iris hemen başını eğip baktı.

"Arun yazmış," dedi. "Sana ulaşmaya çalışmış ama sen ona geri dönmemişsin."

Daiyu'nun yanından ayrılır ayrılmaz tüm cihazlarımı kapatmıştım; beni bir şekilde takip etmesini istememiştim ama hiçbir açıklama yapmadan daha ne kadar kaçabilirdim ki?

"Daiyu sana ulaşmaya çalışıp ulaşamayınca Arun'a mesaj atmış; bugün onunla bir yerlere gideceğini söylemişsin." Iris bana Vox'undaki mesajı gösterdi.

Metin renginin turuncu olduğu yazışma ekranında Arun'un Neler oluyor ya? mesajı vardı.

Iris ses komutuyla, "Zhou'yla Şanghay'a gidiyoruz. Daiyu'ya söyleme. Bizi idare et," mesajını yazdırdı.

Arun devasa ünlem işaretleriyle karşılık verdi: !!! Neden?

Iris, "Lingyi'yi bulmak için," diye yanıtladı. "Bize ulaşman gerekirse, Bund'daki Les Suites'te kalacağız. Bir süre çevrimdışı olmamız gerekebilir."

Vox'u, Arun'un aramasıyla öttü ama Iris aramaya cevap vermek yerine meşgule düşürdü.

"Çok acımasızsın," dedim.

Omuzlarını silkti. "Ne kadar az şey bilirse o kadar iyi. Hem benim değil, senin arkanı toparlayacak."

Damarlarımda dolaşan kafeinin etkisini hissederek başımı salladım. Hoş bir kadın sesi, uçağımızın binişe açıldığını duyurdu ve Iris'le aynı anda ayağa kalktık.

Bu, yolculuğumuz için hayırlı bir başlangıç olmamıştı sanki.

YEDİNCİ BÖLÜM

Daha önce hiç uçağa binmemiştim; uçuş kısa sürse de hiç hoşuma gitmedi. Bir sürü yabancıyla birlikte havada giden bir makinenin içinde hapsolma hissi berbattı. Hava ve saat bilgisi verip sola bakarsak aşağıda görebileceğimiz coğrafi güzellikler hakkında homur homur konuşan ama yüzünü dahi bilmediğimiz bir pilota resmen hayatımızı emanet etmiş olmak berbattı. Uçakla birlikte kalbimin ve midemin yükselip alçalan bir deniz misali dalgalanması da berbattı; bu havapette olmaktan tamamen farklı bir histi çünkü olup biten hiçbir şey üzerinde zerre kontrolüm yoktu. Uçağımız sarsıla sarsıla piste temas edip kapıya yanaşmasında ilk olarak ben kendimi dışarı attım ve sert zemine ayak basabildiğime şükrettim.

Iris'le birlikte, buraya milyonlarca kez gelmiş izlenimi veren kalabalığı takip ederek pasaport kontrole yöneldik. İnsanların bir kısmı anlamadığım bir Çince lehçeyle konuşuyordu, diğerleri ise duymaya alışık olmadığım bir aksanla Mandarin Çincesi kullanıyorlardı. Neyse ki pasaport kontrolden sorunsuz geçtik. Çantalarımızı aldık ve Iris, "Daha hızlı olur," diyerek eliyle bize bir havalimo çağırdı. Daiyu'nun fidyesinden payına düşen pa-

rayı aldıktan sonra bile savurganlık ettiğini görmemiştim. Bir an önce otele varıp Lingyi'yi aramaya başlamak istediğini tahmin edebiliyordum. En son aylar önce Daiyu'yla Jin Holding'e giderken havalimoya binmiştim ama bu hatıraya takılmamaya çalıştım. Cihazlarım hâlâ kapalıydı ve açtığımda ondan gelmiş bir dizi mesaj göreceğimden emindim. Ancak Iris'in bana anlattıklarını nasıl değerlendirmem gerektiğini bilemiyordum.

O kadar dalıp gitmiştim ki camdan dışarıya bile bakmıyordum. Sonunda Iris, "Bak, Bund şurada," dedi fısıldarcasına. Havalimomuz kavisli bir açıyla süzülerek, Huangpu Nehri'nin iki yakasından da görülebilen, Şanghay'ın ünlü siluetini bütünüyle görmemizi sağladı. Bund boyunca sağlı sollu dizilen heybetli ve gösterişli binaların neredeyse tamamı uluslararası banka ve finans şirketlerine evsahipliği yapmış tarihi yapılardı. Yüzyıllar öncesinin Bund'una aşina olan birinin burayı bugün bile tanıyabileceği söylenirdi. Buna inanmak güç değildi çünkü insan bu mimari yapılara bakınca zamanın büküldüğünü hissedebiliyordu; nehir kıyısı çelik ve camdan yapılmış modern gökdelenlerle ve onların gölgesinde kalmış alçak binalarla doluydu.

Akşam saatlerinde güneşin puslu, loş ışığı, gökdelenlerin camlarından parıldayarak yansıyordu. İnsanlar kalabalık gruplar hâlinde Bund'da kıyı boyunca yürüyorlardı ve her boyuttan tekne ile mavna nehirde yavaş yavaş süzülüyordu.

Iris, "Şu da Jin Kulesi," diyerek silueti delen ve kıvrımlı bir gümüş parçası misali gökyüzünü kirleten en yüksek binayı işaret etti.

Yapıya dikkatle baktım. Güzel, hatta göz alıcıydı – tam da Jin'in sevdiği gibi. "Tabii ki dünyanın en yüksek gökdeleni oldu."

Iris pis pis sırıtarak, "Eh, kostümleri hâlâ piyasaya tekrar süremediğine göre bir yerlerden para kazanması lazım," dedi.

Jin Holding'i bombalayarak amacımıza ulaşmıştık ama bu uğurda çok yüksek bir bedel ödemiştik. Elde ettiğimiz başarı Vic'in hayatına değer miydi? Evet, Jin'in kostüm üretimi sekteye uğramıştı ama daha yeni ve daha kaliteli olarak tekrar satışa

çıkarılacaklardı. Bu esnada Jin kendi servetini, bağlantılarını ve gücünü kullanarak Çin'deki nüfuzunu artırmaya devam ediyordu. Onu ciddi ölçüde engelleyebilmiş miydik? Yoksa tanrılara kafa tutan karıncalardan farksız mıydık? Vic'i bir hiç uğruna mı kaybetmiştik?

Havalimo Bund'un sonuna yakın binalardan birinin parkına girdi, ardından asansörle otelin lobisine indik. Iris bize küçük ve modern bir butik otel olan Les Suites'te yer ayırtmıştı. Nehir manzaralı, iki yataklı, geniş odamıza giriş yaptık. Iris hemen hızlıca, avına yaklaşan bir leopar sessizliği içinde odayı tarayarak herhangi bir gizli dinleme ya da görüntüleme cihazı olup olmadığını kontrol etti. Vic'ten bize, en az altı ay önce aldığı, piyasadaki en iyi dedektörlerden biri kalmıştı. Iris'le yine yan yana gelince Vic'in varlığını yine, her zamankinden daha güçlü bir şekilde hisseder olmuştum ve lanet olsun ki onu çok özlüyordum.

Iris işini bitirince bana başıyla onay verdi. "Sorun yok," dedi. "Lingyi de burada kaldığımızı biliyor."

"Yani bizim onu aramamıza gerek kalmadan o yanımıza mı gelecek?"

Iris başını evet dercesine salladı. "Umarım. Yani öyle anlaşmıştık." Pencereye doğru gidip alacakaranlığa yaklaşan şehre baktı; pusa gömülü olmasına rağmen hakikaten büyüleyici bir manzaraydı. Doğu'nun İncisi radyo kulesinin neon ışıkları çoktan yakılmıştı ve Jin Kulesi'nin tüm cephesine bir reklam yansıtılmıştı. Sonra havai fişek görüntüleri araya girdi ve Jin Kulesi'nin açılış töreni duyurusu altın harflerle belirdi. Iris, "Jin halihazırda şehirde değilse bile açılışta burada olacak demektir," dedi.

Arkamızdan gelen tanıdık, alçak bir ses, "Ah, Jin kesinlikle burada," dedi.

Ardından süitimizin açıldığını bile duymadığımız kapısı hafif bir tıkırtıyla kapandı.

Sesin aşinalığına rağmen çoktan Daiyu'nun verdiği bıçaklardan birini çekmiş, fırlatmak üzere avucumda hazır etmiştim ama

Iris kapıya doğru koşup kollarını Lingyi'ye doladı. Lingyi titrek bir sesle, sanki hıçkırırcasına içini çekti. "Canımın içi." Kızlar sarılırken ben içimde yükselen duygularla boğazımın düğümlendiğini hissettim. Lingyi son aylarda bana ulaşmayı denemiş, mesajlarla hâlimi hatırımı sormuş, bir ara buluşup görüşmeyi teklif etmişti. Ben de bir keresinde kabul etmiştim ama son dakikada yan çizmiştim. Onunla yüzleşmeye, Victor'ı ölüme gönderdiğim için özür dilemeye hazır değildim.

Ölen ben olmalıydım.

Lingyi ve Iris uzun süre birbirinden ayrılmadı; Iris'in uzun, ince fiziği ile Lingyi'nin ufak tefek bedeni arasında mükemmel bir uyum vardı. Onların kucaklaşmalarını izlerken aklıma Daiyu geldi. Ancak onu da düşünmek istemediğimden zihnimden atmaya çalıştım. Ben pencerenin önünde davetsiz misafir gibi dikilirken Lingyi nihayet gözlerini kaldırıp bana baktı. Çekingen bir gülümsemeyle, "Zhou," dedi, "gelmişsin."

"Geldim," dedim ve bıçağımı gizli kınına soktum.

Lingyi, Iris'ten uzaklaştı ama hemen öncesinde yanağına bir öpücük kondurmayı ihmal etmedi. Ardından yanıma geldi. Hareket etmeden, öylece dikiliyordum.

Kollarını açıp, "Özür dilerim, Zhou," dedi. "Çok üzgünüm."

Anlayamayarak kafamı salladım; Lingyi ne için özür diliyordu ki? Sonra kollarını bana doladı ve o anda kederim göğsümü kapladı, gözlerim yaşarıp yanmaya başladı. Sarılmasına karşılık verdim ve bir şeyler söylemeye çalıştım ama sesim çıkmadı. "Şişşt," diye fısıldadı, "yok bir şey, yok bir şey." Sesi çatlamıştı.

Halbuki çok şey vardı.

"Seni özledim," diye fısıldadı.

"Ben de seni özledim," diyebildim.

"İşleri yoluna koymama yardımcı olacak mısın?"

Gözlerimdeki yaşları silerken sırıttım. "Daima." Duraksadım. "Sen içeriye nasıl girdin?"

Lingyi de bana sırıtıp omuz silkti. "Kendi anahtarımı yaptım. Bu otel odalarının güvenliğini kırmak çok kolay. Mesela ben de

Bund'da çok lüks bir otelde kaldım; arkamdan odaya giren bihaber temizlikçiler çok şaşırmışlardır eminim."

Iris de yanımıza gelip başını iki yana salladı. "Aşkım sen de biraz dağınıksındır yani."

Lingyi alınmışçasına, "Değilim," diye onu tersledi fakat hiçbirimiz ikna olmadık.

Iris, "Muhtemelen odaya tufan vurduğunu falan sanacaklar," dedi.

Gülümsedim.

Iris, "Burada güvende miyiz?" diye sordu.

Lingyi ciddileşti. "Şimdilik güvendeyiz ama zaman aleyhimize işliyor. Jin peşimde."

Iris onun elini tuttu. "Ne?"

Yüzümü ateş bastığını hissederek, "Bize her şeyi en başından anlat," dedim.

Süitimizdeki yumuşacık, lüks koltukta birbirimize sokulmuş oturuyorduk. Yeniden bir aradaydık. Aramızda yeniden bir bağ kurulmuştu. Lingyi başından geçenleri kendini toparlamak için çok sık duraksamak zorunda kalarak, kısa patlamalar hâlinde anlattı. Jany'nin öldürülmesini, arkadaşının cesedini gördüğü anı paylaşırken elleri bariz şekilde titremişti. Lingyi o sahneyi kesik cümlelerle, güçlükçe anlatırken Jin'e duyduğum öfkeyle içimde kabaran nefreti hissettim. *Mei*leri gözünü kırpmadan öldürdüğü hesap etmezmiş gibi, bunun yıkıcı sonuçlarına bizzat katlanmak zorunda dahi kalmamıştı. Bizi planını gerçekleştirmesine yarayan ama kolaylıkla gözden çıkarılabilir piyonlar olarak görüyordu.

Lingyi hikâyesinin sonuna geldiğinde gece çökmüş, oda kararmıştı; içeriyi yalnızca Bund'daki binaların altın rengi parıltısı ile nehrin karşısındaki gökdelenlerin yanıp sönen neon ışıkları aydınlatıyordu. Acıkmıştık ama oda servisi çağırıp süitimize bir yabancıyı sokmayı da istemiyorduk. Lingyi, "Zhou, resepsiyonun yanında kodamanlara ayrılmış bir salon var," dedi. "Siz gel-

meden önce oteli biraz inceledim. Oraya bir açık büfe kurmuşlar; sadece atıştırmalıklar ve tatlılar var ama ücretsiz, istediğin gibi alabiliyorsun."

"O zaman ben hemen gidip geleyim," dedim ve kızları koltukta bırakıp kalktım. Dönüp arkama baktığımda Lingyi başını Iris'in omzuna koymuştu ve Iris onun mor saçını okşayıp usulca bir şeyler fısıldıyordu. İçim onlara duyduğum sevgiyle, yeniden ailemin yanında olma hissiyle dolup taştı. Odadan çıkıp kapıyı arkamdan sessizce kapattım.

VIP salon, pazar gecesinin erken saatlerinde boştu. Otelde konaklayan bütün turistler muhtemelen dışarıda, Şanghay sokaklarında dolaşıyor, sokak satıcılarından beş yıldızlı restoranlara dek yemeklerin ve gezilecek mekânların tadını çıkarıyorlardı. Salondaki masalara dizilmiş atıştırmalıkların ve tatlıların arasında gezinerek iki tabağa bulabildiğim her şeyden tepeleme aldım: sandviçler, yumurta kreması, kırmızı barbunyalı çörekler, deniz yosunlu minik şarküteri ürünleri, marine edilmiş tofu bifteği, haşlanmış yumurta. Bütün bunları odaya nasıl taşıyacağımı düşünerek üçüncü bir tabağa da çilekli pandispanya, bisküvi, minik kâselerde mangolu puding koyuyordum ki salona bir aile girdi. Anneleri yanımdan geçerken beni tepeden tırnağa süzdü. Aslında üzerimde rengi atmış gri bir tişört (ki aslında tasarımcı işi bir tişörttü; Vic bu "profesyonel" eskitme için ayrıca para ödediğini söylemişti) ile siyah kot vardı ama gözüme kadar inen saçlarımla, yoldan geçerken içeriye dalmış biri gibi göründüğümü biliyordum.

Saçları iki yandan toplu olan küçük kızları, "Anneciğim," dedi, "bu abi *hepsini* yiyecek mi gerçekten?" Ağzı açık kalmış, parmağıyla doğruca beni gösteriyordu. Annesi onu susturup elinden çekiştirdi ve odanın diğer ucundaki bir masaya götürdü.

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Tanıdık bir ses arkamdan, "Evet, dostum ya," dedi, "bunların hepsini *sen* mi yiyeceksin?"

Tabakları masaya bırakırken, "Arun," dedim.

Birbirimize sarıldık ve Arun sırtıma hafifçe vurdu. Dik saçlarının uçları hâlâ turuncuydu ama dipleri daha kırmızıydı. "Seni gördüğüme sevindim," dedim heyecanla.

"Cidden mi?" diyerek sırıttı. "Iris'le bir olup kraliyet sarayını sevmaya kalkışacaksınız gibi beni Taipei'de öylece bıraktığınızı düşünürsek buna inanmak zor."

Güldüm. "Ciddiyim." Yumruklarımızı tokuşturduk. "Görüşmeyeli çok oldu."

"Bu doğru işte," dedi. "Taşınmana yardım edeyim mi?"

Kocasına bizimle ilgili bir şeyler fısıldayan kadını dehşete düşürme pahasına dördüncü tabağı da alabildiğince yemekle doldurduk. Salondan çıkarken kadına dönüp gülümseyerek göz kırptım. Kadıncağızın gözleri kocaman açıldı ve kızı, "Anneciğim gördün mü? Aç abi bize gülümsedi. Kötü biri değilmiş!" dedi.

Arun, "Ulan Zhou," dedi, "hiç utanman yok."

Yine güldüm. "Hayatta kalmak için o kadar uzun yıllar boyunca yemek aşırmam gerekti ki..." İçimi kemiren açlıkla, hayatta kalma mücadelesiyle geçirdiğim sonu gelmeyen yılları hatırlayınca duraksadım. "Alışmış kudurmuştan beter."

Arun hıhladı. "Kendini acındırma ayaklarını bırak. Şu anda ayağındaki deri botların en az birkaç bin yuan ettiğini biliyoruz."

Ayakkabılarıma baktım. "Bunları Vic almıştı."

Arun, "Ah, Victor... Gerçekten de zevk sahibiydi," dediyse de sesinde neşeden eser kalmamıştı.

Arun'u bir anda karşılarında gören kızlar sevinçle bağırıştılar. Ayaküstü ziyafetimizle karnımızı doyururken olayları Arun'a da anlattık. Sonra biz espressolarımızı, Lingyi çayını içerken Arun hepimizin aklından geçeni dile getirdi: "Peki, şimdi ne yapacağız?"

Lingyi sesinde aşina olduğum bir sertlikle ama yine de usulca, "Jany'nin MacFold'unu geri almalıyız," dedi. Hedefine ulaşana kadar geri adım atmayacaktı.

"Ama nasıl?" diye sordum. "Cihazın izini sürebiliyor muyuz?"

Lingyi başını iki yana salladı. "Jany bu yüzden benden yardım istemişti. Bilgisayarı şifreleyip gizledim; konumunu bulmak imkânsız."

"O hâlde bu imkânsız bir görev," dedi Arun.

Lingyi, "Tek bir yolu var," dedi. Bakışlarını çayına odakladı. "Cihazda bir imza bıraktım; şifrenin yaratıcısı olduğumu belirten, kişisel bir damga."

"Bunu neden yaptın?" diye sordum.

Lingyi, "Acil durumlar için," diye cevap verdi. "Beni yalnızca bulunmak istersem bulabilirler, şimdiye kadar da kendimi açık etmedim."

Arun, "O zaman Jin seni neden arasın ki?" diye sordu. "Kimi isterse şifreyi ona kırdırabilir."

"Bu aylar sürer, üstelik garantisi de olmaz," dedi Lingyi. "Jin'in de aylarca vakti yok. Verilere ulaşabilmesi için en iyi, belki de tek umudu benim."

"Ne yani, Jany'nin bilgisayarını almak için kasten Jin'in eline düşmekten..." diye soracak oldum.

O anda Iris, "Hayır," diyerek lafımı kesti. "Sikerler, olmaz öyle şey."

Lingyi onun kolunu tuttu ve "*Darling...*"* dedi İngilizce.

"Tatlı sözlerle beni kandıramazsın, Lingyi!" Iris köpürmüştü ama içten içe paniklediğini biliyordum. "Cihazı açtırdıktan sonra sana ne yapacağını sanıyorsun? Diğerlerine yaptığı gibi, seni de istediğini aldıktan sonra öldürecektir."

Lingyi, "Onu oyalayabilirim," dedi. "Siz de gelip beni kurtarırsınız."

"O nasıl olacak?" diye sordu Iris. "İlk iş, senin üzerindeki bütün cihazlardan kurtulacaklardır. Seni takip etme şansımız olmayacak ki!"

---

* (İng.) Hayatım, tatlım. –*çn*

Lingyi, "İçime bir takip cihazı yerleştirebiliriz," dedi.

Iris'le bir ağızdan, "Ne?" diye bağırdık.

Arun ise aklına yatmışçasına başını salladı. "Aslında doğru diyor. Çipler zaten bir pirinç tanesi kadar oluyor."

Iris tüm hınçıyla ona doğru döndü. "Ciddi ciddi bu fikre katılıyor musun?"

"Yalnızca dinliyorum," Arun ellerini kaldırdı, "ve uzman görüşümü dile getiriyorum. Sonuçta bu biyoteknolojinin alanına giriyor."

Lingyi yumuşak bir ses tonuyla, "Vic'in yokluğunda hiçbir şey eskisi gibi değil," dedi.

Arun, "Evet, değil," diyerek ona katıldı. "En son çıkan çipi ve onu nereden bulacağını bilirdi ama ben de biraz araştırma yaparsam çabucak bulabilirim."

Aniden çöken bitkinlikle şakaklarımı ovdum. "O hâlde Jin'in Lingyi'yi yakalamasına izin vereceğiz ve üzerindeki çiple hem ona hem de Jany'nin bilgisayarına ulaşacağız."

Iris başını iki yana salladı. "Jin'in onu nereye götüreceğini asla tahmin edemeyiz; alıp başka bir ülkeye ya da asla girmeyi başaramayacağımız, yüksek güvenlikli bir yere götürebilir." Lingyi'nin elini tuttu. "Bunu yapmana izin veremem. Vic'ten sonra olmaz; seni de kaybedemeyiz." Onun parmaklarını öptü. "Ben seni kaybedemem. Lütfen yapma bunu."

"Her şey yolunda gidecek, canımın içi." Lingyi onun yanağını okşadı. "Bana güven."

Iris sertçe koltuktan kalkıp uzaklaştı; yumruğuyla duvarı delebilecek kadar sinirli görünüyordu. Lingyi'yi benim kadar – hatta benden daha iyi– tanıyordu. Kararını değiştiremeyeceğini biliyordu.

Arun, "Iris haklı," dedi. "Sana zamanında ulaşamama olasılığımız çok yüksek. Bu durumda hem bilgisayar hem de sen Jin'in eline düşmüş olacaksınız."

"Biliyorum." Lingyi, tereddütsüz bakışlarını bir bana, bir Arun'a çevirdi. "Daha iyi bir fikriniz varsa duymak isterim."

Sonra Iris'in gergin sırtına baktı ve kaşları çatıldı. "Bir söz verdim. Jany'nin hayatını kurtaramadım ama en azından bu kadarını yapabilmeliyim."

"Eh," dedim, "ben ne olursa olsun yanındayım, biliyorsun."

Iris, "Sen de mi, Zhou?" dedi. "Yani bu fikri destekliyor musun? Daha Victor'ın yasını atlatamamışken? Lingyi, bir insanın daha ölümüne şahit oldun ve şoktasın. Sağlıklı düşünemiyorsun."

O kadar gergin bir enerjiyle dolmuştum ki ayağa kalktım ve parmaklarımı oyalama ihtiyacıyla bıçağımı elime aldım. "Onun yerine ben gidebilsem giderdim, Iris ama Lingyi kararını vermiş. Tek yapabileceğimiz, onu Jin'den en kısa sürede ve sağ salim kurtarmaya çalışmak olur."

Lingyi usulca, "Hayatımı boş yere tehlikeye atmış olmayacağım," dedi. "Gerekirse verileri size gönderip bilgisayarı imha edebilirim." Arun'a başıyla işaret etti. "Jin beni ele geçirebilir ama Jany'nin tasarımına asla sahip olamayacak. Buna izin vermeyeceğim."

Arun dudaklarını birbirine bastırmıştı. "O herif benim annemi öldürdü. Masum insanların ölümü üzerinden daha fazla kazanç sağlamasına engel olmak için her şeyi yapmaya hazırım."

Iris günlerce tartışabilecek kadar sinirliydi ama Doktor Nataraj'ın bahsi geçince gözlerini kapadı. Onu hepimiz çok seviyorduk ve daha iyi bir dünya kurmak için bizzat eyleme geçmesine çok saygı duyuyorduk. Bu uğurda çok anlamsız bir şekilde hayatını yitirmişti. Onun ölümü de Jany'ninki gibi Jin'in işiydi.

"Deri altına yerleştirebileceğimiz bir çip almaya çalışacağım. Şanghay altağında kolay bulurum diye düşünüyorum."

"Sağ ol, Arun," dedi Lingyi.

Ben de kelebek çakımı salladım ve tek kelime daha etmedik ama hava söylenmemiş sözlerle ağırlaşmıştı.

• • •

Ertesi sabah hepimiz yorgunluktan, sanki kaçınılmaz olanı ertelemek istercesine uyukladık. Arun gece yarısı Yuyuan yakınlarındaki bir satıcıdan takip çipi almak üzere sözleşmiş ve adamla tek başına buluşmuştu. Ben de herhangi bir sorun çıkması olasılığına karşı bütün süreç boyunca peşinden gitmiştim ama alışveriş sorunsuz geçmişti.

Otele yürüdüğümüz sırada Arun, "Kaynaklarım bu adamın sağlam olduğunu söyledi," demişti. "Tabii karaborsada çalıntı ve yasadışı mal ticareti yapan biri ne kadar sağlam olabilirse."

Öğle saatlerinde yataktan kalktım, bir duş aldım ve yiyecek bir şeyler bulmak için dışarı çıktım. Bund'un arkasındaki sokaklarda dolaştım. Yayalar yol kenarında omlet pişiren, kızarmış tavuk ve sosis yığılı seyyar tezgâhlardan yemek alıyorlardı. Yüz maskelerini boyunlarına indirmiş, ciğerleri sökülürcesine öksüre öksüre sigara içen bir grup yaşlıca adamın arasından geçtim. Adamlardan birinin omzunun üzerinden baktım ve ortalarında bir masa olduğunu gördüm. Kafası tıraşlı iki adam, izleyicilerinin bağıra çağıra verdikleri tavsiyeleri duymazdan gelerek animasyon satranç oynuyordu.

Satranççıların yakınlarında fırından taze çıkmış pastaların leziz kokusunu aldım ve yarım sokak ötede köşe bir binanın altında bir pastaneye, daha doğrusu açık bir tezgâha denk geldim. Aniden açlık bastırınca gördüğüm her şeyi yiyebilirmişim gibi geldi. Sıradaki üç kişinin ardından hem kendime hem de arkadaşlarıma pandispanya, susamlı rulo ve kırmızı barbunyalı pirinç keki aldım.

Döndüğümde millet uyanmış ve yeniden oturma alanında toplanmıştı. Arun bana başıyla selam verdi ve uzattığım irice pandispanyayı aldı. "Çipi Lingyi'nin derisinin altına yerleştirdim. Kontrol de ettik; sorunsuz bir şekilde takip edebiliyoruz."

Iris kollarını kavuşturup sessiz kaldı, belli ki bu plan yüzünden bize hâlâ bozuktu.

Onlar getirdiğim taze hamur işlerini paketlerden çıkarırken ben de odadaki makinede espresso ile Lingyi'ye büyük bir fincan

yeşil çay hazırladım. Hiçbirimiz konuşmuyorduk. Odadaki gerilim çok yüksekti. Lingyi'nin başına bir şey gelirse Iris bizi asla affetmezdi. Eh, ben de kendimi affedemezdim zaten.

Bir parçam, ne kadar çabalayıp savaşırsak savaşalım Jin'i yenemeyeceğimizi düşünüyordu. Ancak içten içe başka herhangi bir pisliğin, o şerefsizin yanına kalmasını istemiyordum. Lingyi'nin kendini kollayabileceğine inansam da şansın yine bizden yana olmadığının farkındaydım.

Sıcak içecekleri alıp yanlarına gittim ve önce espressomdan bir yudum alıp yoğun tadının keyfine vardım, sonra da kanepede Lingyi'nin yanına oturdum. Yüzü solgundu ve gözlerinin altı çökmüş, kararmıştı. "Ben de Lingyi'yi gizlice takip edebilirim." Espressomu bitirip devam ettim: "Böylece hem cihazla hem de fiziksel olarak takip etmiş oluruz. Tabii doğrudan sen peşine düşmek istemiyorsan, Iris." O benden daha hızlı ve çevikti.

"Hayır," dedi Lingyi. "Iris'in buna dahil olmasını istemiyorum." Gruptan uzakta, çömelerek duvara dayanmış olan Iris'e baktı. "Bu iş onun için fazla kişisel."

Iris başını çevirip odamızın geniş nehir manzarasına baktı.

Arun, "İyi fikir," dedi. "Zhou, en başından itibaren gizlice Lingyi'yi izleyebilirse biz de çiple takip eder ve kısa sürede desteğe gelebiliriz."

"Bolca fırlatma bıçağı getirdim," dedim.

Iris başını salladı. Onun tercih ettiği silah, zerk edildiği anda insanı bayıltıp hafızasını silen uyku iksiri iğnesiydi.

Arun, Iris'le bana ucuz, taklit Palm'lar verdi. "Bunlarla mesajlaşıp birbirimizi arayabilir ve takip edebiliriz. Hepimizin geçici numaralarını programlarına kaydettim. Kendi cihazlarınızda çevrimiçi olmayın."

Çakma Palm'ı cebime attım.

Lingyi, "Iris, seninle özel konuşabilir miyiz?" dedi. Önünde duran tabaktaki devasa pandispanyadan en fazla bir ısırık almıştı ama çayını neredeyse tamamen içmişti.

Iris sanki onu duymamıştı ama sonra uzun adımlarla yatak odalarına girdi ve Lingyi de kalkıp yanına gitti.

Arun ve ben uzunca bir süre sessizlik içinde oturduk. Sonunda konuşan o oldu: "Her şey yolunda gidecek."

Ancak bu bir beyandan çok, bir soru gibiydi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lingyi'yle öğleden sonra arkadaşlarımızdan ayrıldık. Önce o çıktı, kaldırımlardaki yaya ve turist akımının içinde gözden kayboldu. Ben de bir sokak geriden takip ediyor, arada sırada kalabalığın arasından göz alıcı mor saçını seçiyordum. Yan sokaklar taksiler ve arabalarla doluydu ama ana caddelerde insanların, tehlikeli bir şekilde arkasına kutular ve başka eşyalar istifleyip iple bağladıkları bisikletleriyle geçebilecekleri kadar alan vardı. Daha genişçe yollarda arabalar ve kamyonlar sıkışık trafikte milim milim de olsa ilerleyebilmek için birbirlerine korna çalarken bisikletliler yolun kenarından yalpalayarak da olsa geçip gidiyorlardı.

Dükkân ve kamyonlardaki basitleştirilmiş Çince rahatsız ediciydi; kimilerinde karakterler geleneksele o kadar yakındı ki kelimeyi seçebiliyordum ama kimileri de anlaşılmaz derecede değiştirilmişti – tuhaf bir uyumsuzluk vardı. Lingyi, kendi Palm'ını yanına almıştı ve artık açmış olmalıydı; böylece Jin'in adamları onu arıyorsa elleriyle koymuş gibi bulabileceklerdi. Aklıma Daiyu geldi ve içimde bir sızı hissettim. Öyle sırra kadem basmıştım ki şimdiye meraktan delirmiş olmalıydı. Ancak o, babasıyla te-

ması hakkında bana uzun süredir yalan söylediğine göre benim de şimdi kendimi suçlu hissetmem gerekmiyordu.

Lingyi'ye odaklanarak yayaları ite kaka ilerliyordum ve insanlar bana ters ters baksalar da yol veriyorlardı. Lingyi hiç acele etmeden davranmıyordu; bir pastanenin önünde durup vitrine baktı, sonra örgü bir sepet içinde işlemeli terlikler satan bir kadının önünde oyalandı. Bir kere bile başını kaldırıp arkasına ya da dar sokaktaki arabalara bakmadan terlikleri inceledi. Ben bile onun göründüğünden daha endişeliydim.

Sonra bir sonraki sokağa yöneldi ve ben de tekrar peşine düştüm. Yayalar kendi kendilerine yana çekilip önümü açıyorlardı çünkü muhtemelen birilerini bıçaklayacak kadar hırçın görünüyordum.

Lingyi tekrar duraksadı ve bir vitrinden içeri bakarken bir yandan da Palm'ındaki mesajları kontrol etti. Kalabalık gürültüyle ve telaşla yanından akıp giderken Lingyi fazlasıyla açıkta ve korunmasız görünüyordu. Buna rağmen aslında omuzları dik, bakışları cihazına odaklanmış, bir sükûnet abidesiydi.

Neredeyse yarım saattir çevrimiçiydi. Daha ne kadar bekleyeceğimizi –hatta Jin'in belki de onu aramadığını– sorgulamaya başlamıştım ki siyah bir sedan araba, Lingyi'nin durduğu dükkânın önüne yanaştı. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Lingyi'nin yüzü hâlâ vitrine dönüktü ve arkasındaki arabadan uzun boylu bir adamın dışarı fırladığından bihaberdi.

Çoktan harekete geçmiş; binaların kaldırıma bakan cephelerini saran bambu iskelenin üzerine çıkmıştım. Şanghay büsbütün bir inşaat alanı gibiydi. İskelenin üzerinden görüşüm tamamen açık olduğu için adamın Lingyi'yi tek koluyla sardığını, elindeki Palm'a vurup düşürdüğünü, sonra da arabaya zorla bindirdiğini görebildim. Lingyi çırpınıyordu ama vahşi herif iriyarıydı; onu arabaya bir bez bebekmişçesine kolaylıkla soktu.

Bunu beklediğim hâlde adrenalinim yükseldi. Koşarak gidip adamı yumruklamamak için kendimi zor tuttum.

Yayaların birkaçı dönüp baktıysa da kimse olan bitene mü-

dahale etmedi. Lingyi'nin Palm'ın insanların adımlarıyla oradan oraya sürüklendi, sonra on bir-on iki yaşlarında bir oğlan onu görüp yerden aldı ve cebine attı. Araba sert bir manevrayla tekrar yola koyuldu ama neyse ki trafik sıkışıktı ve yavaş ilerliyorlardı. Tepelerindeki yüksek binaların gölgelerine gizlenmiş halde iskele boyunca koşarak onları kolayca takip edebiliyordum. Gözlerimi siyah arabadan bir an bile ayırmadan Iris ile Arun'a kısa bir mesaj dikte ettim.

Uzun bir bina sırasının ardından yeni bir yan sokağa gelmek üzereydik ve iskele sona ereceği için ben bir sonraki adımımı hesaplıyordum ki araba vızıldamaya başladı. Bu sesi iyi biliyordum. Araç bir havarabaydı ve uçuşa geçmek üzereydi. Onu takip etmem imkânsız olacaktı. Paniğimi bastırmaya çalıştığım esnada zengin bir *you* genci yanımdan havapetiyle geçti. Benim yaşlarımda görünüyordu. Çivit mavisi saçı kısa ve dik dikti. Gözünde markalı bir gözlük vardı ve sürüşün keyfiyle sırıtıyordu.

"Hey!" diye seslendim. Neredeyse aynı hizada olduğumuzu görünce şaşkınlıkla bakakaldı. Bu duraksaması bana yeterince zaman verdi ve oğlanın üzerine atılıp çekiştirerek iskeleye düşürdüm. Acı ve şok içinde haykırarak bambu çubukların üzerinde âdeta sekti.

"Yardım edin! Hırsız var!"

Ancak ben çoktan havapetine binmiş, motorun güçlü titreşimini hissederek göğe yükselmiş ve arkamdan bağıran *you* oğlanı geride bırakmıştım. Lingyi'nin içinde bulunduğu siyah sedan arayı biraz açmıştı ama havapetim hızlıydı. Havarabadan yukarıda kalmaya çalışarak, güvenli bir mesafeden takibe koyuldum. Gökyüzünde de yeterince trafik olduğundan şüphe çekmiyordum ama varış noktamıza dair hiçbir fikrim yoktu ve şehir merkezinden uzaklaştıkça etraftaki havaraçlarının sayısı da azalıyordu.

Yakında dikkat çekeceğimden endişeleniyordum.

Ben ne yapacağıma karar vermeye çalışırken havaraba yeniden aşağıdaki caddeye yöneldi. Çok gitmemiştik; en fazla on

beş yirmi kilometre uzakta, Şanghay'ın biraz dışındaydık. Aşağıdaki caddede de insan gürültüleri dolaşıyordu. Nehir kanallarından akan su çamurlu, kahverengiydi. Sedan akıcı bir trafikte yavaşça bu kanallardan birine doğru ilerliyordu. Gökyüzünden takibimi sürdürürken araç döndü ve alışveriş yapan insanlarla ve turistlerle dolup taşan birkaç sokak boyunca kıyıya paralel olarak yol aldı. Pis suların üzerinden birkaç taş köprü geçiyordu, hepsinin de üzerinde fotoğraf ve video çeken bir sürü turist vardı.

Ancak sedan kalabalık merkezi geçip ilerlemeye devam etti. Önümüzde harabe yapılar belirdi. Takip mesafemi koruyarak peşinden ayrılmıyordum ama sonunda kanalın ilerisinde, alışveriş yapan kalabalıklardan uzaktaki dar bir ara sokakta, köhne bir evin önünde durdular. Civardaki, cepheleri kir tabakasıyla kaplanmış, pis, alçak binaların üstlerinden zikzaklar çizen çapraz elektrik hatları geçiyordu. Yakınlardaki bir binanın düz, beton çatısına iniş yaptım. Buradan kuşbakışı bir görüş yakalayabilirdim. Kısa süre sonra arabanın kapıları açıldı. Koyu camlı gözlük takmış şoför araçtan indi, ardından Lingyi'yi iterek arabadan çıkardılar, en son da onu kaçıran eşkıya kılıklı adam çıktı. Lingyi ayıktı ve iki adamın arasında kendi kendine ayakta durup yürüyebiliyordu. Muhtemelen Jin, onun gelir gelmez Jany'nin MacFold'u üzerinde çalışabilmesi ve icada bir an önce erişim sağlaması için bayıltılmamasını emretmişti.

Bakımsız ve alçak iki katlı evin içine girip gözden kayboldular. Onu böyle bir yere getirecekleri aklımın ucundan geçmezdi fakat Jin'in bütün bunları Pekin'deki Jin Holding'den uzak bir yerlerde, ucu kendisine dokunmayacak şekilde halletmek istemesi de mantıklıydı. Onun bildiği kadarıyla Lingyi yalnız ve korunmasızdı. Dolayısıyla tahminimce evde de en fazla bir iki kas yığını daha vardı. Jin, Lingyi'yi hizaya getirmek için dört beş adamın yeteceğini düşünmüş olmalıydı.

Arun ve Iris'e konumumuzu bildirdim.

Arun, "Geldik sayılır," dedi. "Dayanın, Zhou."

Lingyi ve adamların yeniden harekete geçip geçmediğini anlamak için beş dakika daha bekledim ama eski ahşap kapıdan giren ya da çıkan olmadı. Kapının hemen yanındaki tekli pencere bir battaniyeyle örtülmüştü ama ikinci kattaki az sayıda pencere örtülmemişti.

Havapeti evin biraz arkasındaki bir sokağa bırakıp sessizce eve yaklaştım. Karanlık sokak arasında belli belirsiz seçilen, dar bir arka kapı vardı. Evin dış köşesi boyunca döşenmiş borudan tırmanıp ikinci katın pervazına çıktım; bu çıkıntı üzerinden ilerlemem daha kolaydı. Ön cephedeki pencerelerden birine bir havalandırmanın dış ünitesi takılmıştı ama her an düştü düşecek gibi görünüyordu. İçeriye baktım. Yerdeki pis bir şilte ve bir sehpa dışında oda boştu.

Hızlıca sokağı ve etrafı gözden geçirdim. Ortalıkta kimse yoktu ama yine de diğer köşeden evin yanındaki diğer ara sokağa girip gözden kaybolunca kendimi daha iyi hissettim. Evin bu cephesinde de bir pencere vardı; gizlice içeri bakmak için başımı uzattım ama hemen sonra geri çekildim. Pencerenin hemen yanında, arkası bana dönük bir adam dikiliyordu. Geniş omuzlarına bakılırsa Lingyi'yi sokakta sürükleyen adamdı. Lingyi odanın ortasındaki bir masada oturmuş, MacFold'da bir şeyler yapıyordu.

Korkmuş gibi görünmüyordu; aksine kararlı bir havası vardı ve gözleri kısılmış, önündeki işe odaklanmıştı. Yine de daracık odada tavandan sarkan çıplak ampulün parlak, soğuk ışığında yüzü solgundu.

Onu böyle tutsak görmek bende çok içgüdüsel bir tepkiyi tetikleyince kendimi pencereden uzaklaşmaya zorlayıp sırtımı pürüzlü duvara yasladım. Borudan kolayca aşağıya kayıp, park ettiğim havapetin başına döndüm ve gördüklerimi arkadaşlarıma aktardım.

Iris, "Şansımız ne kadar sence?" diye sordu.

"Gayet yüksek," dedim. "Evde en fazla dört koruma vardır. Onları sen tek başına bile haklayabilirsin."

Iris kesik, keyifsiz bir kahkaha attı.

Arun, "Ben gözcü ve destek kuvvet olarak dışarıda beklerim," dedi. "Yerinden ayrılma, Zhou. Gelmek üzereyiz."

Beş dakika geçmeden ara sokağın diğer ucunda Iris'in uzun adımlarını seçebildim, Arun'un cart turuncu kafası da hemen arkasından göründü. Iris'le birbirimizi başımızla selamladık ve Arun'la da yumruklarımızı tokuşturduk. Gölgede kalan ara sokakta fısıldaşarak planımızı kesinleştirdik, sonra Iris ve ben işe koyulduk. Onun merdiven çıkıyormuş gibi hiç zorlanmadan ikinci kata tırmanmasını izledim. Ardından ben de bunu ikinci defa yapmanın rahatlığıyla çabucak peşinden tırmandım. Lingyi'ye hemen ulaşabilmek için ikinci kattan girmeye karar vermiştik, böylece adamları da hazırlıksız yakalayabilecektik.

Lingyi'nin bulunduğu odanın dar penceresine ulaştığımızda içerideki durum değişmemişti. Adam hâlâ pencerenin yanında, sırtı bize dönük duruyordu ve Lingyi de bilgisayarda çalışıyordu. Iris'le pencerenin iki yanında pozisyon aldık, göz göze geldik ve Iris başını bir kere sallayarak işaret verdi.

Pencerenin camını sertçe tıklattım ve adamın boğuk sesle küfrettiğini duydum. Iris de ben de onun görüş alanından çekilmiştik, bu yüzden adam tahmin ettiğimiz gibi pencerenin çerçevesini yukarı kaldırarak açtı ve başını dışarıya uzattı. Önce beni gördü, suratına bakıp sırıttım. "Ne oluy–" Bize ağız dolusu sövemeden Iris uyku iksirini ensesine saplayınca adam haykırdı ama hemen ardından gevşeyip pencere pervazından dışarı doğru yığıldı. Onu dışarı çekecek ya da içeri itecek bir açı bulamıyordum. Neyse ki Lingyi koşup geldi ve adamı bacaklarından tutup odanın içine çekti.

Ardından soluk soluğa, "Ne çabuk geldiniz," dedi.

Adam daha yere tamamen yığılmadan Iris içeri atlayıp Lingyi'ye kısaca sarıldı. "Evet, geldik," dedi. "Şimdi de bir an önce sıvışmalıyız."

Lingyi, Jany'nin MacFold'unu almak için masaya koştu ama merdivenden ağır ayak sesleri gelmeye başlamıştı bile. "O ses neydi? Neler oluyor, Bodur?"

Iris tek kelime etmeden odanın diğer ucuna koştu ve sırtını dar kapının arkasındaki duvara yaslayarak saklandı. Ben de kapı açıldığı sırada bıçaklarımdan birini elime alıp mükemmel dengesine bir kez daha hayran oldum. Bir adam kapının eşiğinde duraksadı, yere yığılmış Bodur'a şaşkınlıkla baktı, ardından dosdoğru Lingyi'nin üzerine atıldı. Küçücük odada Lingyi'nin kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Adam onu kafakola aldı. Boyu o kadar uzundu ki Lingyi'nin ayakları yerden kesildi. Adamın kollarını tutup çekiştirerek kurtulmaya çalıştı ama boğazı sıkıldıkça yüzü hızla kızarıyordu. Adam, "Silahlarınızı atın," diye gürledi.

Onunla göz temasımı kesmeden gövdesinde nerelerin bıçaklayabileceğim kadar açıkta olduğunu tartmaya çalıştım.

"Kaç kişisiniz?"

"Tekim," dedim. Iris hâlâ kapının arkasındaydı. Yavaşça küçük masanın etrafından dolaşıp açık pencereye yaklaşarak adamın dikkatini Iris'in olduğu duvardan uzaklaştırmaya çalıştım.

Yine de belki içgüdüsel olarak, belki şans eseri, herif beni görüşünde tutabilmek için hafifçe yan dönünce, aralık duran kapının arkasındaki duvara yaslanmış duran Iris'i gördü. Iris'in bir elinde uyku iksiri iğnesi vardı ama avucunun içine saklamıştı, dolayısıyla Jin'in fedaisi onu göremiyordu. Iris'in bu taktiği kullandığına defalarca şahit olmuştum.

"Durun," dedi adam, "yoksa arkadaşınız ölür." Lingyi'nin boynuna doladığı kolunu biraz daha sıktı ve onu yerden tamamen kaldırdı. Lingyi bacaklarını savurarak çırpınınca adamın üzerine atlamamak için kendimi zor tuttum. Yeterince hızlı değildim; ben engel olamadan adam onun boynunu kırabilirdi.

Siktir.

Adamın dikkatini dağıtmak için, "Ona zarar vermemeniz emredilmiştir eminim," diye bağırdım.

"Nereden biliyorsun?" Adam pis pis sırıttı ve sararmış dişleri göründü. Sonra sözlerini pekiştirmek istercesine, Lingyi'nin boynunu saran kolunu daha da sıktı. Lingyi'nin gözlerinin geriye kaydığını, başının adamın koluna doğru düştüğünü görüp

dehşete kapıldım. Öldüğünü sanmıyordum ama adam böyle sıkmayı sürdürürse yakında ölecekti.

Çılgına dönüp adamın üzerine doğru koşarken gırtlağımdan ilkel bir savaş çığlığı koptu. Adam Lingyi'yi cansız bir bez bebek gibi tutarak bedenine siper ediyordu, bu yüzden darbe indirebileceğim kısıtlı alan vardı. Çaresizlik içinde bıçağımın sapındaki düğmeye bastım. Ölü bir adam, kimseyi kafakola alamazdı.

Herif hem beni hem de Iris'i gözünden ayırmamaya çalışarak sürekli bir o yana, bir bu yana döndükçe Lingyi'nin kolları gevşek gevşek sallanıyordu. Korkunç bir görüntüydü. Tekrar atağa geçtim, adam da yine bana doğru döndü. Iris fırsattan istifade onun üzerine atladı ve uyku iksirini ensesine sapladı. Sonra da kolunu adamın boynuna dolayarak kafasını geriye çekti. Adam sendeledi ve Lingyi'yi kavrayan kolu gevşedi. Lingyi ahşap zemine kaydı ve bir patırtıyla ceset gibi yere yığıldı.

Yüreğim ağzımda, onun yanına koştum. Jin'in fedaisi de o sırada yere düştü ve Iris onu bırakıp Lingyi'nin diğer yanına koşarak diz çöktü. Farkında bile olmadan, "Hasiktir, hasiktir, hasiktir," diyordu. Herhangi bir şekilde dokunmaya korkarak ellerini Lingyi'nin üzerinde havada gezdiriyordu. Elimi Lingyi'nin bileğine bastırdım. Nabzı zayıf da olsa atıyordu ve yüzü yavaş yavaş normal tonuna dönüyordu.

"Yaşıyor," dedim. "İyi olacak."

"Nereden biliyorsun?" Iris tüm hıncını benden çıkarırcasına bağırdı. "Az kalsın ölüyordu. Bu ayı onun," doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu, duraksadı, "onun boynunu kırabilirdi. Yüzü *mosmor* olmuştu."

Dehşetten midem bulanıyordu ama hayatta kalabilmemiz için sakin olmalıydım. Çakma Palm'ımdan Arun'u aradım. "Arun, orada mısın?"

"Evet," diye hemen cevap verdi. "Heriflerden biri kaçmaya çalıştı. Palm'ından Jin'e haber uçuracaktı ama onu bayıltıp evin içine taşıdım. Aşağısı temiz. Gidebiliriz."

Paniğimin sesime yansımaması için çabalayarak, "Herif Lingyi'yi kafakola aldı," dedim. "Lingyi şu anda baygın."

Arun, "Yukarıya geliyorum," dedi ve birkaç saniye sonra merdivende ayak sesleri duyduk. Iris'le bir an gerildik ama sonra Arun kapı eşiğinde belirdi.

İçeri girer girmez Lingyi'nin yanına koştu, nabzını kontrol etti, sonra gözkapaklarını aralayıp gözlerini kontrol etti. Bunu yaptığında Lingyi inildedi. Arun, "Ne oldu?" diye sordu. Iris olanları anlattı, bu esnada kaşları öfkeyle çatılmıştı ama ben onun bu hiddetini korku ve paniğin tetiklediğini biliyordum; bunlar başa çıkması daha kolay hislerdi.

Arun, "Lingyi?" diye seslenip onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Bilincin açık mı?"

Lingyi gözlerini açtı ve oda fazla aydınlıkmış gibi yüzünü buruşturdu. Arun'un yankısıymış gibi, "Ne oldu?" diye sordu.

Arun, "Kısa bir süreliğine bilincin kapandı," dedi. "Boynunda morarma var, acıyacaktır da ama iyileşecek." Iris'e baktı. "Su getirir misin?"

Iris merdivenlerden aşağı koşturdu ve birkaç dakika sonra elinde küçük bir sürahiyle döndü. "Hiç bardak yoktu."

Lingyi'yi yavaşça doğrultup oturttu, Iris de sürahiyi nazikçe onun ağzına dayadı. Lingyi su içebiliyordu ama yutkunurken canının nasıl acıdığını hepimiz görebiliyorduk. Ağır ve acı verici birkaç yudumdan sonra, "Kurtulduk mu?" diye sorabildi.

"Şimdilik," dedim. "Ayağa kalkıp kendi başına yürüyebilir misin?"

Iris onun kalkmasına yardım etti. Lingyi biraz sendeledi ama sonra Iris'in kolunu kavrayıp başını salladı. "Tamam, halledebilirim."

Arun, Jany'nin MacFold'unu masadan alıp sırt çantasına attı.

"Artık gitsek iyi olur," dedim.

Lingyi, boğazını sıkan herifin üzerinden bir adım attı. Iris de onu dirseğinden tutarak peşinden gitti. Adamların üstünü arayıp, Lingyi'yi kaçıranın cebinde bir Palm buldum. Kısaca "Pat-

ron" diye kaydedilmiş birinden bir mesaj gelmişti: Her şey yolunda mı?

Yakın zamanda, salak herif başını camdan çıkarmadan hemen önce gönderilmişti. Mesaja, sonra da önceki yazışmalara göz attım. Suç unsuru olabilecek bir şey yoktu ama iki adamın yazışma üslubunu çözebildim ve Palm'a, Evet patron, diye dikte ettim. Kız arı gibi çalışıyor.

Jin'den hemen, İyi, diye yanıt geldi. Bu gece uğrarım.

Fedainin Palm'ını yerde yanına bıraktım. Jin geldiğinde hâlâ baygın olacaklardı ama bu yazışma bize biraz zaman kazandırmıştı.

Doğrulup boş odaya göz gezdirdim, sonra daracık merdivenden inip arkadaşlarıma katıldım.

Çaldığım havapeti orada bıraktım. Lingyi'nin tutulduğu, köhne binalarla dolu mahallede hiç taksi yoktu, bu yüzden yürüyerek şehir merkezinin yolunu tuttuk. Şanghay merkezinin dışındaki antik Qibao kanal kasabasında olduğumuzu öğrendim. Akşam üstü olmuştu ve hava öyle bunaltıcı, öyle sıcaktı ki yürürken kanaldan yükselen pis su kokusunu alabiliyordum.

Arun önden gidiyordu, Lingyi ile Iris onun arkasındaydı. Ben de elimi Daiyu'nun birkaç gün önce verdiği bıçaktan ayırmadan en arkadan geliyordum. Onunla son sabahımızdan bu yana tüm dünyamın altüst olduğunu hissediyordum. Jin, tutsağının, sahip olmayı deli gibi arzuladığı tasarımla birlikte kaçtığını henüz bilmiyordu, bunun farkındaydım ama yine de tedbiri elden bırakmayarak etrafı kolaçan ediyordum. Jin'le tecrübelerim, onu hafife almamam gerektiğini, misillemelerinin tereddütsüz ve acımasızca olduğunu öğretmişti.

Arun daha dar ara sokaklar yerine bizi doğrudan Qibao'nun alışveriş bölgesine soktu. İnsanlar güruh hâlinde, panda ya da domuz suratı şeklinde buharda pişirilmiş bohçalardan, kurutulmuş et ile meyvelere ve ucuz hediyelik eşyalara kadar her türden

ürünü satan dükkânların arasındaki daracık sokaklarda koyun sürüsü gibi dolaşıyorlardı. Dükkân cepheleri, geçmiş hanedanlıklardan kalma yapıların mimarisinde tasarlanmıştı; kıvrımlı kiremitlerden yapılmış saçaklar iki katlı binaların üstlerinden yola doğru uzanıyordu ve kızılçamdan yapılmış panelli pencereler basık ağustos sıcağında sokağa doğru açılmıştı. Yürürken kalabalık sokakta sakin sakin dolaşan ve zaman zaman yiyecek bir şeyler almak ya da hediyelik eşyaları incelemek için duran insanlara çarpıyordum. Tezgâhlarının başındaki satıcılar potansiyel müşterileri çekmek için ürünlerini tattırıyor, çığırtkanlık yaparak eriştelerinin ya da kavrulmuş tofularının eşsiz lezzetini övüyorlardı. Ben gözümü arkadaşlarımdan ayırmıyordum ki saç renkleri sayesinde bunu yapmak çok zor olmuyordu. Turist kasabasında günün kalabalığı ihtiyarlardan oluşuyordu; geniş siperlikli şapkalar ve kasketler takmışlar, yüzlerini maskeyle örtmüşlerdi.

Iris, Lingyi'ye buzlu çay almak için durunca Arun da geride kalıp benim yanıma geldi. "Kalabalığa karışmamızın daha güvenli olacağını düşündüm."

Iris'in muhtemelen yine Lingyi'ye bir porsiyon kızarmış mantı almasını izledim. "Jin durumu fark etmeden önce sanırım birkaç saatimiz daha var. Lingyi'nin daha iyi olmasına seviniyorum ama ölebilirdi de."

"Biliyorum." Arun'un ses tonu, benim hissettiğimden bile kasvetliydi.

Lingyi o anda dönüp bize baktı. Göz kamaştırıcı gün ışığında yüzü bembeyazdı. Iris ile Lingyi başka bir vitrine doğru ilerlerken biz de Arun'la yan yana yürüdük. "Şansımız aşırı yaver gitti," dedi Arun.

Lingyi'yi oracıkta yitirebilirdik; o patırtı esnasında herhangi bir şey ters gidebilirdi. Amacımıza ulaşmıştık ama bu bir zafer sayılmazdı. Herhangi bir şekilde kutlamalık ya da rahat bir nefes almalık tarafı yoktu. Jin'in istediği şey elimizde olduğu sürece Lingyi'nin –hepimizin– hayatı hâlâ tehlikedeydi. Hiçbir kayna-

ğımızın olmadığı bambaşka bir ülkede, sırtımızda hedef tahtasıyla dolaşıyorduk. Burada aynı dil konuşulsa da yabancı olduğumuz her hâlimizden belliydi. Ne tavırlarımız ne de konuşma veya giyinme biçimimiz buraya uyuyordu.

Sonunda kalabalıktan kurtulup ana caddeye ulaştığımızda ter içinde kalmıştım. Bir taksi durdurduk. Ufka kahverengi pus çökmüştü ve yüz maskeme rağmen havadaki egzoz kokusunu alabiliyordum. Şanghay'ın merkezinden bu kadar uzakta havaraba sayısı epey az olduğundan sıkışık trafikte, emniyetli bir ortama girene dek hiçbir şeyden bahsedemeyeceğimiz için pek konuşmadan öylece oturup bekledik. Şoför koltuğu, kalın, şeffaf bir plastikle hem yolcu koltuğundan hem de arka koltuktan ayrılmıştı; daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Nedenini sorduğumda şoför şakayla karışık, aradaki bölme sayesinde kimsenin kendisini soymaya kalkışamadığını söyledi.

Nihayet otelimize ulaştığımızda yerimde duramıyor, Taipei'ye dönmeden önce ne yapmamız gerektiğini konuşmak istiyordum. Bir an önce plan yapıp harekete geçmeliydik. Süitimiz bıraktığımız hâldeydi ama Iris'le odayı tarayıp güvenli olduğundan emin olmamıza rağmen güvendeymişiz gibi hissetmiyorduk.

Herkes oturma alanında yeniden bir araya gelince, "Taipei'ye dönmeliyiz, en yakın ne zamana bilet alabiliriz?" diye sordum.

"Jin, Çin'den çıkmamı engellemek için beni fişledi. Kimliğimi dilediğim gibi değiştirebilirim ama retina kaydımı aldılar. Fedaisi, Jin izin vermediği sürece ülkeden çıkamayacağımı söyledi." Lingyi kendini kanepeye bıraktı ve Iris kolunu ona doladı. Lingyi yorgun, bitik görünüyordu. Boynundaki mor çürükler, teninin beyazlığında daha da göze çarpıyordu. "Bu engeli atlatmak için şu anda sahip olduğumuzdan daha fazla zamana ihtiyacım var. Önceliğimiz Jany'nin tasarımını güvenceye almak olmalı." Öksürdü, sesi çatallanıyordu. "Verileri güvenli bir şekilde aktarıp bu bilgisayardan tamamen silmeliyim. Bu da en az bir gün sürer."

Dişlerimin arasından bir küfür savurdum. Bu çok uzun bir zaman demekti; Jin bizi kolaylıkla bulabilirdi. "Burada kalmamız güvenli mi peki?"

Lingyi iç geçirdi, sonra ayağa kalkıp gerindi. Eteği buruşmuştu ve lanet olasıca herifin kavradığı kolunda da bir morluk vardı. Odadaki mini buzdolabından bir şişe buzlu çay alıp ona uzattım. Teşekkür ederek aldı, kana kana içtikten sonra tekrar konuştu: "Mevcut koşullarda gidebileceğimiz her yer kadar güvenli. Bir yere kıpırdamadan şu işi bir an önce halletmeyi tercih ederim. Pasaport bilgilerimi ülkeden yakalanmadan çıkabilecek şekilde değiştirme işine ancak ondan sonra girişebilirim."

Arun başını salladı, ben de Lingyi yapması gerekenleri yapana kadar bu odadan çıkmadan beklemeye razı oldum.

Arun, "Bence," dedi, "bu süreç boyunca hepimiz çevrimdışı kalmalıyız. Jin'in içimizden birini takip edip etmediğini bilemiyorum ama sonuçta onun başlattığı grip salgınını durduran antidotu benim ürettiğimi biliyor. Beni takip ettirdiğine şüphe yok. Zhou'ya gelirsek..."

Kelebek çakımı çıkarıp açarak sözünü kestim. "Biliyorum, biliyorum. Ben de onun kızıyla birlikteyim." *Ya da en azından yakın zamana kadar öyleydim.* Daiyu'nun temassız, iletişimsiz geçen süre zarfında ne kadar paniklemiş olabileceğini düşünmek içimi acıtıyordu ama onunla konuşup yüzleşmeye, ilişkimizin enkazını kaldırmaya hazır değildim. Bir süre daha görünmez kalmam için geçerli bir bahane sunan Arun'a minnettardım.

Arun, "Aslında, seni de Jin'in kızını kaçırıp ondan büyük bir fidye kopardığın için takip ettiriyor olabileceğini söyleyecektim," dedi.

"Ah," dedim, "tabii o da var."

Iris, kolu hâlâ Lingyi'ye sarılı hâlde kanepede arkasına yaslandı ve "Kimse sadede gelmeyecek mi?" dedi. Bunu öyle hiddetle sordu ki bir adım gerileyesim geldi. "Bugün az kalsın ölüyordun." Kolunu Lingyi'nin omzundan çekti ve yüzünü avuçlarının

arasına alıp sanki acı çekiyormuş gibi –belki de kendini koruma dürtüsüyle– iki büklüm oldu. Hiç sesi çıkmıyor, omuzları sarsılmıyordu. Yalnızca öyle öne katlanmış, hareketsiz duruyordu.

Odaya çöken derin sessizlik, Iris'in çıkarabileceği herhangi bir sesten daha beterdi. Çakımı ceplerimden birine koyup şakaklarımı ovdum.

Arun'la göz göze gelmekten kaçınıyorduk. Lingyi öne eğilip elini yavaşça Iris'in omzuna koydu ve "Ama ölmedim," diye fısıldadı. "Buradayım. İyiyim."

Iris boğuk bir sesle, "Şans eseri," dedi. "Sadece ve sadece keriz şansı."

"Hayır," dedi Lingyi. "Planladığımız gibi orada olduğun için kurtuldum; Zhou ve Arun da orada olduğu için. Birlikte hareket ettik ve Jin'in çaldığını geri aldık."

"Ya başarısız olsaydım?" Iris sonunda başını kaldırdı ve kızarmış gözlerle ona baktı. "Başarısız olsaydım ve seni kaybetseydim?"

Lingyi onun elini tutup göğsüne bastırdı ama Iris'in yalvaran bakışlarına karşılık veremedi. "Özür dilerim, sevgilim."

Iris ayağa kalktı ve "İlk nöbete ben kalırım," dedi sertçe.

Hepimiz risklerin farkındaydık ve bugün bir kez daha az kalsın gerçek olacaktı ama Iris, Lingyi ölümden dönünce Jany'nin intikamını almak konusunda geri adım atar diye umduysa bile belli ki yanılmıştı. Lingyi kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp kaçmayı düşünmüyordu, amacına ulaşana kadar durmayacaktı.

Lingyi, "Ben de seninle geleyim," dedi. Hâlâ onun elini tutuyordu.

Iris başını iki yana salladı. "Gözetleme işini yalnızken daha iyi yapıyorum. Hem senin Jany'nin verileri üzerinde çalışman gerekiyor. O işi ne kadar çabuk halledersen buradan o kadar çabuk ayrılabiliriz" –yutkundu– "ve sen de güvende olursun."

Lingyi bunun üzerine başını kaldırıp onunla göz göze geldi ve başını tamam dercesine salladı.

Iris eğilip onu dudaklarından öptü, sonra odadan çıktı. Arun sırt çantasından Jany'nin bilgisayarını çıkardı ve Lingyi alıp odanın köşesindeki masaya götürdü. Jin'in fedailerinin hapsindeyken yüzünde gördüğüm kararlılığı geri gelmişti ve doğrudan işe koyuldu.

Bir süre sonra Arun da lobideki salondan bize atıştırmalık ve tatlı bir şeyler getirmeye gitti. Parmak sandviçler ve Thai usulü satay soslu tavuk şişle karnımı doyurdum. Saatler geçiyor, gün ışığının solması ve nehir kıyısındaki gökdelenlerin neon aydınlatmalarının parıldaması zamanın değişmez şekilde akıp gittiğini hatırlatıyordu. Iris her saat başı iletişime geçip bir gelişme olmadığını bildiriyordu. Jin Kulesi neredeyse tam karşımızdaydı; cam panelleri üzerinde dönen reklamları ve görüntüleri izleyebiliyordum. Bu adamdan kaçış yoktu sanki – bir antik Yunan tragedyasındaki ahlaksız bir tanrı misali her an her yerdeydi.

Bir anda kulenin cephesinde Jin'in kendisi belirdi; üzerinde pahalı bir kostüm vardı ve kelimenin tam anlamıyla devasaydı. Bir şeyler söylüyordu ama yayının sesi olmadığından görüntüsünün yanından altyazılar akıyordu: *Sizleri Şanghay'ın bugüne dek görmediği kadar görkemli olacak açılış törenimize davet etmekten mutluluk duyuyorum.* Kollarını kaldırdı. *Jin Kulesi dünyanın kendi kendine yeten ilk dikey şehri olacak. Şehrimizdeki yaşam ve ticaret alanlarının neredeyse tamamı satıldı. Bu tarihi girişimin bir parçası olmak için Jin Holding'le iletişime geçebilirsiniz.*

Cama yaslanmış, yayını öfkeyle izliyordum. Arun gelip yanımda durdu. "Bu herif asla pes etmeyecek, değil mi?" diye mırıldandı.

Sonra Jin Kulesi'nin cam cephesinde Daiyu belirdi ve ben afallayarak pencereden uzaklaştım. Mor *qipao*su içinde, bağış gecesinde Jin Holding'in bir milyon yuanlık çekini kabul ederken çekilmiş görüntüsüydü.

"Siktir," dedi Arun.

Kızım ve Jin Holding'in vârisi Jin Daiyu da kulemizin büyük açılış töreninde hazır bulunacak. Basitleştirilmiş Çince kelimeler binanın

cephesinden akarken her karakter mideme inen bir yumruk etkisi yaratıyordu.

Arun omzumu tuttu. "Zhou."

Ona boş gözlerle baktım ve tekrar binaya döndüğümde, Daiyu'nun üzerinde kırmızı bir midi elbiseyle babasının yanında bir prenses gibi durduğu başka bir görüntüyle karşılaştım. Ardından görüntü milyonlarca parlak piksele dönüşerek dağıldı ve yerine Jin Kulesi'nin reklamı girdi.

Arun, "Zhou," diye tekrar etti.

"Nasıl bu kadar aptal olabildim?" diye sordum.

Arun başını iki yana salladı. "Neler döndüğünü kesin olarak bilmiyorsun. Belki Jin onu zorluyordur. Sonuçta Jin'in tek derdi görüntüyü kurtarıp birlik beraberlik portresi çizmek. Daiyu'yu tekrar yanına çekmeye çalışmasında şaşılacak bir şey yok, sonuçta *kızı*."

Tabii ya...

Yumruklarımı cama indirmek istiyordum ama sıkılı hâlde iki yanımda tuttum. Karman çorman olmuş duygu ve düşüncelerimi tutarlı kelimelere dökemiyordum. Hâlâ haftada bir iki kere babasının malikânesine uğruyordu ama Jin'in personeli ona ziyaretleri hakkında hiçbir şey sormuyordu. Ayrıca Jin'in Çin'e kaçtığından beri hesaplarını ve malvarlığını ülke dışına çıkardığını, Daiyu'ya da mali destek vermeyi kestiğini biliyordum. "Bilerek yaptığını sanmıyorum," demişti Daiyu bana. "Ben aklına bile gelmemişimdir."

Ta ki kızını tekrar kullanması gerekene kadar...

Sonunda, "Babası onu buna zorladıysa bile Daiyu hâlâ holdingin *vârisi*," diyebildim. "Babasıyla bağlarını kopardığında..."

Ama Daiyu o bağları hiç koparmamıştı aslında.

Uzun bir sessizlikten sonra Arun, "Çok üzgünüm, dostum," dedi. "Onu sevdiğini biliyorum."

O anda odamızın telefonu çaldı. Dikkatimi başka bir şeye verebileceğime sevinerek pencereye arkamı döndüm. Saat on ol-

muştu ve arayan Iris'ti. Her şey yolundaydı. "Odaya dön artık," dedim. "Çatı nöbetini ben devralırım."

Iris, "Beş dakikan var," dedi ve telefonu kapadı. Kelimeleri benden bile daha tasarruflu kullanıyordu.

"Jin, Lingyi'nin kaçtığını anlamıştır artık," dedim Arun'a. "Adamlarını yeniden örgütleyecektir. Şanghay'da ne kadar uzun kalırsak tehlike o kadar artacak."

Arun, bilgisayarın başına oturduğundan beri tuvalete gitmek dışında yerinden kalkmadan çalışan Lingyi'ye baktı. Bütün gece boyunca sıcak çayını eksik etmemiştim. Arun, "Sen de saat başı ara, Zhou," dedi.

Başımı evet dercesine salladım ve üstümü yoklayarak gizli bıçaklarımı kontrol ettim.

Arun endişeyle, "Tek başına kalabilecek misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim," dedim. Dönüp arkama bakmadan süitten çıktım ve ağır kapıyı kapadım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Yaz sıcağı, bir türlü dağılmayan ağır bir parfüm kokusu gibi havada asılıydı. İnsanlardan uzakta, düşünmeye ve nefes almaya ihtiyaç duyarak, çatıya çıkan asansöre bindim. Maskemi çıkarıp nemli havayı derin derin içime çektim. Havadaki kirlilik, suratıma sigara dumanı üflenmesinden bile beter hissettiriyordu. Yine de Taipei'de ve Şanghay'da da artık sıradışı sayılacak şekilde yüzümü açık bıraktım. Tüm dünyamız pusla kaplanmadan insanlık tatmin olmayacaktı sanırım.

Otel binasının kenarları boyunca yürüyor, omuz hizasındaki beton duvardan aşağıya bakıyordum. Bu kadar geç saatte sokaklar tenhalaşmıştı ama Bund kesinlikle ıssız değildi. Şanghay asla uyumayan bir şehirdi. Bund'daki tarihi binalar sarı ışıkla aydınlatılmış, nehrin karşı yakasındaki modern gökdelenlerin yanıp sönen neon ışıkları ve reklam görüntüleriyle zıtlık oluşturuyordu. Duvar boyunca yürüyüp Les Suites'in ana kapısının üstüne gelince durdum. Yoldan araba ve taksiler gelip geçerken iki güvenlik görevlisi kapının iki yanında dikiliyordu. Ufukta havaraba ve havalimolar Bund'daki özel restoranlara ve gece kulüplerine doğru süzülüyordu.

Çok hafif bir esinti dışında durgun bir geceydi. Duvarlara asılı uyarı tabelalarını görmezden gelip kolayca duvarın üzerine çıktım ve oturup nefes kesici Şanghay manzarasına baktım. Jin Kulesi'nden hâlâ reklamlar yayınlanıyordu; beni yeniden ele geçirip göğsümü bir mengene gibi sıkıştıran acı ve karmaşadan kurtulmak için başımı başka tarafa çevirdim. *Tam bir aptalım.* Eskiden, Jin'in kızıyla –ya da onun gibi, benim boyumu aşan birileriyle– birlikte olmanın imkânsız bir rüya olduğunu sanırdım. Belli ki haklıydım.

Galadan sonra kaldığımız Shangri-La Oteli'ndeki son gecemizde Daiyu'ya, "Seninle irtibata geçti mi yani?" diye sormuştum. Rahatsız olmuş, konuyu geçiştirmek istemişti. *Bunu şimdi konuşmak istemiyorum.* Nedenini şimdi anlıyordum; aylardır iletişim hâlindeydiler ve Daiyu bana bu konuda yalan söylemeyi tercih etmişti.

Ancak bir yanım hâlâ Daiyu'nun bana kötü niyetle yalan söylediğine, bana dair hislerinin sahte olduğuna inanamıyordu. Belki de sonunda onun için asla yeterince iyi olamayacağıma karar vermişti – ben, olmadığı biri gibi davranan bir sokak serserisiydim. Onlardan biri değil, bir yabancıydım. Belki de ilişkimizin kalıcı olmadığını başından beri biliyordu. Yumruğumu art arda beton duvara indirip kolumdan yükselen acıyı hissettim.

Zavallısın, Zhou.

Aşağıdaki caddeye göz gezdirip kaldırımlardaki yayalara ve gelip giden arabalara dikkatle baktım. Gümüş rengi bir BMW otel girişine yanaştı, içinden smokinli siyahi bir adam çıktı ve elini aracın içindeki partnerine doğru uzattı. Daracık, kırmızı elbiseli, güzel bir siyahi kadın arabadan dışarı adım attı. Şüphe uyandıran hiçbir şey yoktu. Belki bu gece şansımız yaver giderdi de olaysız atlatırdık. Duvardan gerisingeri çatıya atladım. Saat on birde Bund'daki ve karşı kıyıdaki ışıklar neredeyse tamamen sönünce asansörle şık lobiye indim ve arkadaşlarımın ne durumda olduğunu öğrenmek için süitimizi aradım.

Arun, "Iris uyuyor," dedi. "Saat dörtte nöbeti devralacak."

"Tamam," dedim. "Lingyi ne durumda?"

"Hâlâ çalışıyor. Biraz dinlenmesini söyledim ama kabul etmedi."

"Iris korkmakta haklıydı," dedim alçak sesle. "Her şey o kadar hızlı gelişti ki – oracıkta boğularak ölebilirdi."

Arun bir süre cevap vermedi; aradaki sessizlik çok ağırdı. "Biliyorum ama çok şükür ki şu anda iyi."

Sadece ve sadece keriz şansı.

Telefonu kapatıp, gecenin bu saatinde masasının başındaki resepsiyon görevlisi dışında boş olan lobiyi şöyle bir gözden geçirdikten sonra büfenin bulunduğu salondan bir elma ile kurabiye aldım ve yeniden çatıya çıktım. Otele giren çıkanı en iyi buradan görebiliyordum, ayrıca Jin'in adamları otele çatıdan girmeye kalkışırlarsa haberim olacaktı. Saat ilerledikçe araba ile yayaların sayısı da azaldı. Zaman sorunsuzca geçip gitti ve nihayetinde Iris çatıda yanıma geldi.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını evet dercesine salladı. Gözleri yarı açıktı. "İyiyim ama çok az uyuyabildim."

Başka bir arkadaşım olsa ona sarılabilirdim ama Iris kucaklaşmalardan pek hazzetmezdi. Onun yerine, "Zor gerçekten," dedim. Son saatlerdeki gözlemlerimi kısaca aktardım ama esas aklımızdan geçenler hakkında hiç konuşmadık. Ardından yumruklarımızı tokuşturduk ve ben süitimize döndüm.

Bir zamanlar derli toplu olan oturma alanı, sehpalara ve cam tablalı masaya yayılmış bardak ve tabaklarla darmadağın görünüyordu. Konaklamamız boyunca temizlik hizmeti almamayı tercih etmiştik. Lingyi kanepede kıvrılmış uyuyordu, Arun da onun karşısındaki koltuğa oturmuş, başı göğsüne düşmüş hâlde uyukluyordu. Dik turuncu saçları uzun günün ardından sertliğini yitirmişti ve bu hâliyle hırpalanmış bir horoza benziyordu. Bizi bekleyen kaosa ve tüm talihsizliğimize rağmen arkadaşlarımla olmak bana kendimi iyi hissettiriyordu. Ses çıkarmamaya özen göstererek kirli tabakları ve bardakları toplayıp espresso

makinesinin durduğu büfeye koydum. Son seferimde Arun aniden uyandı ve belindeki şok tabancasını tutan eli kasıldı.

"Zhou," dedi, "dönmüşsün. Biraz dinlen."

Battaniyeyi çenesine kadar çekip sıkıca tutarak derin bir uykuda olan Lingyi'ye bakıp alçak sesle Arun'a, "Uyandırdığım için özür dilerim," dedim.

"Ben yeterince uyudum." Arun ayağa kalkıp gerindi. "Hadi, git yat."

İtiraz etmeden süitteki diğer yatak odasına geçtim, yumuşacık yatağa girdim ve başımı yastığa koyar koymaz uyuyakaldım.

Arun'un salondan gelen yüksek sesli küfürlerine uyandım. Vox'uma baktım; saat sekizi geçmişti. Yataktan çıkıp elimle saçımı düzelttim. Nehirden bir teknenin gürültülü düdük sesi duyuldu. Süitimizin oturma alanını aydınlatan puslu ışık karşısında gözlerimi kıstım. Iris dışında herkes koltuklarda oturuyordu.

Görünürde herhangi bir sorun olup olmadığında bakınarak, "Olay nedir?" diye sordum.

Lingyi bitkin bitkin, "Bir saat kadar önce Jany'nin notlarına bakarken, tamamen çalışır bir prototip ürettiğini öğrendim," dedi. "Arun'la bu konuda ne yapmamız gerektiğini tartışıyorduk."

Bir an neden bahsettiklerini anlayamadım ama sonra meseleye aydım. "Neredeymiş?"

Arun başıyla duvar ekranını işaret etti. "Sanırım geç kaldık."

Ekranın sesi kapatılmış, altyazıları açılmıştı. Bir komutla sesini açtım.

Bir muhabir tek katlı bir binanın önünde duruyordu. Binanın bir zamanlar beyaz olan cephesi pis bir griye dönmüştü ve boyası yıllar önce büyük ölçüde dökülmüştü. Çift camlı, solmuş mavi çerçeveli çifte kapılar ardına kadar açılmıştı ve sağlık görevlileri içeriye girip çıkıyordu. Kapının üzerindeki rengi solmuş ahşap tabelada zamanında siyahla yazılmış ama zamanla rengi

atmış harflerle QIBAO KUTSAL MERHAMET ÇOCUK KLİNİĞİ yazıyordu.

Kolsuz, ipek bir bluz ile taba rengi bir etek giymiş olan muhabir kam-bota bakarak, "Ekranda gördüğünüz kayıt, iki gece önce bu klinikteki hava filtresini çalan hırsızlara ait," dedi. O esnada ekranda siyahlar içindeki üç adamın grenli görüntüsü belirdi. Jin'in fedaileri olduklarını hemen anladım; bunlar Lingyi'yi kaçıran adamlardı. "Elimizde bulunan bu tek görüntüye kliniğin başhekimi Bayan Wang sayesinde erişebildik zira merkezin herhangi bir güvenlik sistemi ya da kamerası bulunmuyor."

"Lingyi'yi bu yüzden oraya götürmüşler," dedim. "Jin'in adamları halihazırda Qibao'dalarmış."

Lingyi, "Evet, tesadüf olamaz," diyerek bana katıldı. "Jany, notlarına yazdığına göre prototipi Şanghay'ın dışındaki bir kliniğe bağışlamış. Kliniğin fotoğrafı da var ve tıpatıp aynı."

Ekranda kısa saçlı, yaşlıca bir kadın belirdi. Ağlıyordu. "Buradaki çocukların hepsi ya şehirden ya da kırsaldan buraya getirilip terk edilmiş yahut onlara bakacak parası olmayan ebeveynlerin içleri yana yana kendi elleriyle bize bıraktıkları yoksul çocuklar. Bu adamlar bizi soydular. Filtremizi alırlarsa çocukların hayatlarının tehlikeye gireceğini biliyordum." Kadın gözyaşlarını silerken elleri titredi. "Onlara yalvardım, elimde avucumda ne varsa onlara vermeyi teklif ettim." Aldığı titrek nefes bir hıçkırığa dönüştü. "Hava kalitesi düşükken bu çocuklara yardımcı olmamızı sağlayacak türden ekipmanımız yok." Bayan Wang doğrudan kam-bota bakamayarak başını eğdi.

"Hay sıçayım," dedim.

Muhabir yeniden görüntüye geldi. "Daha da kötüsü, Qibao dünden bu yana büyük ölçüde toz bulutu altında ve Qibao ile kliniğin de içinde bulunduğu Minghang bölgesinin çoğu kesimlerinde elektrik kesintileri yaşanıyor. Ödeneksiz kalan klinikte yalnızca eski model bir jeneratör bulunuyor ancak o da çalışmıyor." Muhabir başını iki yana salladı. "Olayın gerçekleşmesin-

den bu yana maalesef üç yenidoğan ve iki çocuk hayatını kaybetti. Burada durum gerçekten vahim görünüyor."

Başhekim mikrofonu kadının elinden aldı. "Acilen yeni bir jeneratöre, kuvöze, solunum cihazlarına ve hastane tipi hava filtrelerine ihtiyacımız var. Lütfen yardım edin!"

Programı sessize aldım. "Ne yapabiliriz?"

Arun, "Ben olay yerine gitmeliyim," dedi. "Iris burada Lingyi'yle kalabilir. Sen de benimle gel, Zhou."

Iris, "Bu çok riskli olur," dedi.

Arun, "Yardım *etmeden* duracak değilim," diye karşılık verdi. "Çocuklar... *bebekler* ölüyor."

Lingyi ayağa kalkıp Arun'a sarıldı. Lingyi çok yorgun görünürken Arun, öfke ve panik arasında bir yerdeydi. "Zhou'yla gidin. Iris'in geçici Palm'ından haberleşiriz. Benim işim de gün sonuna biter."

"Jin prototipi almış olsa bile sen güvende sayılmazsın, Lingyi," dedim. "Sonuçta adamlar prototipi aldıkları *hâlde* ertesi gün seni kaçırdılar." Ellerimin boş durmasını kaldıramayacağım kadar huzursuzlanarak kelebek çakımı çıkarıp sallamaya başladım. "Jin hiçbir işi yarım bırakmaz ve sen yarım kalmış bir işsin."

Arun, "Haklısın," dedi. "Üstelik katalizörü tersine mühendislikle çözmeleri en az bir aylarını alır ve Jin'de öyle bir sabır yok."

Lingyi, "Benim için endişelenmeyin," dedi. "Gidin siz. Arun, saçını dikme ve örterek gez. Artık fazlasıyla tanınabilir durumdasınız, yüzünüzü olabildiğince gizleyin."

İkimiz de tamam dercesine başımızı salladık. Hazırlanmamız on beş dakika sürdü. Saat dokuz olmadan, Qibao'ya gitmek üzere otelden ayrıldık.

Bund'da bir havarabaya el ettik. Gün daha şimdiden sıcaktı ve Bund, aralarında iki kalabalık turist grubunun da dahil olduğu yayalarla dolup taşıyordu. Turist rehberleri renkli flamalarını

havada tutuyordu ve turistler de gruplarının renginde kepler takmışlardı. Uzun bir mavna, nehirde yavaşça süzülerek sudan yığınla pislik çıkarıyordu. Daha küçük turist grupları teknelerle mavnanın yanından geçerken içlerindeki insanlar güvertenin demirlerine yaslanıp fotoğraf ya da videolar çekiyor, manzarayı hayranlıkla izliyorlardı. Havaraba göğe yükselip kalabalıklardan uzaklaşırken rahatlayarak serin aracın içinde arkama yaslandım. Jin Kulesi'nin yanından bir kavisle geçerken binaya baktım ve gece Daiyu'yla ilgili keşfettiğim gerçekler, ağrılı bir akşamdan kalmalık hâli gibi üzerime çöktü. Kafamı dağıtmak için şehrin manzarasına odaklanmaya çalıştım.

Havaraba usulca yere inip Kutsal Merhamet Çocuk Kliniği'nin karşısında durdu. Alçak bina kanallar ile popüler alışveriş bölgelerinden uzakta ve yaklaşık iki metrelik bir taş duvarla çeviriliydi. Kıvrımlı çatıları olan, daha eski, geleneksel evlerle dolu bir sokaktaydı. Ortalık programda gördüğümüzden daha tenhaydı ama geride birkaç muhabir kalmıştı.

Bölgede polis kontrolü olmadığından, kliniğin bahçesine giden ana kapıya gelişigüzel çekilmiş sarı-siyah şeridin üzerinden kolayca geçtik. İkimiz de siperliğini iyice aşağıya çektiğimiz siyah kepler ve gözlerimiz dışında tüm yüzümüzü örten geniş yüz maskeleri takmıştık. Kimse dönüp de bize bakmıyordu. Kapıda durup iki sağlık görevlisine yol verdik; içeriden sedyeyle, üzeri tamamen örtülü, bir el havlusundan bile küçük bir beden taşıyorlardı. Arun yanımda boğulur gibi tuhaf bir ses çıkarınca gözlerimi kaçırdım.

Arun aceleyle, "Başhekimi bulmalıyız," dedi ve sedyeyi taşıyan görevliler bahçeden ana kapıya yönelir yönelmez hızla içeriye daldı.

Ben de peşinden gittim ve loş klinikte suratıma çarpan nemli sıcak hava dalgasıyla az kalsın geriye sendeliyordum. Tavanda acil durum ışıkları yanıp sönüyor fakat uzun ve dar koridorları aydınlatmakta yetersiz kalıyordu. Çocukların arada sırada ciyak ciyak bağırmaları dışında klinik ürkütücü derecede sessizdi.

Bana annemin ölüm döşeğindeki günlerini anımsatan sert, hırıltılı öksürükler de zaman zaman sessizliği yarıyordu.

Arun açık açık bir küfür savurdu. Sesi bu kasvetli ortamda aşırı yüksek ve fazla uygunsuz kaldı. "Kötü hava yüzünden ölmezlerse kalp krizinden ölecekler." Danışma bölümüne ulaştığımızda bir masada tek başına oturmuş, telaşla Palm'ına bir şeyler dikte eden bir kadınla karşılaştık. Bizi görünce yavaşladı ve Palm'ını masaya bıraktı. "Bir krizin ortasındayız," dedi. "Ne istemiştiniz?"

Arun rengi atmış mavi danışma masasına yaklaşıp, "Yardıma geldik," dedi. "Başhekiminizle görüşebilir miyim?"

Kadın Arun'u şüpheyle süzdüyse de tartışamayacak kadar bitkin ve sarsılmış görünüyordu. "Bayan Wang'ı çağırayım," dedi, yeniden Palm'ını aldı ve kısa bir mesaj dikte etti.

Beş dakika sonra, haber programından tanıdığım kısa saçlı kadın göründü. Üzerinde lacivert doktor önlüğü vardı ama pembe yüz maskesi boynundan sarkıyordu. "Yunli yardım etmek istediğinizi söyledi." Bayan Wang bir selam dahi vermemişti. "Elinizin altında bir hastane dolusu doktorunuz, en kalitelisinden hastane ekipmanlarınız veya çalışan bir jeneratörünüz yoksa bana pek yardımınız dokunamaz."

Arun yüz maskesini çıkardı ve Bayan Wang onun kim olduğunu anlayınca kara gözleri kocaman açıldı. Tayvan'ı Jin'in kuş gribi salgınından kurtaran antidotu ürettiği için alanında nam salmıştı. "Ben Arun Nataraj, bu da arkadaşım Zhou. Doktor değilim ama Taipei'de bir klinik yönetiyorum ve size ekipman bağışlamak istiyorum. Çalışan jeneratör talebinizle başlayabiliriz. Böylesi bir sıcakta ölüm oranının artması kaçınılmaz olacaktır."

Bayan Wang, Arun'un elini tutup bir saniyeliğine sıktı. "Zamanımız yok ki..."

Arun, "Bağlantılarınız var mı? Ekipmanı hızlıca alabileceğimiz herhangi bir yer?" diye sordu. "Parası hiç önemli değil."

Kadın anlayışla başını salladı. "Bize iyi bir jeneratör satıp hemen teslim edebilecek birini tanıyorum. Elimde istediği kadar

para yoktu sadece." Arun'un gözlerinin içine baktı. "Şu anda kullandığımız jeneratörü karaborsadan, ucuza almak zorunda kaldım ama o da bizi yarı yolda bıraktı."

Arun, "Neye ihtiyacınız varsa alabilirsiniz," dedi. "Sizden tek ricam ismimi açıklamamanız; burada olduğumu kimse bilmemeli."

Bayan Wang'ın aniden gözleri doldu. "Tek kelime dahi etmeyiz." Bu konuşma sırasında masanın başında ayağa kalkmış, ağzı açık hâlde Arun'a bakan genç kadına doğru döndü. "Bay Nataraj'ı duydun, Yunli. Gerekli görüşmeleri yap lütfen."

Arun masanın üzerine doğru eğildi. "Tüm ihtiyaçlarınızı karşılayacak bir parakartım var. Buraya gelmeden önce asistanımla görüştüm; ekipman satın almalarınızı onaylamak üzere hazırda bekliyor."

Yunli başını salladı ve Palm'ını Arun'a uzatırken saygıyla eğildi. Arun, ihtiyaç duyacakları verileri sisteme girdikten sonra kadın masasına döndü ve tüm kararlılığıyla çalışmaya koyulurken dudakları incecik bir çizgi hâlinde gerildi.

Arun, "Bize kliniğinizi gezdirebilir misiniz, Bayan Wang?" diye sordu. "Çocukların durumunu görüp en iyi ne şekilde yardımcı olabileceğimize bakmak isterim."

Kadın yüksek sesle iç geçirdi ve ben o tek nefeste, dünyanın yükünü omuzlarında taşıdığını hissettim. "Hepsinin hayati tehlikesi var, Bay Nataraj. Bir kısmı ölüm döşeğinde." Kolunu uzatarak eliyle loş koridoru işaret etti. "Beni takip edin."

Öyle bir manzarayla karşılaşmaya hazır olup olmadığımı kestiremeyerek tereddütle arkalarından gittim.

Bayan Wang, "Bu çocuklar bize halihazırda hasta olarak geliyorlar; çoğunda kistik fibrozis, kronik astım ve bronşit gibi hastalıklardan kaynaklı akciğer rahatsızlıkları var," diye açıkladı.

Arun başını iki yana salladı. "Bu koşullar altında hiç şansları yok."

"Hükümet taleplerimizi asla ciddiye almadı," dedi Bayan Wang. "Yıllardır yalnızca bağışlarla ayakta duruyoruz, çalınan

hava filtresi de eşsiz bir lütuftu bu yüzden." Eliyle gözlerini sildi. "Kliniğimizin bir kanadındaki havayı tamamen arıtabiliyordu. Gerçekten mucizevi bir cihazdı. Sonra o adamlar geldiler..." Sesi çatlayınca duraksadı.

"Hava filtresini size kim vermişti, Bayan Wang?" diye sordum.

Bakışları bana yöneldi ve yüzümü dikkatle inceledi. Maskemi çıkarmamıştım ve varlığıma yalnızca Arun nedeniyle müsamaha gösterdiğini anlayabiliyordum. İlk bakışta pek güven veren bir hâlim yoktu.

Şüphesini gizleme gereği duymadan, "Neden soruyorsunuz?" diye sordu.

Bu noktada artık ihtiyatlı olmalıydım ama ihtiyat, güçlü özelliklerimden biri değildi. Arun beni uyarırcasına yan yan baktı.

"Çünkü," dedim, "anladığım kadarıyla benzersiz bir hava filtresinden bahsediyorsunuz. Çok güçlü ve türünün tek örneği gibi. Tanıdığımız biri, bir arkadaşımız da böyle bir filtre icat etti. Aynı kişi olabilir..."

Bayan Wang koridorun ortasında durdu ve bana döndü. "Filtreyi bağışlayan kişi, bize bu konudan asla bahsetmeyeceğimize dair yemin ettirdi." Yüzü kızardı. "Filtre çalındıktan sonra kendisine haber vermeye çalıştım ama ulaşamadım. Hırsızlığı polise bildirmek zorundaydım; başka çarem yoktu ama polis de yardımcı olamadı."

Başımı salladım. "Biz Bayan Tsai'ye yardımcı olmak için buradayız..."

"Onu siz de tanıyorsunuz demek!" Bayan Wang rahatlamıştı. "Kendisi böyle bir yüce gönüllülükle filtreyi bize bağışlamışken gözümün önünde çalındığı için çok utanıyorum."

"Sizin bir kabahatiniz yok," dedi Arun. "Karşımızdakiler acımasız vahşiler."

"Arun doğru söylüyor, siz elinizden geleni yaptınız." Duraksadım. "Bayan Tsai'yle arkadaş mısınız?" Jany'nin Jin tarafından öldürüldüğünü bilmesi gerekmiyordu.

Bayan Wang yürümeye devam edelim diye elini salladı ve onu dinleyerek yeniden koridorda ilerlemeye başladık. "Yalnızca tanışıklığımız var ama kendisine hayranım. Ona çok şey borçluyuz."

Acil durum ışıkları vızıldayarak titreşiyordu. Kliniğin nemli ve basık havasında nefes almakta zorlanınca maskemi çıkardım.

Bayan Wang, "Bir gün elinde bir kutuyla kapıdan içeri girivermişti," diye devam etti. "Ah, bize o minnacık filtrenin neler yapabildiğini gösterdiği anı unutamıyorum! Bayan Tsai'nin bize gönderilmiş bir melekti sanki." Boğazını temizledi. Yine beni süzdüğünü hissettim. "Jany bu filtreyi benden başka kimsenin bilmediğini söylemişti."

Sesine gerisingeri yerleşen şüpheyi fark ettim. "Evet ama bizden yardım istedi ve..."

Bayan Wang, "Jany iyi mi?" diye aniden araya girdi.

Arun, "Ona yardımcı olmak için elimizden geleni yapıyoruz," dedi.

Yalan sayılmazdı.

Bayan Wang, Arun'a baktı ve arkadaşımın ifadesinden okuduğu bir şey, meseleyi daha fazla kurcalamasına engel oldu; onun yerine, "Buna sevindim çünkü o adamların tipi hiç hoşuma gitmedi. Tehlikeli oldukları belli," dedi ve solumuzdaki bir kapıyı açtı.

Arun kapının eşiğinde durakladı ve esmer teni bembeyaz kesildi. O odaya girince bu sefer arkasında ben donakaldım.

"Şimdiden üç bebeğimizi kaybettik." Bayan Wang dönüp boş bir kuvöze doğru baktı. Fil ve zürafa desenli beyaz battaniye ile çarşaf, kıpkırmızı kan damlalarıyla lekelenmişti. "Bu kuvözler çok eski ve güç bela çalışıyorlar ama idare etmeye çalışıyorduk." Sesi çatladı. "Elektrik kesilince hemen müdahale ettik ama bebekleri kurtaramadık."

Küçük odada iki kuvöz daha vardı; onların da üzerine beyaz çarşaf örtülmüştü. Bu manzara içimde ürkütücü bir kaygıyı tetikledi ve sıcağa rağmen ürpertiyle tenim karıncalandı.

Bayan Wang, "Zaten sağlıkları çok hassas bir dengedeydi," dedi.

Arun yüzünü ovdu. Omuzları o kadar çökmüştü ki onun için endişelendim. Sonunda boğuk bir sesle, "Çok mu geç kaldık?" diye sordu.

Yaşlı kadın da onun gerginliğini hissederek omzunu okşadı. "Daha hafif rahatsızlıkları olan, yaşı daha büyük çocukların bir kısmı için hâlâ ümit olduğunu düşünüyoruz. Gelin."

Arun kadının arkasından gitti, ben de onlara katılmadan önce, duvar kâğıdı pastel tonlarda sevimli hayvan desenleriyle süslü odanın kapısını kapattım. Bir anda göğsüm sıkıştı ve son günlerinde annemin elini tuttuğumu hatırladım. Narin teni öyle incelmişti ki elinin üstündeki damarlar tek tek seçilebiliyordu. Son anlarındaki öksürük nöbetlerinde onun da ciğerlerinden kan gelmişti. Arun ve Bayan Wang alçak sesle konuşarak koridorda ilerlerken ben bir anda içime dolan sersemletici bir kederle kapalı kapıya yaslandım.

Buradan çıkmalıydım. Binanın boğucu sıcağında tam nefes alamadığımı hissediyordum. Sendeleye sendeleye, geldiğimiz yoldan geri gittim, Palm'ında birileriyle hızlı hızlı konuşan Yunli'nin önünden geçtim ve tökezleyerek cam kapılardan dışarı çıktım. Gün ışığında bir an gözlerim kamaşınca elimi siper ederek derin bir nefes aldım. Dışarıda da hava sıcaktı ama en azından hafif bir esinti insana soluk aldırıyordu. Elimle kapının ahşap çerçevesinden destek alarak dengemi yeniden bulduğum anda sessiz bahçede birilerinin varlığını hissettim.

Hızla dönüp üç beş ağacın, taş bankların bulunduğu bahçeye göz gezdirdim ve büyük bir ginko ağacının arkasında yarı saklı bir siluet olduğunu fark ettim. Sıcağa rağmen üzerinde bir ceket vardı ve hatları hem kapüşon hem de yüz maskesiyle gizlenmişti. Yine de vücut hatları, boynunun kıvrımı ve bulunduğu alana hükmedercesine heybetli duruşuyla onu tanımamam mümkün değildi.

Daiyu.

Karanlık kliniğe dönüp gözden kaybolacaktım ki ben onu görmeden onun beni çoktan gördüğünü anladım; birbirimizin varlığını, manyetik bir alandaymışızcasına hissediyorduk. Ağacın arkasından çıktı.

Artık kaçışım yoktu.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı ama kapüşonunu açmadı. "Esas *sen* ne arıyorsun? Günlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum."

Daha önce karşılaşsak kendimi suçlu hissedebilirdim ama arkadaşlarımla birlikte bu kadar badire atlatmışken imkânsızdı artık; bana aylardır kasten yalan söylediğini biliyorken, binanın içindeki o kanlı çarşafları görmüşken.

"Arun'la yardım etmeye geldik," dedim. "Sana nereye gittiğim konusunda yalan söylemiş olabilirim ama sen de bana yalan söyledin."

Daiyu gerildi.

"Daiyu, haberler sürekli bundan bahsediyor," diye devam ettim. "Yetmezmiş gibi, Jin Kulesi'nin üzerinde seninle çekilmiş reklamları bile gördüm; Jin Holding'in vârisi, servetlerine servet katacak yeni projelerinin kutlaması için Şanghay'a geliyormuş."

O kadar alçak sesle, "Jason..." dedi ki duymakta zorlandım.

"Bana yanlış anladığımı söyle." Acımı ve öfkemi gizleyemiyordum. "Göründüğü gibi olmadığını söyle."

"Değil," dedi.

"Hâlâ holdingin vârisi misin?"

Uzunca bir süre yanıt vermedi, sonra nihayet, "Evet ama..." diyebildi.

Güldüm; kahkaham buz gibi ve hissizdi. "Eh, günün sonunda gerçekten de babasının kızı çıktın."

Yüzünü buruşturdu.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum.

"Burada olduğunu bilmiyordum." Ellerini önüne getirip yumruklarını sıkmıştı ve teni koyu ceketine tezat, bembeyaz görünüyordu. "Ben de yardım etmeye gelmiştim."

"Yardım mı? Bunun olacağından haberdar mıydın, Daiyu?" Kıymık kıymık olmuş kapı çerçevesini tutup sıktım. "Bunu senin *baban* yaptı. O çocukların kanı babanın elinde."

"Jason," dedi yine.

Bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Hiddetim tüm bedenimi ele geçiriyordu ve bir anlığına gözlerim kararadı. "Kaç ölümden..." Annem gözümün önünde belirdi; ardından ofisinin zemininde cansız yatan Doktor Nataraj, meydanda Jin'in kuş gribine yakalanıp yığılan adam, sırıtarak dalga geçercesine bir şeyler söyleyen ama bir yandan da muzipliğiyle sızımızı dindiren Victor, incecik bir örtünün altında klinikten dışarı taşınan minicik beden – tüm görüşüm kıpkırmızı kana bulandı. Tüm bu görüntüler amansız bir film şeridine dönüşüp beni sardı ve bırakmadı. "Buna engel olma şansın var mıydı?" diye sorabildim boğulurcasına.

Daiyu bir adım yaklaştı ve kapüşonunu açtı. Tüm hatlarını, bedenindeki tüm kıvrımları kendimi bildiğimden daha iyi biliyordum. Yorgun görünüyordu ve gözleri yaşlarla parlıyordu. Bakışlarına karşılık veremeyeceğimi hissederek başımı çevirdim. "Bilmiyordum. Haberlerde gördüm." Sesi titriyordu. "Babamı durdurabilseydim durdururdum. Burada olduğumu kimse bilmiyor."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü haberlere düşmek istemedim," dedi. "Bunu da bir gösteriye dönüştürürlerdi."

"Belki de yardım ettiğini babanın bilmesini istemedin, olamaz mı?" diye sordum. "Yaptıklarının –yani *onun* parasıyla muhtaçlara yardım etmenin– babanın görüşüyle taban tabana zıt düştüğünü sen de içten içe biliyorsun."

"Neden sahip olduğum fonları elimden geldiğince iyi bir şeyler yapmaya harcadığım için beni yargılıyorsun?"

Başımı eğip yavaşça, derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye, içimdeki öfkeyi dindirmeye çalıştım. Sonunda başımı kaldırıp doğruca Daiyu'nun gözlerinin içine baktım. "İyilik

yapmak istediğini biliyorum." Bu konuda hiçbir şüphem yoktu. Attığı her adımda sorunları umursadığını ve dünyayı değiştirmek istediğini göstermişti. "Ama işlerin bu şekilde yürüyebileceğinden emin değilim," sesimin titrememesi için çabalıyordum, "yani aramızda... Birbirimize yalan söyleyerek, babandan sürekli saklanarak hayatında nasıl bir yerim olabilir?"

Ona tokat atmışım gibi sendeleyerek bir adım geriledi.

Kliniğin duvarlarının ardından gelen bir bağırışla ikimiz de irkildik ve Daiyu tekrar ginko ağacının arkasına geçerek, devasa bir jeneratörü dört tekerli bir çekiciyle ana kapıdan içeri sokan irkıyım iki adamdan saklandı. Adamlardan biri bana, "Bunu nereye bırakalım?" diye seslendi.

"Zhou!" Arun kliniğin kapısında göründü. "Gelip yardım et."

Bayan Wang da hemen arkasındaydı ve jeneratörü görünce yüzü aydınlanıverdi. "Bu taraftan gelin."

Peşlerinden giderken yalnızca bir kere başımı çevirip arkama baktım ama Daiyu'yu göremedim.

ONUNCU BÖLÜM

Arun çocukları kurtarmayı kafaya koymuştu ve Bayan Wang'la aralıksız çalışıyordu. Jeneratör sayesinde kliniğin havalandırma sistemi yeniden çalışmaya başlayınca içerisi serinlemişti, dolayısıyla çocuklar artık bir fırında yaşamıyorlardı. Jeneratörün zamanlaması daha iyi olamazdı zira gün içinde hava daha da ısınmıştı. Gönüllü doktor ve hemşireler gelmişti, ayrıca saat üç civarında altı adet son teknoloji ürünü kuvöz, on adet yeni vantilatör ile iki hastane tipi filtrenin teslimatı yapılmıştı. Bayan Wang teçhizatı mutluluk gözyaşlarıyla karşılamıştı fakat gönüllülerin yardımıyla onları içeri taşıyıp Yunli'nin önünden geçirdiğimiz sırada sekreter, "Demek sonunda vantilatörleri bugün teslim edebileceklerine karar verdiler," dedi.

"Neden bahsediyorsunuz?" diye sordum.

"Çocuklar için bir düzine yeni vantilatör sipariş ettim ama hiçbiri bugün teslim edilemiyordu," dedi Yunli. "En erken teslimat yapabilecek şirket bile yarın sabaha gün verebildi."

Arun, "Bugün sadece sekiz vantilatör geldi," dedi.

Bayan Wang da "Altı tane de en yenisinden kuvöz," diye ekledi.

Yunli'nin kaşları çatıldı. "Ama ben kuvöz siparişi vermedim ki... Bayan Wang, siz özel olarak böyle bir talepte bulunmamıştınız, ben de..."

Alçak sesle, "Sanırım ben ne olduğunu biliyorum," dedim. Arun bana baktı, ben de tahminini doğrularcasına başımı salladım. Daiyu'nun siparişleri bizimkinden önce gelmişti. "Yarın sabah yeni vantilatörler de gelecektir."

Cihazları yerleştirmek için sabırsızlanan Bayan Wang beni dinlemiyordu bile. "Çok cömertsiniz, Bay Nataraj," dedi. "Size borcumuzu asla ödeyemeyiz."

Arun başını iki yana salladı. "Başka bir ihtiyacınız olursa çekinmeden alın. Artık bu çocukların da hayata tutunmak için bir şansı olacak."

Daiyu, "Ben de yardım etmeye geldim," demişti. Bundan hiç şüphem yoktu. Ancak babasıyla ne derece bağı olduğunu, ona ne denli bel bağladığını kestiremiyordum. Kurtarılması gereken hayatlar mevzubahisken şu anda buna kafa yoramazdım.

Hepimiz yeni günün ilk saatlerine kadar dur durak bilmeden çalıştık. Neredeyse bütün çocukların durumu stabil hâle gelmişti. Daha iyi bakıma ve desteğe ihtiyacı olan birkaç tanesine de gönüllü doktorlar kendi çalıştıkları hastanelerde yatak ayarladılar. Ben daha çok cihazların taşınmasına yardımcı olup angaryalara koşturdum ve genel olarak ayak altında dolaşmamaya özen gösterdim.

O kadar meşguldük ki Iris'le yalnızca bir kere haberleşebildim. Her zamanki gibi olabildiğince az kelimeyle, Lingyi'nin hâlâ Jany'nin verilerini aktarmak için güvenli bir VPN bağlantısı kurmaya çalıştığını ama biz Les Suites'e dönünce yeniden durum değerlendirmesi yapmamız gerektiğini söyledi. Arun'la klinikten ayrılırken, devasa ginko ağacının yanından geçene dek Daiyu aklıma dahi gelmemişti. Sırtım ürperdi, tüylerim diken diken oldu; sanki her an yeniden ağacın arkasından çıkıp bana

neden yalan söylediğini açıklayacaktı, ben de ona... Ancak Jin'i tanıyorsam kızını gözetimsiz bırakmazdı, dolayısıyla Daiyu'nun Şanghay'dayken uzun süre ortalıklardan kaybolması mümkün değildi, özellikle de Jin'in açılış töreninin yıldızı olması beklenirken.

Hem yorgunluktan hem de duygusal yıpranmışlıktan ötürü kafamı toparlamakta zorlanıyordum. Daiyu'yu gördüğümden Arun'a bahsedecek oldum ama sonra ona ya da kızlara hiçbir şey söylememeye karar verdim. Söylesem ne değişecekti ki? Daiyu'ya güvenebilmeyi tüm kalbimle arzuluyordum ama arkadaşlarımın ona güvenmediklerini biliyordum. Haksız sayılmazlardı. Arun'la boş, karanlık sokaktan ana caddeye doğru sallana sallana yürüyüp, Şanghay'ın merkezinden bu kadar uzakta olmamıza rağmen taksi bulabilmeyi diliyorduk. Birileri bize saldırmaya ya da soymaya kalkışırsa keklik gibi avlanabilirdik ama tekinsiz gölgeler ve gecenin içinde ara sıra yankılanan tuhaf seslere rağmen eski bir taksi bulmayı başardık. Aracın içi leş gibi sigara koksa da en azından şoför bizi Bund'a götürmeyi kabul etmişti.

Saat gecenin ikisini geçmişti ve sokakların çoğunda ne yaya ne araç vardı ama Yuyuan yakınlarındaki bir köşede, dışarıdaki birkaç masasında koca kâselerle erişte yiyen müşterilerin oturduğu ve ışıkları hâlâ açık olan bir büfe görünce Arun şoförden durmasını rica etti, kendini dışarı atıp minik büfenin içinde gözden kayboldu. Bir süre sonra yuvarlak kaplarla dolu bir karton paketle dışarı çıktı ve araca binip şoföre teşekkür etti. Ardından bana dönüp, "Seni bilmem ama ben açlıktan ölmek üzereyim," dedi.

Yemek hiç aklıma gelmemişti ama et suyunun ve taze soğanın kokusunu duyduğum anda midem gürültüyle guruldadı. Aniden kurt gibi acıktığımı hissederek, "Ben de," dedim.

Kısa sürede otele vardık ve taksiden güçlükle, yalpalayarak indik fakat ben erişte paketini çok kıymetli bir hazineymiş gibi taşıyordum. Iris bizi asansörün önünde karşıladı. "Döndünüz demek."

"Yemek bile getirdik," dedim. "Sizde durum nasıl?"

Asansöre binip süitimize çıkarken Iris, "Ben ara sıra çıkıp oteli kolaçan ettim, Lingyi de çalışırken uyuyakaldı," dedi.

Lingyi'yi masaya sere serpe yayılmış, uyur hâlde bulduk. Iris, Jany'nin MacFold'unu önünden çekmiş olmalıydı. Lingyi'nin kaşları, rüyasında bile bir problemi çözmeye çalışıyormuş gibi çatıktı.

Sessizce oturma alanına yerleşip biftekli eriştelerimizi yedik; hayatımda bundan daha lezzetli bir şey yememişim gibi hissettim. Arun da kendine el yapımı sebzeli erişte ile tofu almıştı. Yemeğimizin sonuna doğru oda tiz bir çığlıkla yankılandı. İstemsizce elim bıçağıma gitti ama sonra Lingyi'nin sandalyesinde doğrulup dimdik oturduğunu gördüm. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu ve gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Ne yapacağımı bilemeyerek şok içinde donakaldım.

Iris hemen yanına koşup kollarını ona doladı. "Hey," dedi, "buradayız, yanındayız ve sen de güvendesin. Sadece uyuyakaldın."

Lingyi başını sallayıp uzun ve derin nefesler alarak soluğunu kontrol etmeye çalıştı.

Dönüp Arun'a baktım; kaşları endişeyle çatılmıştı. Benim suratımın da farklı olmadığından emindim.

Iris bize, "Aylardır huzurlu bir uyku uyuyamadı," dedi. "Doktor sakinleştirici yazdı ama Lingyi almak istemiyor." Lingyi yüzünü onun omzuna gömmüştü ve onları bu hâlde görmek çok sarsıcıydı. Lingyi hep bizim liderimiz olmuş, sükûneti ve kendine güveniyle bize yol göstermişti. Hep o *bize* bakmıştı. Iris onun saçlarını okşarken kocaman açılmış gözlerine karanlık bir ifade yerleşti. Bunu daha önce defalarca yaptığı ve Lingyi için nasıl endişelendiği her hâlinden belliydi.

"Sen yat artık," dedim Iris'e. "İkinizin de iyice dinlenmeye ihtiyacı var."

Arun, "Zhou'yla dönüşümlü olarak gözcülük yaparız," dedi.

Kızlar yatak odasına gittiler ve kapıyı arkalarından sıkıca kapadılar.

Arun'a, "Lingyi iyi olacak, değil mi?" diye sorduk fısıltıyla.

"Ağır bir travma geçiriyor." Arun konuşurken ellerine bakıyordu. "Victor'ın ölümüne anbean kameradan şahit oldu, biliyorsun."

Elimin ayasıyla gözlerimi ovdum. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Sormak aklıma bile gelmemişti. Bunun yerine, grubumuzdaki eksikliği hissetmemek, Victor'ın sataşmalarını ve şakalarını, koltuğa boylu boyunca yayılıp bacak bacak üstüne atarak otururkenki hâlini özlememek için arkadaşlarımla arama mesafe koymuştum. Kendi kederim ve suçluluk duygumla baş edebilmek için onlardan uzak durmuş, ne denli ıstırap çektiklerini bir an bile düşünmemiştim.

Arun, "Üzerine bir de Jany'yi kaybetti," dedi. "Lingyi'yi tanıyorsam, bunu da atlatacağını biliyorum ama biz de ona destek olmalıyız."

Anladığımı belirtircesine başımı salladım. Lingyi'nin ne kadar acı çektiğini bilmiyordum, gerçi bana bundan neden bahsedecekti ki? Ne zaman benimle bağlantıya geçmeye çalışsa onu geri çevirmiştim. "Ağzıma sıçayım," dedim. "Ne boktan bir insan oldum ben."

Arun bunu duyunca gülümsedi. "Evet ama yeni olmadın, sen hep boktan bir heriftin."

Koluna bir yumruk attım. Hemen ardından Arun yeniden ciddileşti. "Hepimiz yasımızı kendi bildiğimiz, yapabildiğimiz şekilde yaşadık ama yine tehlikeli bir işe girişince anladım ki bizim en büyük dayanağımız yine birbirimiziz. Özellikle de Jin'i devirmeye niyetliysek..." Duraksadı. "Ve ben onun devrildiğini görmeyi *gerçekten* çok istiyorum."

Arun olaylara gözleme dayalı, analitik bir bakış açısıyla yaklaşan bir bilimsanıydı; kelimenin tam anlamıyla bir dâhiydi. Ona bakakaldım ve aniden içimde bir duygu seli yükseldi. Arun haklıydı. Her nasılsa asla kaybetmeyen birini karşımıza almıştık ve onunla yine canımız pahasına mücadele ediyorduk fakat birlikte olduğumuz sürece onu bile yenebileceğimizi biliyordum.

"Derin mevzularda edebiyat parçalamak için gecenin körünü mü bekledin?"

Arun onunla dalga geçtiğimi sanarak kıkırdadı ama yumruğumu uzatıp onunkine dokundurduğumda karşılık verdi. Kanepeden kalkıp, "İlk nöbeti ben alırım. Sen biraz uyu," dedim.

"Hiç ikiletemeyeceğim gerçekten." O da ayağa kalkıp gerindi ve diğer yatak odasına geçti.

Üç saat sonra onu uyandırdım ve yatağa gitmeden, kanepede uyuyakaldım. Sonra hatırladığım ilk şey Lingyi'nin beni omzundan tutup sarsmasıydı. "Zhou, uyan, toplantı yapmalıyız." Gözleri biraz şişmişti ama o sakin kararlılık sesinde yeniden duyuluyordu.

Bir anda doğruldum ve elim alışkanlıkla bıçaklarımdan birine gitti. "Saat kaç?"

Lingyi, "Yediyi biraz geçiyor," dedi. "Iris'ten de çıkmayıp toplantıya katılmasını istedim."

Iris'i gözetlemeye göndermediğine göre konu önemli olmalıydı.

"Hızlıca bir duş alayım da..." dedim.

Lingyi beni muzip muzip itekleyip burnunu kırıştırdı. "Kesinlikle almalısın. Arun çoktan girip çıktı."

Arun kadife koltukta oturmuş, Palm'ında bir şeylere bakıyordu. Başını kaldırıp bana çenesiyle hafifçe selam çaktı ve "Evet ya, yeniden insana benzedim sanki," dedi.

Duş alıp üstümü değiştirdikten sonra oturma alanında arkadaşlarıma katıldım. Jin hâlâ Lingyi'nin peşindeydi ve bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yoktu. Onu korusa korusa Iris koruyabilirdi. Ancak Jin'in dikkati başka konulara kaydıysa bile –ki hiç sanmıyordum– yeniden tüm gücüyle bize odaklandığında çok sevimsiz bir mücadeleye girişecektik.

Arun çay ve espresso hazırladı, minnetle fincanımı aldım ve ilk yudumumu almadan önce o sert, topraksı kokuyu derin derin içime çektim.

Herkes çayını kahvesini içtikten sonra Lingyi, "Jany'nin verilerini aktarmayı bugün bitireceğim," dedi. İş bitirici tavrını geri kazanmıştı ve gece olanlara dair tek kelime etmedi. Heyecanlandığımızı görünce elini kaldırdı. "Çin'den güvenli biçimde ayrılabilmem için pasaport işini halletmem gerekiyor daha... ama zaten buradaki işimiz de bitmedi."

"Prototip," dedi Arun.

Lingyi çay fincanına boş boş bakarak iç geçirdi. "Evet, prototipi geri almalıyız."

"Ne?" dedim. "Jin onu *çaldı*. Cihazın tüm hakları Jany'nin ailesine miras kalacak. Dolayısıyla tek yapmamız gereken patentini onaylatmak."

Lingyi, "Jin'in çalıp çalmaması önemli değil," dedi. "Katalizörü kopyalamayı başardığı anda üretime geçecektir. Jany'nin ailesini mahkemede bertaraf edebilecek kadar zengin; büyük şirketler bunu sürekli yapıyorlar."

Arun boş espresso fincanını masaya koydu. "Lingyi doğru söylüyor. Jin icadın tasarımını ele geçirdiği anda onu hiçbir güç durduramaz. Tersine mühendislik süreci zaman alacaktır ama çözdüğünde hemen üretime girişip canı ne isterse onu yapacaktır."

"Jany sana prototipten neden bahsetmedi?" diye sordum.

Lingyi, "Hayatının tehlikede olduğunu düşünürsek, unutmuş olabilir," dedi, "ama bence söylememeyi tercih etti. Notlarında prototipin, umduğundan daha iyi çalıştığını ve klinikteki çocukların hayatta kalıp sağlıklarına kavuşmaları için gerekli olduğunu yazmış – ki bu doğru çıktı. Hepimiz Jin cihazı çalınca olanları gördük. Ondan rica etsem bile prototipi klinikten geri almazdı."

"Of," diye hayıflandım. "Nasıl geri alacağız peki?"

Lingyi, "Prototipin izi sürülebiliyor," dedi. "Jany bunu garantiye almış. Cihazın yerini tam olarak biliyorum; Peninsula Otel'de; Jin'in Bund'da kaldığı otel."

Bir süre sessizlik içinde oturup bu yeni bilgiyi değerlendirdik. Sonunda Iris, "Bu hiç hoşuma gitmiyor," dedi. "Bu kadına hiçbir *borcun* yok. Canını yeniden riske atamazsın..."

"Oraya varmayacak," diye karşılık verdi Lingyi.

Iris duraksadı, sonra yumruğunu masaya indirdi. Masanın üzerindeki her şey tıngırdadı ve hepimiz yerimizden sıçradık. "Her şey *ters* gidebilir." Hızla yutkunuyordu ve gözleri, dökülmeyen yaşlarla parıldıyordu. "Daha önce ters *gitti*! Victor'ı kaybettik. Bunun geri dönüşü, telafisi yok, Lingyi. Ne yaparsan yap Jin daima kazanacak."

Lingyi, "Böyle düşünemeyiz," dedi hiddetle. "Öylece pes edemeyiz..."

Iris, "Holdingi patlattık be!" diyerek üste çıktı. "Sence Jin'e ne kadar zarar vermişizdir? Adam bir sonraki projesini hayata geçirdi bile! Ona dokunmamız mümkün değil." Hepimize tek tek, öfkeyle baktı. "Düzen böyle kurulmuş. Kendimi bildim bileli sokaklarda hayatta kalma mücadelesi verdim ve dünyamızın böyle işlediğini anladım. Jin ne yaparsa yapsın –kimden ne çalarsa çalsın, kimi öldürürse öldürsün– hep kazançlı çıkmaya devam edecek."

Lingyi başını eğip yüzünü ellerinin arasına aldı ve omuzları sarsıldı. Ağladığını sandım ama konuşmaya başladığında sesinde bir sertlik vardı: "Jin istediğini alıyor çünkü bunu yapabiliyor." Başını kaldırdı; yüzüne saf bir kararlılık ifadesi yerleşmişti. "Eh, bunu alamayacak ama. Lütfen, canımın içi..."

Iris'in ne düşündüğünü yüzünden okumak imkânsızdı, sanki taştan oyulmuş gibiydi ama kara gözlerinde çok keskin bir bakış vardı. Ona katılıyordum. Prototipi almak için kendimizi yine ateşe atmak çok riskli ve tehlikeliydi. Yakalanırsak Jin bizi oracıkta öldürürdü. Ancak arkadaşlarımla uçurumun kıyısında gezinmekten –hatta onlarla aşağıya atlamaktan– hiçbir zaman çekinmemiştim. Can benimdi ve riske atıp atmamak benim elimdeydi fakat herkesin de kendi namına karar vermeye hakkı vardı.

"Endişeni anlıyorum, Iris. Ben de beş yılımı sokaklarda geçirdim ve zaman zaman insanlığa olan umudumu tamamen yitirmek... ya da pes etmek için bu kadarı yetti de arttı." Iris kollarını kavuşturup bana kulak verdi. "Çok fazla kötülüğe ve zalimliğe şahit oldum – ikisine de göğüs gerdim. İçinde bulunduğumuz dünya, yaşaması kolay bir dünya değil," diyerek duygu ve düşüncelerimi idrak edip toparlamaya çalıştım. Iris'e onu anladığımı, yaşadıklarını bizzat yaşadığımı göstermek istiyordum. Gergin dudakları bir nebze gevşedi. "Ama o dünyada iyiliği... ve dostluğu da buldum." Odadaki arkadaşlarıma baktım tek tek. "Ailemi o dünyada buldum."

Arun bana katılırcasına başını salladı.

"Belki bunlar çok kişisel kaçıyor," dizim seğirdi ve başımı eğip ellerime baktım, "belki de gerçekten kişiseldir..." Arkadaşlarımla girdiğim bu yolda muhtemelen Daiyu'yu kaybetmiştim. Bu düşünce, kalbime bir bıçak gibi saplandı. Güçlükle yutkundum. "Ama söz konusu Jin olunca daha geniş bir açıdan bakmak gerekiyor. Ya savaşacak ya da pes edeceğiz. Arkadaşların," dönüp Lingyi'ye baktım, "sevgilin. Biz mücadeleye devam etmek istiyoruz."

Arun, "Son nefesime kadar savaşmaya hazırım," diyerek bana katıldı. "İndirelim sikik herifi."

Lingyi, Iris'e elini uzattı. "Benim için endişelendiğini biliyorum, hayatım. Tehlikeye atılmamı istemiyorsun. Ben de bu karara güle oynaya varmadım ama sonuçta *bunu* seçtim."

Iris bir saniye onun eline bakakalınca tutmayacağını sandım ama sonra parmaklarını onunkilere geçirdi, yanına yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Sesi çok yumuşak ve alçak çıkmasına rağmen dudaklarını okuyabildim: *Sen benim her şeyimsin.*

Lingyi onun yanağına dokunup öptü. Kızlar bu şefkat dolu anı yaşarken Arun ve ben nereye bakacağımızı bilemedik.

Lingyi ile Iris birbirinden ayrılınca boğazımı temizledim ve Lingyi'ye, "Prototipi biz gidip geri alırız," dedim. "Sen de yine

yeteneklerini konuşturup bizi uzaktan yönlendirebilirsin." Jin'in tedailerinden uzakta ve güvende olarak...

Lingyi tamam dercesine başını salladı, sonra gülümsedi. "Peninsula'nın sistemlerine girdim bile. Konaklama endüstrisine sızmak inanılmaz kolaymış."

"Perakendeciliğe ya da oyun endüstrisine kıyasla mı?" diye sordu Arun.

Lingyi daha da sırıttı. "Aynen öyle. Jin, kral dairesinde kalıyor. Bu gece otelde büyük bir gala düzenleyecekmiş; süitine girip prototipi geri almak için bundan iyi bir fırsat yakalayamazdık. Zhou ile Iris yukarı çıkabilir. Arun senin de aşağıda destek kuvvet olarak kalmanı istiyorum, beklenmedik bir şey olursa diye."

Beklenmedik, yani Jin'in adamları bizi öldürüp cesetlerimizi Huangpu *Nehri'ne atarlarsa falan...*

"Odasına kolaylıkla girmemizi sağlayabilirsin, onu biliyorum ama prototip tam olarak nerede?" diye sordum. "Muhtemelen hemen alıp kaçabilelim diye ortalıkta bir yere konmamıştır."

Lingyi üzgün üzgün başını salladı. "Kat koridorunda gidip gelenleri görebiliyorum ama gizlilik ilkesi gereği odaların içinde kamera yok. Sadece Jany'nin cihazın içine yerleştirdiği çip sayesinde orada olduğunu bilebiliyorum. Tam konumunu biliyorum ama elimde görsel veri yok."

"Gala saat kaçta?" diye sordum.

"Akşam sekizde başlayıp gece yarısına kadar sürecekmiş," dedi Lingyi. "Şanghay'ın tüm zenginleri, nüfuz sahipleri ve en üst düzey hükümet yetkilileri, kısacası kaymak tabakadan kim varsa davet edilmiş. Jin bütün gece boş sohbetlerle meşgul olacak."

"Ben varım o hâlde," dedim. "Iris de bildiğim en iyi suç ortağı zaten." Ona bakıp sırıttım, Iris de tek kaşını kaldırdı. "Planımız nedir?"

Lingyi, "En temizi, ikinizin otel personeli kılığında gitmeniz olacaktır," diyerek bize bir adam ile kadının fotoğraflarını gös-

terdi. Adamın üzerinde siyah pantolon ve yelek ile yeleğe uyumlu, brokarlı bir ceket vardı. Kadın ise gümüş işlemeli, lacivert bir *qipao* giymişti. "Böyle giderseniz daha az soruyla muhatap olursunuz." Arun'a baktı. "İki takım pantolon, yelek ve ceket bulabilir misin? Bir de beyaz gömlek. Bedenlerini biliyor musun?"

Arun, "Ölçülerini Palm'ıma kaydederim," dedi. "Sorun olmaz. Birkaç saate ayarlarım."

"Hepimiz, Iris'in iletişim için getirdiği kulaklıkları kullanacağız. Prototipin süitin kasasında olma ihtimaline karşı size bir dekoder vereceğim. Otel kasalarını kırmak kolay olur genelde. Yine de siz odaya girene kadar cihazın nerede, nasıl saklandığını bilemeyeceğiz."

Dışarıdan, nehirden boğuk bir gemi düdüğü duyuldu. Puslu gökyüzü yavaş yavaş aydınlanıyordu ve sabah saat sekizde Jin Kulesi, cephesinde beliren reklamlarla güne uyandı. Bund'daki diğer binalar ise şafak sökene kadar canlanmadılar, tabii, diğer herkese ayak uydurmak Jin'in şanına yakışmazdı. Jin Kulesi'nin cam cephesinde, kulenin açılış kutlamalarının duyuruları dönüyor, bütün Şanghay'ı bu etkinliklere katılmaya çağırıyordu.

"Güzel plan," dedim.

Lingyi, "O zaman gelin de size otelden alabildiğim kamera görüntülerini göstereyim," dedim. "Otelin kat planlarına da bakarız, biraz fikir edinirsiniz. Jin'in katına çıktığınızı görmesinler ve kaydedemesinler diye kameralarla oynayacağım." Kendi MacFold'unu çıkarıp açtı ve otelin güvenlik sistemine bağlandı. Ekranda Peninsula'nın görkemli lobisi belirdi. Lingyi bize ayrıca Jany'nin bilgisayarından, prototipin bir görselini de gösterdi. "O kadar hızlı girip çıkacağız ki Jin neye uğradığını şaşıracak."

Umarım haklı çıkardı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Iris'le Peninsula'nın lobisine saat sekiz buçukta adım attık. Geniş salonun zemini koyu mermerdendi ve yine mermer olan resepsiyon masası altın rengi detaylarla süslenmişti. Tavana devasa bir avize asılıydı ve sol tarafımızdaki lüks bir butik, akşamın bu saatinde hâlâ açıktı. Vitrindeki üç otomankenin üzerinde, aralıksız geçişlerle tasarımcı işi elbiseler sergileniyordu. Gözlerindeki boş parlaklık ve programlandıkları üzere arada sırada doğallıktan yoksun şekilde göz kırpmaları dışında gerçek Çinli kadınlara benziyorlardı. Lüks mağazalar böyle gerçekçi mankenler kullanmaya başlamışlardı ama beni acayip ürkütüyorlardı.

Otel personeli olarak ana kapıdan girmemiz uygunsuz kaçabilirdi ama lobi, Jin'in galasına gelmiş şık giyimli insanlarla öyle dolup taşmıştı ki kimse bizi fark etmedi. Kadınların boyunlarıyla bileklerini elmaslar, yakutlar ve safirler süslüyor, mücevherler lobinin loş ışığında parıldıyordu. Asansörlere yönelirlerken kulaklarından sarkan ışıltılı küpeleri ileri geri sallanıyordu. Konukların, ihtişamlı partileriyle nam salmış Jin'in bu sefer ne gibi sürprizler hazırladığına dair meraklı sohbetleri birbirine karışıp lobide heyecanlı bir uğultuya dönüşmüştü.

Iris'le duvar dibinde duruyorduk; konukların parlak ipek ve brokar elbiselerine kıyasla koyu kıyafetlerimiz içinde neredeyse görünmezdik. Kimse dönüp de bize ikinci defa bakmıyordu – buna değmezdik. Kadınlar saçlarını ve ağır takılarını düzelterek önümüzden geçip gidiyorlardı. Kalabalığın azalmasını bekleyip, Jin'in kral dairesine çıkmak için bir asansöre bindik ve Lingyi'nin bize verdiği erişim kartını kullandık. Asansör yükselirken Lingyi de kulaklıklarımızdan, "Bunu daha önce söylemek istemedim ama Daiyu şu anda Jin'in dairesinde," dedi.

Daiyu'nun adını duymamla nabzımın hızlandığını hissederek, "Nasıl yani?" dedim.

"Maalesef öyle," dedi Lingyi. "Yirmi dakika önce süite girdi ve hâlâ çıkmadı."

Iris, "Babasının kral dairesinde kalıyor olmalı," dedi.

"Şansımıza tüküreyim," diye mırıldandım; önceki gün konuşmamız yarıda kesildiği sırada Daiyu'nun yüzündeki o incinmişlik ifadesini hatırladım ve içim burkuldu.

Lingyi, "Siz bir kenarda saklanın, Daiyu'nun süitten koridora çıktığını görünce size haber vereceğim," dedi. "Galanın ev sahibesiyken çok uzun süre ortalıktan kaybolamaz."

Asansörün kapıları sessizce açıldı ve Iris'le bir köşeyi dönüp kral dairesinin görüş alanından çıktık. Şu dakikaya kadar gerilmemiştim ama Daiyu'nun bir taş atımı mesafede olduğunu bilmek her şeyi değiştiriyordu. Yerimde duramayarak kelebek çakımı çıkardım ve alışkın olduğum, dolayısıyla üzerinde hiç düşünmediğim hareketlerle sallamaya başladım.

Iris, "Kaldır şunu," diye fısıldadı. "İşimize odaklan."

Mahcup mahcup çakıyı bir cebime koydum ve diğer ceplerimdeki bıçaklarımı kontrol ettim. Çoğunlukla sessizlik içinde bekliyorduk ama bizden kısa süre sonra üzerinde smokinle lobiye giren Arun arada sırada aşağıdan, "Burada hâlâ birkaç kişi var ama gala üst kattaki balo salonunda tüm hızıyla devam ediyor," gibi haberler veriyordu.

Saat 21:40 civarında Daiyu hâlâ süitten çıkmamıştı.

Iris, "Saat iyice geç oldu," dedi. "Onu bir şekilde dışarı çekmeliyiz."

Lingyi, "Bence de," dedi. "Zhou sen devreye girsene."

"Ne?" dedim.

"Kapıyı tıklat ve onunla konuşmak istediğini söyle. Bir yolunu bulup Daiyu'yu daireden çıkar."

Ensemin soğuk soğuk terlediğini hissettim. "Sen ciddi misin, patron?"

Lingyi, "En kolay yolu bu," dedi.

Sövmemek için kendimi tuttum. Daiyu'yla, üstelik Jin'in süitinde konuşmayı hiç ama hiç istemiyordum. Böyle kapısında bitivermek de tuhaf ve ürkütücü sayılırdı; özellikle de önceki gün konuşmamızın nasıl sonlandığı düşünülürse. Hem, ben sırf onun babasından prototipi çalabilelim diye onu oyalamak için karşısına çıkmışken Daiyu gerçekten *konuşmak* isterse ne olacaktı?

Duvardan uzaklaştım, Iris o anda ceketimin kolunu tuttu ve kendi kulağını işaret etti. Mesajı alıp kulaklığımı çıkardım ve ona doğru fırlatıp köşeyi döndüm. Devasa ahşap kapının ziline bastım. Bir saniye daha tereddüt etsem cesaretimi yitirebilirdim. Kapının diğer tarafında bir süre ne bir ses ne bir hareket oldu. Belki de Daiyu uyuyakalmıştı. Rahatlayıp arkamı dönmek üzereyken kapı açıldı ve Daiyu'nun dışarıya bakan gözünü gördüm.

"Jason?" dedi. "Burada ne arıyorsun?"

Şimdi sıçtık.

"Ben... seni görmek istedim," diye mırıldandım. "Konuşabiliriz diye düşündüm. Bu akşam babanın gala düzenlediğini öğrendim, senin de otelde olacağını tahmin ettim."

"Bu kata nasıl çıktın?"

Huzursuzca omuz silkip ellerimi ceplerime soktum. "Bir yerlere gidip konuşabilir miyiz?"

Kapıyı biraz daha açtı ve onu tamamen görebildim. Üzerinde kelebek işlemeli, yumuşacık, altın rengi bir *qipao* vardı ve saçı tepeden toplanmış, zarif boynunu ortaya çıkarmıştı. Bakakaldı-

ğım için utanarak başımı eğdim. Daiyu bileğindeki yeşim taşlı tek bileziği tutup çevirdi – gergindi. Bir parçam kapıyı suratıma kapamasını diliyordu ama bu durumda daireye giremeyecektik.

Ta en başından beri Daiyu'yu kullanmıştım ve işte, bunu şimdi yine yapıyordum. Mademki amacımız ortaktı, o zaman neden onu sürekli kandırmak zorunda kalıyordum? Neden birbirimize sürekli yalan söylememiz gerekiyordu?

Usulca, "Otelde oturabileceğimiz bir bar ya da restoran var mı?" diye sordum ama nazikçe reddedeceğini tahmin ediyordum.

"Gelemem," dedi yumuşak bir sesle. "Galadan kaçtım ve babama da migrenimin tuttuğunu söyledim. Adamlarından biri odada olmak yerine seninle konuştuğumu görürse..."

"Anladım." Bir an önce oradan uzaklaşma arzusuyla kısmen arkamı döndüğüm anda elini uzattı.

"Bekle, istersen içeride de konuşabiliriz." Kapıyı ardına kadar açtı.

Kalbim tekledi. Daiyu muhteşem ama fazlasıyla narin görünüyordu. Bana güvenmeyi tercih ediyordu ki bu da bana kendimi çok berbat hissettirdi. "Ben..." Boğazımı temizledim. "Yani başını belaya sokmak istemem."

Başını iki yana salladı. "Sorun olmaz. Bu süitte babamla kalıyoruz ama gece yarısından önce gelmez. Bu geceki galada yaltaklanması gereken çok fazla önemli isim var."

Bir adım gerileyerek sanki içeri girmem için alan açtığı esnada özel günlerde kullandığı, hafif limon esanslı parfümünün kokusu bana doğru yayıldı. Tek kelime etmeden içeri girdim ve Daiyu kapıyı kapadı. Lingyi'nin tüm bu konuşmayı kameradan takip ettiğini, olan biteni Iris ile Arun'a aktardığını hayal edebiliyordum. Yolda beklenmedik bir engelle karşılaşan ve onu aşmak için nezaket dolu bir kurnazlığa başvurması gereken bir kahraman gibi hissediyordum ama işin aslı yalnızca beceriksiz bir budalaydım.

Şimdi ne olacak?

Iris, Lingyi'nin bize verdiği kartla süite girebilirdi ve odanın boş olup olmadığını görebilmek için hareket dedektörünü yanında getirmişti. Kral dairesinde iki yatak odası vardı; dolayısıyla Iris'e içeri sızma şansı yaratmak için Daiyu'yu kendi odasına yönlendirmeliydim. Tonozlu tavana ve altın rengi perdelere baktım; perdeler ardına kadar açılmıştı ve pencereler nehir ile Bund'un karşısındaki, yanıp sönen ışıklarla süslenmiş binaların göründüğü geniş bir manzaraya bakıyordu. Oturma odasının tavanından kocaman, kristal bir avize sarkıyor, odayı yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu. Köşede bir kuyruklu piyano vardı, onun hemen yanından da daha kuytuda kalan çalışma odasına geçiliyordu. Kral dairesi, bildiğim pek çok evden daha büyüktü.

Daiyu elini koyu renkli kadife koltuklardan birine doğru sallayarak, oturabileceğimizi işaret etti ama ben başımı iki yana salladım. "Yatak odana da gidebiliriz?" İçten içe yüzümü buruşturdum.

Çok şık hareket, Zhou.

Daiyu'nun yanakları anında kızardı.

"Şey... Onu demek istemedim, yani..." Derin bir nefes aldım. "Oturma odasında rahat edebileceğimi sanmıyorum. Babanın galada çok meşgul olduğu söyledin, biliyorum ama ya bir şey almaya gelir de bizi yakalarsa?"

"Sandığın gibi düşünmemiştim..." dedi. "Sadece..." Sonra benim hissettiğim kadar huzursuz bir tavra bürünerek dudaklarını büzdü. "Yatak odam şu tarafta."

Başımı salladım. Ellerim hâlâ ceplerimdeydi ve ikisini de yumruk yapmış, sıkıyordum. Birlikte mükemmel bir uyum içinde geçirdiğimiz aylardan sonra onun yanında kendimi bu kadar tuhaf –yabancı– hissetmek acı vericiydi.

Daiyu önden giderek bana yolu gösterirken *qipao*sunun dar, ipek kumaşının altındaki kalçalarının hareketine kilitlenip kalmamam mümkün değildi.

Kendine gel.

Kalın halıyla kaplı bir koridorda peşinden gittim, sonra Daiyu geniş kapılardan birinin önünde durup kapıyı açtı. "Haklısın," diyerek eliyle beni önden içeriye buyur etti, "babamın sağı solu belli olmaz. Daha önce hiç aynı süitte kalmamıştık ama bu sefer ısrar etti. Baba kız, birlikte vakit geçirecekmişiz." Sesindeki alaycılık dikkatimden kaçmamıştı.

Fildişi ve bej tonlarında döşenmiş şatafatlı odaya adım attım. Çift kişilik yatağın örtüleri kusursuz serilmişti ve kocaman, dolgun yastıkların üzerine altın ile gümüş renklerde kırlentler atılmıştı. Oda servisi, temizlik sonrasında ikram olarak yatağın üzerine bir tepsiyle bir tane kırmızı gül ve küçük bir tabakta çikolata bırakmıştı. Daiyu'nun zaman zaman benden bile dağınık olabildiğini bildiğimden temizliğin akşam saatlerinde yapıldığını tahmin ettim. Onun karakterine dair bu detayı bilmek, bunu beklenmedik anda hatırlamak, hadsiz ve yersizdi.

Aniden burası dışında herhangi bir yerde olabilmeyi diledim; sevdiğim fakat ikimiz de bir dolu yalanın altında ezildiğimiz için muhtemelen kaybettiğim bu kızın yanı hariç herhangi bir yerde.

Yatağın ucuna oturdu. Yatağın yanına fırlatılmış bir çift topuklu ayakkabı gördüm. Daiyu topuklulardan nefret ederdi; parmaklarının sıkıştığından ve yürüyüşünü paytaklaştırdığından yakınırdı. "Pekâlâ..." Avucuyla yorganı düzeltti. "Ne konuda konuşmak istiyorsun?"

Başımı eğip kalın halıya bakarak doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Uzun bir duraksamanın ardından, "Sana teşekkür etmek istedim," diyebildim. "Kliniğe yeni cihazlar bağışladığın için..."

"Faydası oldu mu?"

Başımı evet dercesine salladım. "Biz aynı gün teslim edilebilecek vantilatörler bulamamıştık. Senin gönderdiklerin sayesinde daha ağır hastalıkları ve olası ölümleri engelleyebildik."

Gözleri parıldadı. "Çok sevindim. Bir şeyler yapmam gerektiğini hissetmiştim."

Benimle göz göze gelmeye çalışıyordu ama ben ona bakamıyordum. Söylemek istediğim daha onlarca şey vardı ama keli-

meler kördüğüm olup göğsümde sıkışmış, boğazımda takılı kalmıştı.

Yalan söylediğim için özür dilerim.

Sana güvenebilmeyi gerçekten istiyorum.

Tatsız bir sessizliğin ardından, "O hâlde Şanghay'da ne aradığını bana söyleyecek misin?" diye sordu.

"Bir arkadaşım için geldim," boğazımı temizledim, "başı dertteydi."

"Ben babam bana ültimatom verene dek Şanghay'a gelmem gerekeceğini bilmiyordum bile; gelip de onu desteklediğimi herkese göstermezsem, sponsorlarımı ve bağışçılarımı benden uzaklaştırmak için bizzat uğraşacağını söyledi."

Ona bakakaldım. Jin'in yaptığı onca şeye rağmen, acımasız stratejileri karşısında hâlâ şaşırabildiğime inanamıyordum ama şaşırıyordum işte.

"Durum böyleyken seçme şansım yoktu," dedi. "Her şekilde, sana nasıl söyleyeceğimi de bilemezdim muhtemelen."

"Ama öyle ya da böyle hâlâ holdingin vârisisin."

Kolundaki yeşim bileziğe odaklanmış, onu çevirip duruyordu ama bir anda başını kaldırdı. "Ben..."

"Neden?" diyerek sözünü kestim. "Neden, Daiyu? Babanın yaptıklarının, Jin Holding'in temsil ettiği her şeyin karşısında olduğunu sanıyordum. Adam istediğini alabilmek için hiç çekinmeden seni *tehdit* etmiş – ki daha kötü şeyler de yaptı."

Aynı takımda olduğumuzu sanıyordum.

"Biliyorum, biliyorum ama," dedi, "her şeyi değiştirmek için *içeriden* çalışmaktan daha etkili bir yol olabilir mi? Babam güç, para ve nüfuzu olan bir imparatorluk kurdu. Onunla içeriden savaşabilirim ya da dışarıdan, reddedilmiş, yüz karası bir evlat olarak dışarıdan çırpınabilirim." Ayağa kalkıp önümde durdu; o kadar yakınımdaydı ki içgüdüsel olarak... alışkanlıkla ona sarılmak istedim. "Sen hangisini seçerdin?"

Omzuma dokundu – dokunuşu o kadar hafifti ki... Bütün tereddüdüme, zihnimi meşgul eden bütün sorulara rağmen ona

yaklaşma arzuma direndim. Bir adım geriledim ve Daiyu elini çekti. "Kliniğin önünde birbirimize söylediklerimizi biraz daha düşündüm de..." dedim.

"Ben de," diyerek araya girdi. "Bence haksızlık ediyorsun. Varlıklı doğduğum için beni cezalandırman haksızlık. *You*lardan nefret ettiğini biliyorum ama büyük değişiklikler için büyük paralar gerektiğini sen de biliyorsun. Babamın adını ve parasını en faydalı şekilde kullanabilecek, bunlarla bizzat onun altını oyabilecek konumdayım."

Ellerimi ceplerimin daha da derinlerine ittim ve gözlerimi ayaklarıma diktim. "Daiyu, ben *you*lardan nefret etmiyorum. Muhtaçlara bilinçli olarak arkalarını dönmelerinden, insanın değerinin banka hesabıyla ölçülmesinden nefret ediyorum."

"Ben öyle biri değilim, Jason."

"Olmadığını biliyorum ama baban finansal ve kişisel kazanç uğruna hırsızlık yaptı, insanları öldürdü. Senin sessizliğini koruyup onun yanında durman ne anlama geliyor, biliyor musun?" Başımı salladım ve sonunda kafamı kaldırıp onunla göz göze gelebildim. "Bu bir *mesaj* veriyor. Yapmaya çalıştığın her şeye gölge düşürüyor."

Bu geceki gala için yaptığı ağır makyaja rağmen renginin solduğunu görebiliyordum. "Ama nihayetinde o benim babam, Jason."

Beş yaşımdayken kaybettiğim babamı düşündüm. Onunla ilgili anılarımın bir formu yoktu: salonda yerde oturmuş yapı bloklarıyla oynarken arka planda onun boğuk, sakinleştirici sesi ve ellerimi saran kocaman, nasırlı elleri. Pek fazla bir şey hatırlamasam da onu ne kadar sevdiğimi ve onun da bana olan sevgisini hatırlıyordum. Bu, Daiyu'nun hiç yaşamadığı ve asla sahip olamayacağı bir şeydi.

"Biliyorum ama benim için de daima savaşacağım biri olacak," dedim. "Onun karşısında durman gerektiğinde bunu yapabilecek misin?"

Meydan okurcasına bana bir adım daha yaklaştı ve çenesi-

ni kaldırdı. Uzun uzun düşündükten sonra, "Evet," dedi. Bunu korkuyla söylediğini ya da yalanını telafi etmeye çalıştığını düşünmüyordum; bana tüm dürüstlüğüyle cevap vermişti.

"Her şeyini kaybedecek olsan bile mi?"

Daiyu neşesiz neşesiz güldü. "Jason, ben asla fakir olmayacağım. Adıma, babamın bile el süremeyeceği bir teminat fonu var ve annem Hong Kong'da kendi çapında da olsa başarılı bir tasarımcı. Ben her zaman bir *you* olacağım."

"Neyi kastettiğimi anladın, Daiyu," dedim. "Mesele baban olduğunda bir tercih yapma şansın daima var."

Bir zil vızır vızır çaldı ve ikimiz de sıçrayarak birbirimizden uzaklaştık. Aniden kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı.

Daiyu yatak odası kapısının yanındaki ekrana bakıp, "Da Ge geldi," dedi. Jin'in tüm pis işlerini yaptırdığı sağ kolu süitin önünde dikiliyordu.

Hasiktir.

Daiyu şimdiden beni odadan dışarıya iterek, "Babam bana bakması için göndermiş olmalı," dedi. "Saklanman lazım. Babamın yatak odasına git, Da Ge oraya girmez. Babamın kimsenin girmesine izin vermediğini biliyor." Oturma odasından hızla geçip başka bir koridora girdik. Daiyu koridorun sonundaki oymalı bir kapıyı açıp beni içeriye itti. "Burada bekle."

Durumun saçmalığı karşısında gülmemek için kendimi tuttum. Da Ge'den ilk saklanışım değildi ama ilk seferinde Rockaroke Plaza'da beni saklamaya kalkışanın Vic olduğunu hatırlayınca içim sızladı. Daiyu kapıyı aralık bırakmıştı, kulağımı o daracık aralığa uzatıp onları dinlemeye çalıştım. Da Ge'yle konuştuğunu, biraz dinlendiğini ve daha iyi hissettiğini söylediğini işittim. Ayakkabılarını alıp galaya dönecekti. Daha da iyi duymaya çalışıyor, fedainin bu koridora girmek için bir bahane yaratmamasını umuyordum ama bir süre sonra Daiyu'nun bir şeyler mırıldandığını ve ağır süit kapısının kapandığını duydum. Ardından sessizlik çöktü. Yatak odası karanlıktı; ses komutuna başvur-

mamak için eski türden bir elektrik düğmesi bulmaya çalıştım. Elimle duvarları yokladığım sırada, mağara gibi odanın içinden birileri, "Zhou," diye fısıldadı.

Korkudan düşüp bayılacaktım, çığlığı basmamak için kendime zor hâkim oldum.

Bir Palm ekranı aydınlandı ve ışığında Iris'in yüz hatlarını belli belirsiz seçebildim.

Rahatlayarak, "İçeri girebilmişsin," dedim. "Prototipi bulabildin mi?"

Başını evet dercesine salladı ve kocaman yatağın diğer tarafında çömeldiği yerden doğrulup bir koridorda gözden kayboldu. Peşinden gittiğimde, Iris'in hareketlerini algılayan sensörlerle ışık yandı ve oturma alanını bile kapsayacak kadar büyük bir giyinme odasında olduğumuzu fark ettim. Gömlekler, ceketler ve pantolonlar açık dolaplara derli toplu biçimde asılmıştı. Bir rafta ise en az bir düzine deri ayakkabı kusursuzca dizilmişti. Iris'in bana uzattığı kulaklığımı gerisingeri taktım.

"Patron..." dedim.

Lingyi, "Ah, dönmüşsün," dedi. "Harika iş çıkardın, Zhou."

Yanaklarımın alev alev yandığını hissettim. Yaptığım şeye harika denmezdi.

"Lingyi prototipin tam olarak nereye saklandığını bulmama yardımcı oldu." Iris, gömme dolaplardan birinin içindeki siyah bir kasayı işaret etti. Kasa büyük bir yer kaplıyordu; muhtemelen bir metreye iki metre boyutlarındaydı.

"Jin'in özel kasası. Son model ve neredeyse bombalara bile dayanıklı," dedi Iris. "Ne yazık ki on iki basamaklı şifresi için ses tanıma programı var."

Lingyi, "Yani şifreyi çözsek bile kasayı açabilmek için sayıları Jin'in sesiyle söylememiz gerekiyor," dedi. Sesi, kendine hâkim olmaya çalışıyormuş gibi geliyordu. "Eh, bu da imkânsız."

Sessizce sövdüm.

Lingyi, "Fırsatınız varken çıkın oradan," dedi. "Denedik ama olmadı, artık Jin'e yakalanma riskine girmenizi istemiyorum."

Ve öldürülmemizi.

Bunu söylemesine gerek yoktu ama yine de pes ediyormuşuz gibi hissettim.

Iris'le Bund'un arka tarafındaki ara sokaklardan, Peninsula'nın çaprazında kalan otelimize döndük. Karanlığa gömülmüş dükkânların ve arada sırada da hâlâ açık olan küçük büfelerin önünden geçerken birbirimizle tek kelime konuşmadık. Iris'in bu planımızı aptalca ve tehlikeli bulduğunu biliyordum ama bir kere bir şeyin parçası oldu mu kaybetmekten nefret ederdi.

Les Suites'e ulaştığımızda saat on biri geçiyordu. Lobiden birkaç meyve ile kurabiye aldıktan sonra Iris'in peşinden yukarıya çıktım. Arun smokin ceketini koltuğun arkasına asmış, koltuğa yayılmıştı. Lingyi ayaklarını parlak sarı eteğinin altına saklamış hâlde kanepede oturuyordu. Biz kendimizi ne denli yenilmiş hissediyorsak onlar da o kadar yenilmiş görünüyorlardı.

"Selam," dedi Arun.

Iris, Lingyi'nin yanına gidip oturdu, Lingyi de ona küçük bir öpücük verip yanağını okşadı ve ardından, "Sadece ufak bir aksaklık," diye mırıldandı.

Bakışları bana yöneldi. Onlara katılmak ile düşünmemek için kendimi yatağa, uykunun kollarına bırakmak arasında kararsız kalmış, ayakta dikiliyordum. "Zhou, seninle konuşabilir miyim?"

Şaşırarak başımı salladım. "Merak ediyorsan söyleyeyim, Daiyu'yla aramda hiçbir şey olmadı."

Iris gözlerini devirdi.

"Ben yatıyorum," dedi Arun. Demek ki bu gece kanepe bana düşecekti.

Iris, "İlk nöbeti ben alırım," dedi.

Lingyi onun elini tutup parmaklarını sıktı, sonra koltuktan kalktı ve Iris'le paylaştıkları yatak odasına geçti.

Arun omzunun üzerinden, "Birkaç saate gelip nöbeti devralırım," diye seslendi.

Lingyi yatak odasına girmemi bekledi, sonra kapıyı ardımızdan kapattı. Geniş, dağınık yatağa oturup dizlerini çenesine kadar çekti. Ben de yatağın yanındaki yeşil koltuğa kendimi bıraktım. Oda, içinde yaşandığını belli etse de dağınık değildi. Komodinlerden birinde bir kitap gördüm: *Notes of a Crocodile.*

"Qiu Miaojin mi okuyorsun?" diye sordum.

"Hoşuma gitti," dedi Lingyi. "Sen okudun mu?"

Kitabı elime aldım. "Okudum. Sevmiştim de. Ama pek hafif bir kitap sayılmaz."

"Öyle." Lingyi bir süre sessiz kaldı sonra, "Iris'e duyduğum sevgiden utanmayı hayal dahi edemiyorum," dedi, "ya da bu yüzden kendimden nefret ettiğimi. Qui'nin hikâyeciliği beni buradan vuruyor." Üç parmağını göğsüne bastırdı. "İçimi burkuyor. Iris'le bu çağda yaşadığımız için çok şanslıyız."

Çok yorgun olmama rağmen gülümsedim ve yanaklarım ağrıdı. "Açıkçası ben de seni başka kimseyle hayal edemiyorum..."

"Gerçekten mi?" diye atıldı Lingyi. "Ya Victor'la?"

Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Lingyi ile Vic birkaç ay birlikte olmuşlardı ve Vic ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın Lingyi'ye âşık olduğunu biliyordum. "Lingyi..." Elimi kitabın karton kapağında gezdirdim. "Ne dememi bekliyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Söyleyebileceğin hiçbir şey yok."

"Victor'ın sana karşı birtakım hisleri vardı," dedim usulca, "ama mutlu olmanı da istiyordu. Seni Iris'le birlikte kim görse mutlu olduğunuzu anlar, o kadar açık ki."

Lingyi başını salladı ve topuklarının üzerinde tüm bedeniyle sallanarak pencereden dışarıya baktı. Bund boyunca tüm ışıklar sönmüştü. "Sadece, keşke ona benim için ne kadar değerli olduğunu söyleyebilseydim diyorum. Bir sevgili olarak değil ama bir arkadaş olarak." Kollarını dizlerine daha sıkı sardı, sanki böylece biraz rahatlayabilecekmiş gibi.

"Biliyordu, Lingyi."

"Öyle mi?"

"Evet." Canlı bir varlıkmışçasına onu saran hüznü hissediyordum. Boğazım düğümlenirken ancak, "Çok üzgünüm," diyebildim. "Benim hatamdı..."

Ölen ben olmalıydım.

"Ne?"

"Vic planımızın ne kadar tehlikeli olduğunu başından beri söylediği hâlde ben ısrarcı oldum." Bu düşünceleri kelimelere dökmek yüreğimi acıtıyordu ama suçumu itiraf edeceksem bunu Lingyi'den başkasına yapamazdım. "Şansımızı denememiz için ben bastırdım, sonra da kaçırıldım," arkadaşımın yüzüne daha fazla bakamayacağımı hissederek başımı çevirdim, "ve Victor benim yüzümden öldü."

"Ah, Zhou." Lingyi'nin yüzü bir duygu akınıyla kızardı. "Ben kendimi suçluyorum."

"Hayır, olamaz." Afallamıştım, başka ne diyeceğimi bilemedim. "Neden?"

"*Patron* benim, Zhou," diye cevap verdi. "Bu grup bir araya geldiğinden beri liderliğini ben yapıyorum. Jin Holding'e saldırmanın riskli olacağını biliyordum ama hiç..." Duraksadı. "Vic'in öleceğini bilseydim..."

Doğrulup yanına gittim, yatağa oturdum ve Lingyi bana yaslandı.

Uzunca bir süre sessiz kaldı. Kucağında sımsıkı kenetlediği ellerine bakıyordum. Avucunun içine bir damla gözyaşı düştü ve o anda yüzünün sırılsıklam olduğunu fark ettim. "Lingyi..."

Hızla yutkunuyordu; konuşabilmek için kelimeleri toparlamaya çalıştığını anladım. "Vic bana geldi, Zhou," dedi sonunda. "Sen Iris'le Jin Holding'in yedekleme sistemine girip bağlantı kurduğunda Vic bana geldi, konuşmak için." Kelimeler dudaklarından âdeta püskürüyordu. Komodinin üzerindeki bir kutu mendili alıp ona uzattım. Lingyi zarifçe bir mendil alıp yüzünü sildi ve burnunu temizledi. "İş ciddiye binmişti. Sonuca yaklaş-

mıştık." Soluğu tekledi. "Vic bunun kötü bir fikir olduğu konusunda beni bir kez daha uyarmaya çalıştı; 'Birileri ölebilir,' deyip duruyordu. Anlıyor musun?"

Ona sarılıp kendime çektim ama sanki ciğerlerim solmuş gibi hissediyordum.

Lingyi, "Risklerin farkında olduğumu söyledim ona. Hepimiz farkındaydık," diyerek devam etti. "Bunu *söylemesi* çok kolaydı ama..."

Ama bu riski almanın bedelini ödemek zorunda kalmak... bir arkadaşının ölmesi bambaşka bir şeydi. "Çok üzgünüm," dedim. "Hem de çok. Ama senin hatan değildi..."

"Vic bana, 'Patron sensin,' dedi, ardından da klasik Vic sırıtışıyla baktı." Lingyi gözlerini sertçe sildi. "Bana karşı hislerini biliyordum ama onun benim için ne kadar önemli olduğunu ona söyleme şansım hiç olmadı. Bu çok tuhaf geliyordu, sanki angarya bir iş gibi." Başını kaldırdı. "Ödleklik ettim."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, yalnızca hepimiz gibi sadece insansın."

Lingyi burnunu çekerken durdu ve hıçkırıkla karışık güldü. "Bu tam senlik bir laf. Bir kitaptan örnek de verecek misin?"

"Belki başka bir gece." Çarpık bir gülümsemeyle ona baktım, sonra mendil tutmayan elini alıp sıktım ve boğuk bir sesle, "Senin hatan değildi," diye tekrarladım.

Lingyi, "Eh, senin de hatan değildi," dedi.

Bir süre bu şekilde, sessizlik içinde oturup beraber yas tutmanın avuntusunu hissettik. Sonra bana hüzünlü hüzünlü gülümseyip yanağımı öptü, küçük kardeşinin kendini daha iyi hissetmesi için çabalayan bir abla gibi. Gözlerinin altındaki koyu halkalar dikkatimi çekti.

"Peki Daiyu'yla ne durumdasınız?" Gözleri kızarmıştı ama bu soruyu sorarken bakışları keskinleşti.

Kitabı yeniden komodinin üzerine koydum. "Tanrılar aşkına, bunu şimdi mi konuşmamız gerekiyor?"

Dudakları bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Sanırım evet."

Şakayla karışık, "Patron işinin başına döndü desene," dedim. "Otelde neler oldu?"

"Hiçbir şey." Başımı kaldırıp tavana baktım. "Çok garip bir andı..."

Lingyi anlayışla başını salladı, kazağının kollarını ellerini kapatacak şekilde çekiştirip, yüzümü görebilmek için dirseklerinin üzerine yaslanarak bana baktı. Ona her şeyi anlatmaya karar verdim; işte esas şimdi gerçekten ablamdı da sanki beni sorguya çekiyordu.

"Dün klinikte olanlardan sonra iyice tuhaf geldi," diye devam ettim. "Daiyu da oradaydı."

"Ne?"

"Destek olmak için cihaz bağışı yaptı; biz daha sipariş veremeden onunkiler teslim edildi."

"İyi de haber akışları bunu neden gözümüze gözümüze sokmuyor o zaman?"

Başımı iki yana salladım. "İsimsiz bağışta bulundu. Cihazların teslim edildiğinden emin olmak istemiş ama muhabirlerden de saklanıyordu. Bu bağışının haberlerdeki tek konuya dönüşmesini istemediğini söyledi."

Lingyi tek kaşını kaldırdı. "Belki de Jin'in öğrenmesini istememiştir, olamaz mı?"

"O da var tabii. Sonuçta hâlâ holdingin vârisi."

"Bu konuda konuştunuz mu?" Lingyi'nin gözleri parıldadı. "Hadi, her şeyi anlat."

Bundan bahsetmek ya da Daiyu hakkında düşünmek istemiyordum ama yine de Daiyu'nun süitinde o gece olanları anlattım.

Ben konuşurken Lingyi ön eğilerek, sanki onun *manhua*larından birinden bir hikâye anlatıyormuşum gibi pürdikkat beni dinledi. "Ona inanıyor musun? Yani her şeyi içeriden değiştirmek konusunda söylediklerine?"

Gözlerimi kapadım ve zihnimde Daiyu'yu canlandırdım; bulunduğu ortama hükmeden duruşunu ve bir meydan okumayla karşılaştığında kararlılıkla başını dikleştirmesini. Sonra bunca zamandır Jin'le görüştüğü hâlde bana yalan söylediğini ve bu aldatmacanın ardındaki olası nedenleri düşündüm. "Evet, inanıyorum," dedim sonunda.

"Peki ona güveniyor musun?" diye sordu fısıltıyla.

Başımı sertçe kaldırdım ve göz göze geldik. "Hiçbir nedenim, dayanağım yokken ona içgüdüsel olarak güvenmiştim ve güvenim bir an bile sarsılmadı."

Lingyi, "Soruyorum çünkü prototipi ondan başka kimse çalamaz," dedi. "Jin'i alaşağı etmek için onun yardımına güvenebilir miyiz?"

ON İKİNCİ BÖLÜM

DAIYU

Daiyu kendini zorlayarak da olsa gece yarısında babasının galası resmî olarak sonlanana kadar balo salonundan ayrılmadı. Jin Holding'in gelecek "dikey şehir" girişimleri için potansiyel alıcı ve yatırımcılarla nezaketen hoşbeş ettiyse de kiminle ya da ne hakkında konuştuğuna hiç dikkat etmedi. Gecenin erken saatlerinde Jason'la yüzleşmelerini unutamıyordu; süitin kapısında onu bulunca yüreğinin nasıl pır pır ettiğini ve o kadar yakınken aralarında uçurum varmış gibi hissetmenin verdiği acıyı.

Kalabalık yalnızca biraz azalmıştı. Galanın gece yarısında sona ermesi planlandığı hâlde konukların çoğu yiyecek, içecek ve eğlence olduğu sürece kalacaktı. Babasının partileri genellikle sabahın ilk saatlerine kadar uzardı. Daiyu kimselerin kendisini durdurup konuşmaya kalkışmamasını umarak insanların arasından ilerledi. Babasını, yeşim rengi bir ceket ile siyah pantolon giymiş bir kadınla derin bir sohbete dalmış buldu. Kadın, babasının Jin Kulesi'ni inşaatına gereken izinleri alabilmek için bolca rüşvet yedirip yaltaklandığı, üst düzey bir hükümet yetkilisiydi. Daiyu konuşmalarını bölmek istemediğinden kenarda durup babasının bakışlarını yakalamaya çalıştı. Elini kaldırarak

artık süite çıkacağını işaret ettiğinde babası başını hafifçe salladı Daiyu gitmekte serbestti.

Hayatı boyunca babası ortalıklarda olmamıştı ama Daiyu yine de onun kurallarına uymak zorunda olduğunu, aksi hâlde sonuçlarına katlanması gerekeceğini öğrenmişti. Annesiyle babası boşandıktan sonra babası izin vermediği için annesiyle çok az görüşebilmişti. Babası onunla hiç ilgilenmese de Daiyu, onun gözleri *üzerindeyken* yapacağı her hatada bedel ödeyeceğini biliyordu: Annesinden gelen, açmayı hevesle beklediği doğum günü hediyesi ve kartı gözlerinin önünde çöpe atılabiliyordu ya da evcil hayvanı hiçbir açıklama yapılmaksızın elinden alınabiliyordu. Jason'a da söylediği gibi, bütün hayatı babasıyla hangi mücadelelere gireceğine karar vermekle geçmişti. Ona karşı gelmeyi seçtiğinde bile onu gizliden gizliye baltalayacak yollara başvurmuş, asla doğrudan karşısında durmamıştı.

Kendini balo salonundan dışarıya zor attı. Farklı uzunluklardaki gümüş tellere dizili binlerce Swarovski taşı, salonun tavanından konukların üzerine doğru sarkıyor, her yere ışıltılar düşürerek ortama büyülü bir hava katıyordu. Salonun bir duvarını parıltılı pulları olan, devasa boyutlu zümrüt ve yakut ejderhalar, karşı duvarını ise safir ve altından Zümrüdüankalar süslüyordu. Gözlerini ve kaşlarını örten taşlı ve tüylü maskeler takmış servis elemanları büyülü havayı pekiştiriyordu. Daiyu salonun ortasında yerden tavana kadar uzanan gümüşi bir ışık sütununun içinde konukların her açıdan inceleyebilmesi için yavaşça dönen kocaman bir Jin Kulesi hologramının yanından hızla geçti. Babası hakkında ne düşünürse düşünsün, parti organizasyonu konusunda çok başarılı olduğunu inkâr edemezdi.

Özel asansörle kral dairesine çıktı ve ağır kapı arkasından kapanır kapanmaz topuklularını çıkarıp, girişte orkidelerle dolu seramik vazolarla süslenmiş kakmalı masanın altına doğru attı.

Boşa olduğunu bile bile babasının odasının bulunduğu uzun koridora gitti. Kapı sıkıca kapatılmıştı ve Daiyu kapı kolunu çevirirken bile hâlâ Jason'ın içeride olmasını, karanlıkta saklandı-

şını umuyordu. Ses komutuyla ışıkları açtı ve babasının el değmemiş gibi görünen, pirüpak odasıyla karşılaştı. Her şeyin derli toplu olması konusunda takıntılıydı. Daiyu çocukken yaşadıkları koca malikânedeki bir masa ya da sandalyenin üzerinde bırakılan herhangi bir oyuncak, takı toka ya da giyim eşyası babasının emri doğrultusunda hizmetçi tarafından derhal çöpe atılırdı.

Odaya belli belirsiz babasının tıraş losyonunun kokusu sinmişti ki bu odada kaldığının tek göstergesi de buydu. Daiyu Palm'ından saate baktı, sonra babasının giyinme odasına yöneldi. İçeri girdiğinde sensörler hareketi algıladı ve odanın yumuşak ışıkları yandı. Jason, Qibao kliniğindeki felaketin arkasında onun babasının olduğunu söylemişti ve haklıydı. Daiyu ertesi sabah hava filtresini kendi gözleriyle görmüş ve bir köşeye saklanıp konuşulanlara kulak kabartmıştı...

Babası holdingin başmühendisi Dr. Shen'i Taipei'den getirtmişti. Adam alçak bir cam sehpanın üzerinde duran cihazın önünde çömelmişti. Filtrenin rengi koyu griydi. Dikdörtgen, hantal şekliyle küçük, antika yazıcılara benziyordu.

"Bay Jin, bu sıradan bir filtre değil." Dr. Shen cihazın kasasını açmış, içini inceliyordu. "Havayı kirleten maddeleri dönüştüren kimyasal bir katalizörle çalışıyor. Tersine mühendisliği zaman alacaktır ve bu süreçte prototipin tahrip olmayacağını garanti edemem." Adam ayağa kalktı; Jin'den uzaklaşma ihtiyacıyla bir adım gerilediği Daiyu'nun gözünden kaçmadı. Dr. Shen, "Korkarım bu benim uzmanlığımı aşıyor," dedi ve özür dilercesine başını eğdi. "Çok becerikli bir kimya mühendisi bulmalısınız."

Babasının ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmasa da duruşu dikleşti ve odadaki hava gerilerek ağırlaştı. Jin hiç mutlu değildi. Daiyu odasına gidip üzerini değiştirdi ve sessizce tekrar koridora çıktığı esnada babasının filtreyi odasına geri taşıdığını gördü. Cihazın ağır ve hantal olduğu belliydi ama babasının taşıyamayacağı kadar da değildi.

Dr. Shen gitmiş olmalıydı.

Daiyu babasının geniş giyinme odasına yerleştirilmiş büyük kasayı kolayca buldu. Onun kasalarına aşinaydı. Yıllar içinde

pek çok kasası olmuş, daima en yüksek güvenliği sağlayan son modelleri almıştı. Daiyu kasanın soğuk, metal kapısını yokladı. Üzerinde herhangi bir tuş takımı, kilit ya da nasıl açılacağına dair bir gösterge yoktu. Göze çarpan tek şey göz hizasında, bir lazer noktacığından daha büyük olmayan kırmızı ışıktı. Demek ki ses komutuyla açılıyordu; babasının yeni gözdelerinden.

Aniden midesi bulandı. Onca ölüm, Qibao kliniğinde acı çeken bebekler ve çocuklar... "Bunu senin *baban* yaptı. O çocukların kanı babanın elinde," diye bağırmıştı Jason; gözlerini hiddet bürümüştü, öfkesi ve ıstırabı yüzünden açıkça okunuyordu. O anda bir yabancı gibi görünmüştü. Ancak sinirlenmekte sonuna kadar haklıydı. Daiyu, annesinin ölümünün Jason'ı nasıl sarstığını, bu dünyada nasıl yapayalnız kaldığını biliyordu; onu kurtarmak için elinden hiçbir şey gelmediğini.

Babası, istediği şeyi elde ettiği sürece bedelini hiç umursamadığını, insan hayatını ne kadar önemsiz bulduğunu bir kez daha göstermişti.

Gecenin erken saatlerinde yaptıkları tartışmayı hatırladı ve kendisinin Jin Holding'in vârisi olarak kalması karşısında Jason'ın üzüntüsünü ve hüsranını ruhunun derinliklerinde hissetti: "Bu bir mesaj veriyor." Onun bu konuda bu kadar sert tepki vereceğini hiç düşünememişti ama belki de kendini kandırıyordu. Yoksa mutluluk içinde geçirdikleri son altı ayda bunu Jason'a bir şekilde söylemez miydi?

Bir anda saçları bile diken diken oldu; babasının odasından çıkıp ışıkları ses komutuyla kapattı. Onu tanıyorsa bir süre daha partiden dönmeyecekti ama geldiğinde Daiyu'yu odasında bulursa bir şeylerden şüphelenebilirdi. Daiyu topuklu ayakkabılarını alıp kendi odasına çekildi. Sonunda yatağa girdiğinde bedeni bitkin düşmüştü ama zihni çalışmaya devam ediyor, Jason'la konuşmalarını tekrar tekrar oynatıyordu.

Onun karşısında durman gerektiğinde bunu yapabilecek misin?

Kalın yorganı üzerinden attı ve ses komutuyla arka planda

sakinleştirici bir tropikal yağmur sesi açtı ama yine de uyku tutmuyordu.

Gece bir civarında bilinmeyen bir numaradan bir mesaj aldı:

bir yerlerde buluşabilir miyiz? ☺

Daiyu'nun nabzı hızlandı. Jason'dan böyle bir hamle beklemiyordu. Yan yatıp kalbinin yavaşlamasını bekledi, sonra cevap yazdı: Tianzifang'da, bu öğlen. No. 129.

yalnız gelebilir misin? diye sordu Jason.

Evet.

görüşürüz o zaman.

Daiyu yazışmalarına bir süre bakakaldı, sonra süit kapısının kapandığını ve babasının adımlarının mermer zeminde yankılandığını işitti. Bildiği kadarıyla babası hiç gelip de onu kontrol etmemiş, hatta süitin bu tarafına adım dahi atmamıştı. Yine de Palm'ını yastığının altına saklayıp gözlerini sıkıca kapadı.

Babasıyla çıktığı birkaç yolculukta hep daha küçük de olsa kendine ait süiti olmuştu. Ancak bu sefer Jin onu kendisiyle kalmaya zorlamış, dolayısıyla her hareketinin izleneceği mesajını vermişti – Daiyu uslu durmalıydı.

Daiyu uykuya dalamayınca yarın babasının kiralık fedailerini peşine takmadan otelden nasıl çıkacağını planlamaya başladı.

Daiyu nadiren, sadece babasının talebi üzerine onunla kahvaltı ederdi. Hiçbir şekilde yakın değillerdi. Sorsalar, babasıyla ilişkisini bir iş ilişkisine benzetirdi. Babası onu varlıklarından biri –Jin Holding'in geleceği için bir diğer yatırım– olarak görüyordu ve Daiyu da bu fikre ayak uyduruyordu. Babası Şanghay'a gelmesini söylediğinde Daiyu başta ayak diremiş ama sonra her zaman yaptığı gibi, buna karşı koymaya değip değmeyeceğini düşünmüştü. Değmeyecekti; yapması gereken tek şey orada olmak, soğuk soğuk gülümsemek ve fotoğrafçılara poz vermekti.

Babası görüşmeleri esnasında, "Tayvan'da harcadığın çevresel çabalar çok tatlı," deyip belli belirsiz gülümsedi. "Bunu

sürdürmene sadece holdingin imajına yaradığı için izin veriyorum." Gözlerini iki kere, yavaşça kırptı ve Daiyu ürpermemek için kendini zor tuttu. "Ama artık gerçek bağlılığını herkese göstermen gerekiyor, kızım."

Galadan sonraki sabah Daiyu bej rengi bir etek ile çiçek desenli, ipek bir gömlek giydi –Jin pahalı ama abartısız tarzları beğenirdi– ve sabah sekizde büyük yemek masasında babasına katıldı. Jin, Palm'ında haberleri okuyordu ve onu görünce aleti masaya koydu. "Kızım," dedi, "ne hoş bir sürpriz." Oturması için sol tarafındaki sandalyeyi işaret etti. Kendisi ise on kişilik masanın başında oturuyordu.

"Günaydın baba." Sandalyeye süzülürcesine oturdu ve süitin kâhyası, uzun boylu bir adam olan Bay Han içeriye girip Daiyu'nun fincanına kahve koydu. Daiyu ufak bir yudum aldı; kahvenin sıcak olduğunu ama dudak yakmadığını görünce minnettar olarak fincanın yarısını içip bitirdi. Ardından yoğurt ve taze yabanmersini aldı.

Babası, "Bugün neler yapacaksın?" diye sordu ve kızarmış ekmek ızgarasından bir dilim alıp üzerine özenle yağ sürdü. Tayvan'ın sabah yenebilecek leziz yemeklerine rağmen Jin, Batı tarzı kahvaltıyı tercih ediyordu.

Daiyu, "Jin Kulesi'nin açılış töreni için yeni bir elbise almak istiyorum," dedi. "Özel bir gün için özel bir elbise."

Babası başını onaylarcasına salladı. "Ismarlama elbise diktirmek için geç kaldın, evet. Gidip hazırlardan bir şey seç – senin zevkine güveniyorum. Benim hesabımdan ödersin."

"Teşekkür ederim, baba." Daiyu boynundaki, Jin'in ona aldığı ender hediyelerden biri olan ve on altıncı doğum gününde verdiği yeşim taşlı kolyeye dokundu. "Ama tek başıma gidebilirsem daha iyi olur."

Babası tek kaşını kaldırdı.

Daiyu, "Lütfen," dedi. "Her adımını izleyen güvenlik görevlileriyle saatlerce mağaza gezmek çok tatsız oluyor. Tezgâhtar-

ları da geriyor. Xiao Wu'yla giderim. Söz veriyorum, dikkatli olacağım."

Xiao Wu, Daiyu'nun Şanghay'daki şoförüydü. Babası onu kendi kendine işe aldığını sanıyordu ama aslında iş görüşmesini Daiyu ayarlamıştı ve Xiao Wu iki maaş alıyordu; birini Jin'den, daha yüksek olanını ise ketum olması ve çenesini kapalı tutması karşılığında Daiyu'dan. Adam kurnaz çıkmış, bu teklifi kabul etmişti. Babasının taleplerine nadiren karşı çıkmasının bir avantajı da bir iyilik istediğinde, itaatinin ödülü olabilecek kadar masumane ve basit görünmeleriydi.

Babası tüm seçenekleri *kendi* çıkarına göre değerlendirirken yüzünde beliren odaklanmış ifadeyle Daiyu'yu süzdü, sonra başını tamam dercesine salladı. "Güzel bir gün olacak. Alışverişinde iyi eğlenceler."

Daiyu mütevazı bir gülümseme takındı ama hemen ardından içine bir acı saplandı, yalnızca babasına yalan söylemek zorunda olduğu için değil. Başka herhangi bir kız evlat böyle bir durumda minnet duyarak koşup babasının boynuna atılırdı, hatta belki yanağına bir öpücük kondururdu. Belki de baba, kızını öpüp saçını şefkatle okşardı – ki Daiyu bunun kendi başına geleceğini hayal dahi edemiyordu.

Böyle şeyleri hiç yaşamamıştı ve yaşamayacaktı.

Babası onun ricasını kabul ettiğinde bunun kendisine hiçbir maliyeti olmayacağını, üstelik Daiyu'nun kendisine sadakatini ve güzel duygularını artıracağını hesap etmişti. Daiyu da tam olarak böyle düşünmesini ummuştu.

Jin, yeniden Palm'ını aldı ve "Birazdan önemli bir görüşme yapacağım ve bugün çok işim var," dedi.

Böylece kızını salıverdi. Daiyu bir dilim kızarmış ekmek aldı, fincanına kahve doldurdu ve odasına döndü. Kahvesini bitirdikten sonra da Xiao Wu'ya mesaj attı: Bugün beni alışverişe götüreceksin ama yanımda kalmayacaksın. Babam sorarsa soyunma odasında olduğumu söylersin.

Xiao Wu hemen cevap yazdı: Tamam, Bayan Jin.

• • •

Babası doğru söylemişti: Güzel bir gündü. Daiyu odasından çıktığında babası, bir adamla Palm'ında yaptığı uzun bir görüşmenin ardından gitmişti bile. Daiyu, Peninsula'nın çatı katındaki kapalı garajda bekleyen beyaz havalimosuna bindi ve Xiao Wu'ya Nanjing Caddesi'ndeki, tasarımcı markalarının ana mağazalarının bulunduğu Plaza 66'ya gideceklerini söyledi. Oraya ulaştıklarında Daiyu, "Birkaç saat sonra beni yine buradan alabilirsin," dedi.

Xiao Wu ona başparmağıyla tamam işareti yaptı. "Anlaşıldı, Bayan Jin."

Daiyu, Palm'ını aracın arka koltuğuna fırlattı. Babasının onu Palm üzerinden takip edip etmediğini bilemiyordu; kendisiyle hiç bu yolla iletişim kurmamıştı ama bu hiçbir şeyi garantilemiyordu.

Caddede alışveriş yapan kalabalığın içinde hızla gözden kayboldu. İnsanların çoğu yüz maskesi takmıştı ama *you*lar takmıyorlardı çünkü yüzü kapama gerekliliği fakir *mei*lere has bir işkenceydi. Zenginler havalandırmalı bir mekândan diğerine havalimolarla ulaşma lüksüne sahipti. Yüzleri açık hâlde dışarıda nadiren ve çok kısa zaman geçiriyorlardı, buna rağmen tasarımcı elbiseleri ve topuklularıyla alışveriş merkezine doğru koştururken mendillerini burunlarına bastırdıklarına bakılırsa bu uygunsuz durumdan çok rahatsızlardı. Belli ki *you*ların yaşamları, Daiyu'nun babasının ürettiği kostümlerin yokluğundan fazlasıyla etkilenmişti.

Daiyu babasının bir yıl içinde Pekin'de kostüm üretimine yeniden başlayacağını biliyordu. Bu yüzden Tayvan'da çevre kanunlarını geçirtmek için zamana karşı yarıştığının farkındaydı. Hiç zorlanmadan kendine yeni bir havalimo buldu ve şoföre Tianzifang'a gideceklerini söyledi. Dışarıda geçirdiği kısacık sürede alnı terlemişti ve havalimo uçuşa geçince önüne serilen yoğun, kahverengi pus manzarasına baka baka öksürdü. Nan-

ing'deki kalabalık alışveriş bölgesinin ışıltılı camlarının ve refahının üzerinden süzülerek yükseldiler.

Kirli gökyüzüne çıktıklarında Daiyu şehrin simgelerinden biri olan Jing'an tapınağına tepeden baktı. Çatıları altın kiremitli, büyük binaların hepsi ortadaki geniş bahçeye bakıyordu. Tapınak bütün şatafatına rağmen etrafını saran gökdelenlerden ayrık ve dingin görünüyordu. Manzaranın zıtlığı çarpıcıydı. Şanghay daima evrilen bir şehirdi; sürekli daha yükseklere tırmanıyor, daha iyi ve hızlı teknoloji ürünleriyle donatılıyordu ama Bund'daki yüzlerce yıllık binaların yanı sıra bu tapınakla da şehrin tarihi kendini öne çıkarmayı başarıyordu. Daiyu tapınağı ziyaret etmek istedi; yukarıdan bakmak bile içini huzurla doldurmuştu. Ancak havalimo eski Fransız İmtiyaz Bölgesi'ndeki Tianzifang'a doğru döndü ve Daiyu başını çevirip izlemeye devam etmeye çalışsa da tapınak görüş alanından çıktı.

Daiyu takip edilip edilmediğini anlamaya çalıştı; babasının, sözde alışveriş gezisinde peşine birilerini takmayı düşünemeyecek kadar meşgul olduğundan emindi ama ihtiyatlı olmaktan zarar gelmezdi. Neyse ki havada arkalarından gelen bir araç yoktu.

Havalimo Tianzifang'a giden bir geçidin yanına inerek durdu ve Daiyu şoföre nakit ödeme yapıp dışarıdaki nemli havaya adım attı. Neredeyse öğle vakti olmuştu ve Tianzifang alışverişe çıkmış insanlarla ve turistlerle doluydu. Daiyu burayı daha önce yalnızca bir kere ziyaret etmiş ama albenisine hayran olmuştu; sonsuz sayıdaki butikleri ve kuytu köşeleriyle, bir alışveriş bölgesi olduğu kadar keşfedilmesi gereken bir gizemdi. Plaza 66'dan zenginlik akıyorsa, Tianzifang da yaratıcı bir enerji ve sanatsal özgünlük hissi yayıyordu. Butikler çoğunlukla son modaya uygundu ama Daiyu'nun gerçekten takdir ettiği, yeni yaklaşımlarla harika işler çıkaran tasarımcı ve sanatçılar da vardı. 129 numarada küçük, dar bir dükkânı olan seramik sanatçısı Li Aining'le de bu şekilde tanışmıştı.

Aining'in ejderha çaydanlıklarında, Daiyu'nun başka hiçbir yerde görmediği bir yanardöner kaplama vardı; ışığa tutuldu-

ğunda mavi ve yeşil tonlarında parıldıyordu. Vahşi görünümlü ejderhanın başını çiçek oymalarıyla süslemişti, yaratığın ağzı geniş bir sırıtışla açılmıştı ve çay da oradan dökülüyordu. Başındaki çiçekler altın rengine boyanmıştı, dolayısıyla ejderhanın mavi-yeşil pullarıyla tezat oluşturuyor, üç boyutlu bir his veriyordu. Daiyu bu çaydanlığın ve onunla uyumlu fincanların yanında, hediyelik olabilecek birkaç parça daha almıştı. Bu ilk alışverişinden beri Daiyu bir arkadaşına özel bir hediye almak istediğinden Aining'e geliyordu. Hatta gelecek mayıs ayında Jason'ın doğum günü için de bir parça sipariş vermeyi düşünmüştü. Daiyu bunu düşününce çok heyecanlanmıştı ama artık bu fikir içini belirsizlik hissiyle dolduruyordu.

Bundan altı ay sonra Jason'la ilişkilerinin ne noktada olacağını kim bilebilirdi?

Aining onu dostça kucaklayarak karşıladı; gülümseyişiyle yuvarlak yüzü aydınlandı. Üzerinde gümüşi bir kuştüyü baskısı olan, bol, siyah bir bluz ile bol paçalı, turkuvaz bir pantolon giymişti. "Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu!"

Daiyu, "Evet, öyle!" dedi.

Aining dükkânın ön tarafını arkadaki özel depodan ayıran perdeye doğru işaret etti. "Arkada biraz yer açtım," Daiyu'ya doğru eğilip sesini alçaltarak teatral bir tonda devam etti, "arkadaşınla randevunuz için."

Daiyu, Jason'la bu şekilde buluşacağı için gergin olmasına rağmen sırıttı. Aining'in hep teatral bir tavrı olmuştu ve bu sanatına da yansıyordu. "Öyle bir şey değil..."

Aining bu sefer saçını alçaltmak yerine neredeyse bağırarak, "Ama ben gizemli erkek arkadaşınla buluşacaksın sanmıştım!" dedi.

Daiyu yüzünü buruşturunca kadının kara gözleri kocaman açıldı. "Anladım. Genç erkekler çok baş belası olabiliyor. Başka da bir şey söylemeyeceğim." Daiyu arkadaşının parmaklarını tutup sıktı, sonra duvarda asılı, kabuğu gümüş gül goncalarıyla

süslenmiş devasa bir kaplumbağa şeklindeki seramik saate baktı. Neredeyse öğlen olmuştu.

Jason'ın neden buluşmak istediğini uzun uzun düşünmemeye çalışmıştı. Babasının gözünün Daiyu'nun üzerinde olduğunu biliyordu ve ondan ilişki sorunlarını konuşmak için yakalanma olasılığını göze almasını rica etmesi saçma görünüyordu. Yine de birlikteliklerinin ne durumda olduğunu anlayamıyordu. İlişkileri artık eğreti geliyordu, birbirlerinin yalanlarını keşfettiklerinden beri istikrarını ve dengesini yitirmişti. Muhtemelen Jason, Şanghay'a geldiğini ondan saklamak için geçerli nedenleri olduğunu düşünmüştü ve kendisi de Jin Holding'in vârisi olduğunu tekrar dile getirmesi gerektiğini hiç düşünmemişti. Jason'ın, bombalamadan hemen sonra kendisinin bu mirası reddettiğini sandığından haberi bile yoktu.

Kapı eşiğinde durup, Aining'in dükkânına çıkan dar ara sokaktaki insanları görebilecek kadar dışarı doğru eğildi. Kalabalık, yetişkin turistlerin yanı sıra parlak renklerde, diken diken saçlı gençler ve üniversitelilerden oluşuyordu. Ancak Jason da Daiyu gibi, saçını boyamakla uğraşmıyordu. Neredeyse herkesin yüzünde maske olduğundan Daiyu, hatlarını seçebilmek için gözlerini kısarak dikkatle bakıyordu.

Sonra onu gördü. Üzerinde siyah bir tişört vardı ve Daiyu o anda patlayan adrenalini parmak uçlarında bile hissetti. Dikkatini çeken, Jason'ın yüzü değildi; yüzünde maske vardı ve sanki kaldırımı inceliyormuşçasına başını eğmişti. Aşinalıkla Daiyu'nun bedeninde bir şok dalgası yaratan, Jason'ın omuzlarının duruşu ve yürüyüşüydü. Öyle bir tavırla yürüyordu ki insanlar istemsizce yolundan çekiliyordu. Bu olağanüstü hadisenin gerçekleşmesine yeniden şahit oluyordu; birkaç alışveriş torbasını aralarında taşırken tatlı tatlı sohbet eden iriyarı iki Avrupalı, Jason yaklaşırken tüm bedenleriyle yana çekilerek ona yol verdiler ve Jason aralarından geçip ilerledi. Sonra kocaman, altın rengi gözlük takmış, uzun boylu bir Çinli kadın, Jason yanından geçerken gözle görünür şekilde öte tarafa doğru eğildi ve o geçtikten

sonra yeniden ileri meyledip başını kaldırarak Jason'ı arkadan takdir edercesine süzdü.

Daiyu kadına hak verdi; kendisi de aynı şeyi defalarca yapmıştı.

Jason bir elini kotunun cebine sokmuştu, muhtemelen kelebek çakısını tutuyordu. Başını kaldırıp birkaç metre uzaktaki bir dükkânın numarasına baktığı sırada Daiyu da tekrar Aining'in dükkânına girdi ve arkadaki depoya yöneldi.

Aining dar tezgâhının başına geçmiş, ince bir fırçayla bir şeyler boyuyordu ama Daiyu hızla yanından geçip depoya giderken başın kaldırdı. Arkadaşının yüzü bariz şekilde merakla parıldıyordu.

Bir dakika bile geçmeden Jason dükkâna girdi.

"Selam," dedi sert bir tonla.

Bir anlık bir duraksama oldu; saniyeler sanki belirsizlikle doluydu. Daiyu birkaç adım ötesindeki Jason'ın yaydığı tedbirlilik havasını hissedebiliyordu. Kalın perdenin arkasına bakmaya cesaret edemiyordu.

Aining fısıldayarak, "Orada," dedi. Parmağıyla ya da başıyla arka tarafı işaret etmiş olmalıydı.

Perde kenara çekildi ve Jason depoya girdi. Neredeyse burun burunaydılar çünkü Daiyu kenara çekilip alan açmayı dahi unutmuştu. Jason'ın kullandığı sabunun kokusunu alabiliyordu – alışık olmadığı bir kokuydu. Afallayarak geriye doğru genişçe bir adım attı ve bir kutuya çarptı. Jason düşmemesi için onu kolundan yakaladı ve o bıraktığı anda Daiyu da kolunu çekti.

Daiyu, "İyiyim, iyiyim," dedi.

Jason maskesini indirdi ve gözüne düşen bir tutam saçı geriye itti. "Buluşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Bir bakışla mekânı gözden geçirdi.

Daiyu içeriye hiç bakmamıştı. Paketleme kutuları ve Aining'in eserleriyle dolu raflarla çevriliydiler. Dolaptan hallice, sıkış tepiş odacık, seramikten, kocaman bir ateşböceğinin bedeninin ucundan sarkan bir sarı ampulle aydınlatılmıştı. En dipte-

ki duvarda, kullanmak istese eğilerek geçmek zorunda kalacağı küçük bir kapı vardı. İçerideki hava boğucu ve sıcaktı.

Daiyu ne söyleyeceğini unutarak, "Tabii," dedi. "Elbette."

Jason, "Burada güvende miyiz?" diye sordu. "Burası arkadaşının mı?" Dükkânın ön tarafına doğru başıyla işaret etti.

"Ona güvenebiliriz."

Jason, "Daiyu..." dedi, sonra sustu.

Daiyu araya girerse, Jason'ın söylemek istediklerini söylemekte daha da zorlanacağı hissine kapıldı. Onun gerginliği kendi endişelerini körüklüyordu.

Jason uzun bir duraksamanın ardından, "Yardımına ihtiyacım var," dedi. "Senden bunu istemem haksızlık ama yapabilecek tek kişi sensin."

Daiyu şoke olmuş hâlde ona bakakaldı. "Babamın çaldığı hava filtresiyle ilgili..."

"Onu gördün mü?"

"Bir kere," diye cevap verdi Daiyu. "Odasındaki kasada tutuyor." Jason'ın bu tepkisi, geçen gün süitin kapısını çalma nedenine dair Daiyu'nun şüphelerine doğruladı. "Otele filtreyi geri almak için gelmiştin – bu yüzden üzerinde personel üniforması vardı."

Jason'ın kaşları kalktı ve sonunda onunla göz göze geldi. "Evet."

"Ben yoluna çıktım," diye devam etti Daiyu. "Aslında benimle konuşmaya gelmemiştin." Hüsranını gizlemeye çalışsa da nefesinin nasıl kesilip göğsünün nasıl burulduğunu görmemek imkânsızdı.

Jason onun bu çıkarımını ne kabul ne de reddetti. "Cihazı geri almak için senin yardımına ihtiyacımız var."

Daiyu, "Neden?" diye sordu. "Filtre neden bu kadar önemli? Klinik yeni ekipmanlar sayesinde çalışır durumda ve güvende..."

Jason alçak sesle, "Baban onu çaldı," dedi, "ve çaldığı kişiyi öldürttü. Şimdi de patentini alıp üretime geçecek ve milyonlarca yuana satacak. Ona ait olmayan bir şeyi."

Daiyu'nun aniden başı döndü. Odadaki sıcaklık içini daraltıyordu ve Jason'ın, babasının sorumlu olduğu bir cinayeti daha anlatmasını beklemiyordu. Jason'ın tanıdığı biri miydi? Babasından bu kadar nefret etmesine şaşmamalıydı. Jason onun elini tuttu ve Daiyu, birbirine kenetlenmiş parmaklarına baktı.

Jason, "Böyle dümdüz söylemek zorunda kaldığım için özür dilerim," dedi. "Toparlanabilecek misin?"

Elini, daha önceden yaptığı gibi –yani birbirlerine dokunmayı çok sevdikleri için yaptığı gibi– değil, sadece Daiyu biraz sendelediği için tuttu. Daiyu'ya endişeli endişeli bakıyordu.

Daiyu başını iki yana salladı. "Senin hatan değil." Boğazı kurumuştu. "Lütfen, devam et."

Jason elini bıraktı.

Arkalarındaki perde hafifçe dalgalanınca ikisi de donakaldı. Ön tarafta bir kadının bir soru sorduğunu ve Aining'in cevap verdiğini duydular. Aining'in oturduğu taburenin yerde sürtünme sesi geldi; kadın oturduğu yerden kalkmış olmalıydı. Ardından Aining ile müşterisi, eserlerinden biri hakkında konuşmaya başladılar.

Sohbetleri beş dakika kadar sürdü ama Daiyu ile Jason'a bir ömür gibi geldi. İkisi de âdeta soluklarını tutmuş, nefes almıyorlardı. Daiyu ne kadar yakın durduklarının fazlasıyla farkındaydı ve ona dokunup onu hâlâ ne kadar önemsediğini gösterebilmeyi her şeyden çok istiyordu ama bu çok aptalca, çok uygunsuz geldiği için, Jason'ın başını öne eğişini ve çenesinin gerilip kasılmasını izlemekle yetindi.

Nihayet ön taraf sessizleşti; müşteri gitmişti.

Jason usulca derin bir nefes aldı ve elini cebine sokup ince bir alet çıkardı. "Sesle kumanda edilen bir kayıt cihazı."

"Babamın kasası için mi?"

Jason başını evet dercesine salladı. "Baban şifreyi söylerken sesini kaydedebilirsen kasayı açabiliriz."

Daiyu aleti onun elinden alırken parmakları birbirine sürttü. Daiyu elini çektikten sonra Jason kendi elini sıkıp yumruk yaptı.

"Bize yardım edecek misin?"

"Arkadaşların... bana güveniyorlar mı?"

"Ben güveniyorum," dedi Jason. "Sana ben kefil oldum."

"Beni kullanmadığını nereden bileceğim?"

Bu soru karşısında Jason'ın yüzü kızardı. Başını eğdi ve parmaklarını esnetti. Daiyu, onun şu anda kelebek çakısıyla oynayabilse daha rahat edeceğini biliyordu. Jason, "İnanmak istiyorum," dedi ve kelimeler boğazına takılmışçasına yutkundu. "Aynı tarafta olduğumuza inanmak istiyorum. Birbirimize güvenebileceğimize." Dudağının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı.

Bu gülümseme vaadi, Daiyu'nun onu hiç beklemediği kadar çok özlemesine neden oldu. Aralarında bir avuç mesafe olmasına rağmen devasa bir uçurum gibi geliyordu. Buna rağmen Jason ona güveniyor, arkadaşlıklarını bu uğurda tehlikeye atıyordu. Bu da Daiyu'ya umut verdi.

Küçük aleti el çantasına attı. "Yardım edeceğim."

Jason, "Daiyu," dedi, "babana yakalanırsan seni asla affetmeyecektir. Her şeyi kaybedebilirsin."

Daiyu gözlerini kapayıp yavaşça bir nefes aldı, ardından açtı ve Jason'ın, umudunu gizleyemeyerek yüzünü incelediğini gördü. Bu bakışın altında ezildi; Jason buna kesin gözüyle bakamıyor, yardım etme arzusundan emin olamıyordu. "Babama karşı gelip gelemeyeceğimi sormuştun. Bir seçim şansım olduğunu söylemiştin." Daiyu çenesini kaldırdı. "Şimdi seçiyorum işte."

Jason sırıttı ve yüz hatları rahatlayarak gevşedi. Sonra ona doğru bir adım attı ve Daiyu'nun yanağını okşayacakmış gibi elini kaldırdı – eski günlerde yaptığı gibi. Daiyu'nun yüreği pır pır etti; bir an, Jason'ın onu öpeceğini sandı ama Jason duruverdi ve yıpranmış bir defter çıkardı – Daiyu'nun kendi çevresinde bunlardan kullanan tek bir kişi bile kalmamıştı.

"O zaman planımızı gözden geçirelim," dedi Jason.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ZHOU

"Prototipi almaya sen gidemezsin," diye fısıldadı Lingyi hararetle. "Jin senin tipini biliyor – ondan o koca fidyeyi koparan serseri olduğunu biliyor."

Kelebek çakımı sallayıp çeviriyordum. "Ama bu sorun değil. Jin muhtemelen patlamada öldüğümü düşünüyordur. Bir şekilde hayatta kaldığımı ve ondan yine bir şeyler çaldığımı görünce gıcık olacaktır." Daiyu'yla buluşmamın ardından Les Suites'e dönmüştüm ve Lingyi'nin yalnız olduğunu görünce baş başa konuşabileceğimiz için sevinmiştim. Yine onun yatak odasında birbirimize sokulmuş oturuyorduk. Iris oteli kolaçan etmeye çıkmıştı ve Arun da sabahtan, kliniği ziyarete gitmişti.

Lingyi, "Bu çok riskli olur," dedi. "Yakalanırsan seni oracıkta öldürür."

"Yakalanmayacağım," deyip sırıttım. "Hem başka kim gidebilir ki? Iris mi?"

Lingyi başını iki yana salladı. "Iris asla Daiyu'yla çalışmaya yanaşmaz."

"Daiyu'ya ben kefil oldum, riski de ben üstleneceğim." Jin'in kızına ve holdingin yasal vârisine güvenmediği için Iris'i suçla-

yamazdım. Daiyu'yu bu kadar iyi tanımasam ona ben de güvenemezdim.

Minik şeytanım omzumda tepinerek, *Seni daha önce de kandırdı, Zhou,* dedi. *Yine kandırmadığından nasıl emin olabilirsin?*

Onu duymazdan geldim.

"Ne biliyorsun, belki de Jin senin hayatta olduğunu ve kızıyla çıktığını çoktan öğrenmiştir."

Omuz silktim ve çakımı havaya atıp tutarak elimde çevirdim. "Öğrendiyse bile, ona misilleme yapmak için kızıyla çıktığımı düşünüyordur. Patlamanın olduğu gece beni Daiyu'nun kurtardığını bilmiyor. Jin her seferinde konuyu kendine bağlamayı başarır. Bu da bizim işimizi kolaylaştırır..."

Lingyi, "Neymiş işimizi kolaylaştıran?" diye sordu.

"Onu çileden çıkarmak. Kontrolü yeniden kazanmak ve görüntüyü kurtarmak için her şeyi yapacak." Çakıyı cebime koydum. "Jin Kulesi'nde buluşma talebimi hiç ikiletmeden kabul edecek. Kendi mekânında kendi adamlarıyla üstünlüğün kendinde olduğunu düşünecek ama yanılıyor olacak." Ona bakıp göz kırptım.

Lingyi iç geçirdi. "Yine de içime sinmiyor."

"Tehlikeli olduğunu biliyorum." Nabzım beklentiyle hızlandı. Şöyle kıvamında bir kedi-fare oyununa hiçbir zaman hayır demezdim. Ayrıca Jin'i sinir etmekten daha büyük bir haz yoktu. Eskiden kaybedecek hiçbir şeyimin olmadığını düşünürdüm ama bu sefer... Bu sefer Daiyu vardı. Alçak sesle, "Ben daha çok Daiyu için endişeleniyorum," dedim. "İşler ters giderse onun kaçabileceği hiçbir yer yok artık."

"Ama ona güveniyorsun," dedi Lingyi. "Ayrıca altından kalkamayacağını, babasını kandıramayacağını düşünse yardımcı olmayı kabul etmezdi."

Beni bunca zamandır nasıl kolayca, ustalıkla kandırdığı düşünülürse bu işin altından Daiyu'dan başkası kalkamazdı. Yine de sonunda birilerinin başı yanacaksa benimkinin yanmasını tercih ederdim. "Sen kendi işini yap, ben kendiminkini yapayım."

Lingyi beni uzun uzun süzdükten sonra mor bir saç tutamını kulağının arkasına attı, öne doğru eğildi ve yumruklarımızı tokuşturduk. "Anlaştık."

Kendimizi tartışmaya öyle kaptırmıştık ki süitimizin ağır kapısı sertçe kapanana kadar birilerinin geldiğini duymadık. Aniden ayağa fırladım ve Daiyu'nun hediye ettiği bıçağı sağ elime aldığım esnada ekranda Arun'un yüzünü gördüm.

Dışarıdaki oturma alanından, "Herkes nerede?" diye seslendi.

Lingyi'yle bakıştık. Iris'e söylemeyeceksek Arun da bilmemeliydi. Bıçağımı yerine sokup yatak odasından çıktım ve esneyerek tembel tembel saçımı düzeltirken, "Selam dostum. Klinikte durumlar nasıl?" diye sordum.

Arun başını geriye atarak beni selamladı. "İyi gidiyor. Her şey düzene girmiş ve başka ölüm vakası da olmamış." Ellerindeki kutuyu havaya kaldırdı. "Dönüşte yine o erişteciye uğradım."

Sırıttım. "Şu anda en sevdiğim arkadaşımsın."

Arun gülüp kutuyu masaya bıraktı.

"Gidip Iris'ten nöbeti devralayım," dedim omzumun üzerinden. "Önce o yesin."

Aslında açtım ama Iris neredeyse üç saattir nöbetteydi. Ayrıca düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Tek başıma.

O gece geçici Palm'ıma Daiyu'dan bir mesaj geldi: Kaydı aldım. Denedim. Çalışıyor.

Daiyu babasının, prototipe acilen tersine mühendislik yapabilecek birilerini aradığını söylemişti; bu işi Jin Holding'den ayrı ve gizli tutuyordu. Şimdilik. Zamanımız azalıyordu. Yine de ses kaydını aynı gün içinde almasını beklemiyordum.

"Ben çıkıyorum," dedim arkadaşlarıma.

Iris sesinde şüpheyle, "Nereye?" diye sordu.

Gözetleme nöbetini Arun devralmıştı.

Lingyi, "Zhou, prototipi geri almak için uğraşıyor," dedi.

"İyi ama nasıl?" diye sordu Iris. "Bu imkânsız."

Lingyi, "Araştırıyor işte," dedi.

"Ben de yardımcı olabilirim."

Lingyi başını iki yana salladı. "Zhou kendi başına hallediyor."

Iris tartışacak gibi oldu ama sonra ağzını kapadı. Neredeyse iki yıldır birlikteydiler ama Lingyi, onun sevgilisi olsa da her şeyden önce patronumuzdu. Lingyi ezelden beri patrondu ve onun sözü geçiyordu.

Iris biraz duraksadıktan sonra, "Destek gerekirse buradayım," dedi.

Başımı teşekkür edercesine salladım. "Sen gelmiş geçmiş en iyi destek gücüsün." Üzerime sakladığım bıçakları elimle yoklayarak kontrol ettim ve Daiyu'nun anlaştığımız üzere kayıt cihazını resepsiyona bıraktığına itimat ederek çıkıp Bund'a yöneldim.

Saat akşam dokuzu geçmişti ve sıcaklık düşmüştü ama hava hâlâ biraz yapış yapıştı. Yaya ve turist kalabalığı azalmış olsa da tarihi mekânların ve şık otellerin önündeki kaldırımlarda yine de insanlar dolaşıyordu. Yolun karşısındaki sahil yolunda ise daha fazla insan vardı; Bund'da sarı ışıklarla aydınlatılmış, altın gibi parıldayan binaları ve nehrin karşı yakasında onların aksine cephelerinde parlak mavi, pembe, turuncu ve yeşil renklerin dans ettiği modern yapıları izleyerek manzaranın keyfini çıkarıyorlardı. Bütün bu ışıklar gece teknelerinin süzüldüğü nehir sularını rengârenk yansımalarla boyuyordu.

Güzel bir geceydi; ben de keyfini sürebilmeyi isterdim. Ancak aklım, gündüz Daiyu'yla yaptığım görüşmeye gidip duruyordu.

"Beni kullanmadığını nereden bileceğim?" diye sormuştu.

Minik şeytanım hırıltılı hırıltılı, *Ama zaten onu kullanmıyor musun, Zhou?* diye sordu.

Gecenin boşluğuna, "Onu seviyorum," dedim. "Birbirimizi seviyoruz."

Bundan gerçekten emin misin? Şeytan kıkırdadı, mükemmel papyonunu düzeltti ve smokininin kolundaki hayali bir toz taneciğini silkeledi. *Öyle bir kız senin gibi bir oğlanı hakikaten sevebilir mi? O kız senin boyunu aşıyor.*

Dişlerimi sıkıp ellerimi ceplerimin dibine kadar soktum. Parmaklarım bir şeye dokundu, tutup çıkardım. Üçgen şeklinde katlanmış, küçük bir kâğıt parçası. Şanghay'a gelmeden önce; aynı şehre gelip karşılaşacağımızı, onun babasından bir şey çalmak için birlikte hareket edeceğimizi bilmezken Daiyu'nun karalayıp cebime sakladığı not. Omzumdaki şeytan haklıydı; ilişkimizin nereye gittiğini bilmiyordum ama ne istediğimden emindim: Daiyu. Onun hayatımda kalmasını istiyordum. Belki de benim zayıf noktamdı ve Iris'in de ima ettiği gibi, konu Daiyu olunca kolayca kanabiliyordum. Ancak önüme ne çıkarsa çıksın ya da aramıza ne girerse girsin Daiyu'yu sevmekten... ve ona güvenmekten asla vazgeçmemiştim.

Tüm olanlardan sonra onun da aynı şekilde hissettiğini ümit edebiliyordum yalnızca.

Sarı başörtülü bir kadın yayaların arasında gezinip taze çiçekler satıyordu. Kollarında buketler ve tek çiçeklerle, çoğu çiftler hâlinde gezinen insanlara sesleniyordu. Çivit mavisi saçlı, genç bir Çinli adam durup erkek arkadaşı için uzun saplı güllerden birkaç tane seçti. Filipinli erkek arkadaşı sevinçle ışıl ışıl gülümsedi. El ele yanımdan geçip gittikleri sırada hayat dolu sohbetleri kulağıma çalındı.

Kadının buketlerindeki dallardan biri gözüme takıldı; uzun bir sap üzerinde, yeni kesilmiş yeşim taşının açık yeşil renginde birkaç orkide çiçeği. Kırmızı ve pembe güller ile iri beyaz zambaklar arasında göze çarpıyordu. Yeşim, Daiyu'nun adının bir parçasıydı. Kendimi tutamayarak kadına yaklaştım ve "Orkide ne kadar?" diye sordum.

Kadın, "Senin gibi bir yakışıklıya," deyip eksik dişlerini sergilercesine sırıttı, "otuz yuancık."

Kazıklandığımı hissetsem de dert etmeden cebimden yirmi yuanlık iki banknot çıkardım. "Üstü kalsın."

Yaltaklanır sırıtışı gerçek bir gülümsemeye dönüştü. "Bayım, çok teşekkür ederim! Bir tane de kırmızı gül vereyim mi?"

Başımı iki yana salladım. "Orkide yeter."

"Hemen veriyorum." Buketleri ayağının dibindeki bir hasır sepete koyup narin orkide dalının etrafına birkaç yeşillik yerleştirdi, hepsini şeffaf kâğıda sardı ve mor bir kurdeleyle bağladı. Çiçeği bana uzatıp, "Hayırlı akşamlar, bayım," dedi.

Ona teşekkür etmeyi unutup sadece başımı sallayarak Peninsula Otel'e yöneldim. Sözleri tuhaf gelmişti ya da ben paranoyaklaşıyordum. Hem çiçeği Daiyu'ya nasıl verecektim ki? Süitlerinin kapısını çalamazdım ya! Oldu olacak buketi kızına vermesi için Jin'e teslim etseydim. Aptal gibi hissederek Peninsula'nın kapısından içeri girdim. Akşamın bu saatinde şaşırtıcı derecede kalabalıktı ama belki de *you*lar sürekli yapacak bir şey, gidecek bir yer bulabiliyorlardı. Markalı kıyafetleri, parmaklarında, kulaklarında ve bileklerinde mücevherlerini kuşanmış, ortalıkta dolaşıyorlardı.

Otomankenler hâlâ butiğin vitrinindeydi ve ürkütücü bir eşzamanlılık içinde hareket ediyorlardı. Vitrin dekoru değişmişti; otomankenler üzerlerinde mayo, bikini ve pareolarla bir kumsal arka planında duruyor, ayakları, sığ kumlara gömülüp iz bırakıyordu. Dudakları sanki sohbet ediyorlarmışçasına büzülmüştü. Önlerinden çabucak geçip resepsiyona ulaştım.

Mermer masanın arkasındaki, siyah saçını sımsıkı topuz yapmış resepsiyon görevlisi kadın, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Daha da yaklaştığımı görünce tek kaşını kaldırdı. Lüks otelde havalandırma sistemleri olmasına rağmen yüz maskemi indirmemiştim. Siyah kot ve eskimiş deri ceketimle otelin ortalama konuklarına benzemiyordum kesinlikle.

"Bayan Jin benim için küçük bir paket bırakacaktı," dedim.

Kadının gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Anladım," dedi, "sakıncası yoksa isminizi alabilir miyim?"

"Zhou," dedim. "Jason Zhou."

"Peki, Bay Zhou." Bana arkasını döndü ve hareketiyle, parfümünün çiçeksi kokusu hafifçe havaya yayıldı. "Bakıp hemen döneceğim."

Kadın paketimi aramak için arka tarafa geçerken erkek bir resepsiyon görevlisi konuklarla ilgilenmeye devam etti. Bu kadar gerileceğimi tahmin etmemiştim. *Ya Jin kayıt cihazını ele geçirdiyse?* Prototipi geri alabilmek için o kayıt son şansımızdı.

Kadın bir süre sonra elinde küçük bir zarfla geri geldi. "Buyurun, Bay Zhou."

Daha fazla bekleyemeyerek zarfı oracıkta açtım. İçinde Daiyu'ya verdiğim ince kayıt cihazı ile bir not vardı. Notu çıkardım. Onun güzel el yazısını görünce, bana verdiği ve hâlâ cebimde duran son notunu hatırladım ve içimde istemsiz bir tepki uyandı.

Yarın yatırımcılarımıza ziyafet veriyorum.

Saat 11:30'da başlıyor. En az iki saat sürer.

Son satırda ise yazısı bozulmuştu; sanki aceleyle karalayıvermişti:

Ben de sana güveniyorum.

Son kelimeleri okuyunca yüzümü ateş bastı ve karşımdaki kadının gözlerini üzerimde hissettim. Sırada bekleyen kimse olmadığından, beni merakla süzüyordu. Eminim Daiyu daha önce, garip bir oğlana teslim edilmek üzere resepsiyona not bırakmamıştı hiç.

Kadın tatlı bir ses tonuyla, "Sizin için yapabileceğimiz başka bir şey var mı, Bay Zhou?" diye sordu. Merakı gün gibi ortadaydı.

"Evet," dedim. Arkadaşlarım, sık sık hiç düşünmeden hareket ettiğimi söylerlerdi ve haklıydılar. "Bu çiçekleri doğrudan Bayan Jin'e ulaştırır mısınız?" Buketi masanın mermer tablasına koydum. "Ondan başkasına vermeyin lütfen."

Kadın anlayışla bakarak, "Elbette," dedi. "Bir not eklemek ister misiniz?"

"Hayır, nota gerek yok."

Kadın buketi alıp masanın altına koyarken samimiyetle gülümseyip, "Bizzat teslim edeceğim," diye beni temin etti.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bayan Chen." Biri, sıradan çağırılmayı beklemeden resepsiyon masasına gelip yanımda durdu ve tanıdık bariton sesi tüylerimi diken diken etti. *Jin*. Başımı yavaşça diğer tarafa çevirdim. Koşarak kaçmamak için kendimi zor tutuyordum ama bunu yaparsam yalnızca dikkatini çekmiş olacaktım.

Sıçtık.

Jin'in bana şöyle bir baktığını hissettim ve maskemin hâlâ takılı olmasına şükrettim. Kanım kulaklarımda uğulduyordu. Bu lüks otele uygun değildim ve Jin'in de gözleri keskindi. Resepsiyondan uzaklaşırken sırtımda bakışlarının ağırlığını hissedince parmaklarımı ve omuzlarımı gevşetmeye, doğal adımlarla yürümeye çalıştım. Sonra ânın gerilimi geçti ve Jin'in Bayan Chen'e, "Sizden bir iyilik isteyeceğim..." dediğini duydum.

"Elbette, Bay Jin. Resepsiyonu aramanız ya da Bay Han aracılığıyla iletmeniz yeterdi..."

"Evet ama buraya gelip bizzat söylemek istedim." Kelimelerine nüfuz eden samimiyeti, gülümseyerek konuştuğunu hissettim. Jin istediğinde şeytani bir cazibeye bürünebiliyordu. "Sizin süreci tam istediğim gibi yönetebileceğinize güveniyorum."

Uzaklaştıktan sonra dönüp arkama baktım. Bayan Chen ellerini kavuşturarak masaya koymuş, tüm dikkatini Jin'e vermişti. Ön kapıdan çıktığım anda nemli ve kirli hava suratıma bir tokat gibi çarptı.

Tek umudum, Jin'in masaya bıraktığım buketi görmemiş olması ve Daiyu'ya teslim edileceğini fark etmemesiydi. *Peki ya Bayan Chen çiçeği, kızına iletmesi için Jin'e verirse?* Bu olasılık aklıma gelince alnımı ve boynumu soğuk terler bastı.

Pervasızca yapmaya çalıştığım bir jest, her şeyi mahvedebilirdi.

Gece her an Daiyu'dan, açığa çıktığımızı, Jin'in peşimize düştüğünü söyleyen bir mesaj gelecek korkusuyla uyuyamadım. Ancak hiçbir mesaj gelmedi. Ertesi gün Lingyi'yle sabah dokuzda, açılış saatinde Bank of China'ya gidip ikimizin adına bir kasa kiraladık. Döndüğümüzde Lingyi sabahın geri kalanı boyunca Iris'i yatıştırmaya çalıştı; yakında Tayvan'a dönebilmemiz için kendi pasaport bilgilerini düzenlemekle uğraştığını anlattı ki yalan değildi.

Iris'in sabırsızlandığını, kapana kısılmış gibi hissettiğini biliyordum. Ayrıca Jin'in yeniden Lingyi'nin peşine düşmesinden de endişeleniyordu. Endişesinde haksız da sayılmazdı.

Arun yine kliniği ziyarete gitti. Tesisi teftiş edip, Taipei'ye dönmeden önce başka hangi ihtiyaçlarını karşılayabileceğine ve hangi aletleri alabileceğine bakmak istiyordu. Bense saat on biri biraz geçe, deri bir evrak çantasının içine tıkıştırdığım büyükçe bir spor çantasıyla süitimizden çıktım. Lingyi, Jany'nin filtresinin ölçülerini biliyordu ama Daiyu, taşımak için spor çantasının yeterli olacağını söylemişti çoktan.

Arun otel personeli üniforması yaptırdığı gün benim için ayrıca bir takım elbise de ısmarlamıştı; öngörüsüne minnettardım. "Dostum, iyi bir takım elbiseye ne zaman ihtiyaç duyacağını asla bilemezsin," demişti.

"Victor gibi konuşuyorsun," dedim.

"Victor haklıydı."

Birbirimize bakıp gülümsedik ama başka bir şey söylemedik; ikimiz de Victor'ı özlüyorduk.

Gri takım elbise şık ya da tasarımcı işi değildi ama üzerime tam oturuyordu. Beyaz bir gömlek ve gümüşi mavi bir kravatla tamamladım, gözüme düşüp duran saçımı şekillendiricilerle geriye yapıştırmayı başardım. Ayağıma deri ayakkabılar geçirip evrak çantasını elime alınca kostümüm tamamlandı.

Les Suites'ten çıktığımda acımasız bir sıcakla karşılaştım. Güneşin önü pusla kaplı olmasına rağmen tepemize tepemize vuruyordu. Bu sefer Bund'daki kalabalıktan uzak durmak için arka sokaklara yöneldim. Yine de insanlar her yerdeydi ve maskeme rağmen, egzoz kokusunu ve yanımdan geçerken her nedense sürekli suratıma üfleniyormuş gibi gelen sigaraların kokusunu alabiliyordum. Aksıra aksıra, terin sırtımdan belime aktığını hissetsem de adımlarımı hızlandırdım.

Peninsula'ya tekrar ulaştığımda gömleğimin arkası sırılsıklamdı. İhtişamlı otele, bu defa oraya yakışır bir kıyafetle adım attım ve doğruca asansörlere yöneldim. Resepsiyonda farklı iki personel vardı ve bir tanesi başını kaldırıp bana baktı ama başka da bir şey yapmadı. Asansöre bindim ve Lingyi'nin verdiği kartla kral dairesine çıktım.

Jin'in süitinin kapısına gelince evrak çantasının içinden hareket sensörlü gözlüğü çıkarıp içeriyi kontrol ettim. Hiçbir hareket göremeyince anahtarla süite girdim. Lüks oturma odasının perdeleri açıktı. Tüm duvarı kaplayan pencerelerden, nehrin üzerinde süzülen havalimolar görünüyordu. İçerisi sessizdi. Daiyu'yla, prototipi çalmaya geldiğimde onun sağlam bir mazereti olması gerektiği konusunda anlaşmıştık ve babasıyla katılmak zorunda olduğu bu ziyafet de mükemmel bir fırsattı. Jin kızının ona ihanet ettiğini düşünmektense, muhtemelen bizim bir şekilde onun kasasının güvenliğini aşabilen bir cihaz bulduğumuzu varsayacaktı.

Doğruca Jin'in odasına yöneldim, içeride hareket olup olmadığını kontrol ettim, sonra odaya girip ışıkları yaktım. Giyinme odasına girdiğimdeyse sensörler ışığı otomatik olarak açtı. Maskemi indirip doğruca kasanın başına geçtim. Göz hizasındaki minik, kırmızı ışık sanki sesli şifreyi okumam için beni bekliyordu. Kayıt cihazını çıkardım ve altındaki gizli bir düğmeye bastım. Oda bir anda Jin'in sesiyle doldu; gayet yüksek ve anlaşılır çıkıyordu. Dikkatle telaffuz ederek on iki sayı söyledi. Bir önceki akşam kayıt cihazının çalışıp çalışmadığını kontrol etmiştim ama adamın sesinin kendi süitinde yankılandığını duymak hu-

zursuzluk vermişti. Tüylerim diken diken oldu ve dönüp arkama baktım. Ses kaydı sona erdi. Nefesimi tutup bekledim. Üç saniye sonra kasanın ağır kapısı çıt çıkarmadan açıldı.

Zafer çığlığı atmamak için kendimi zor tutarak yumruğumu iki kere havaya savurdum. En alttaki rafta duran prototip dışında kasa boştu. Cihazı yavaşça dışarı çektim ve ağırlığına baktım; on beş kilo kadardı. Biraz hantaldı ama tek başıma otelden çıkarabilirdim. Çabucak evrak çantasından diğer çantayı ve hareket dedektörünü çıkardım, sonra hem onu hem de filtreyi spor çantasına dikkatlice yerleştirdim. Evrak çantasını ise Jin'in kasasına koydum; içinde yalnızca geçici bir Palm'ın numarasının yazılığı olduğu bir not kâğıdı vardı.

Prototipin çalındığını anlar anlamaz Jin'in iletişime geçeceğinden hiç şüphem yoktu. Kasayı kapatıp çantayı yüklendim ve ışığı kapatmaya bile gerek görmeden Jin'in odasından çıktım. Odasının kapısını açar açmaz bir sorun olduğunu anlamasını istiyordum. Paniklemesini, sırtının sıkıntıyla ürpermesini, paniğin midesine bir taş gibi oturmasını ve dehşete dönüşmesini istiyordum. Düşüncesi bile bana haz veriyordu.

Süitin ağır kapısını araladım. Koridor boştu. Kral dairesinden çıktım ve kapı hafif bir tıkırtıyla arkamdan sıkıca kapandı. Yerini bildiğim güvenlik kamerasına bakıp sırıttım. Jin kayıtları kesin inceleyecekti ve Lingyi bu sefer dosyaları silmeyecek ya da yerlerine boş koridor görüntüleri koymayacaktı. Yüzümü gördüğü anda öfkeden kuduracağını biliyordum. Bunu hayal etmek de çok keyif veriyordu.

Bir anlığına, yangın merdiveninden inmeyi düşündüm ama daha öğlen bile olmamıştı. Bu yüzden riske girmek pahasına da olsa Jin'in katındaki asansörün düğmesine bastım. Bir dakika geçmeden yukarıyı gösteren okun ışığı yandı, asansörün zili çınladı ve kapılar sessizce açıldı.

Jin'in sağ kolu Da Ge kabinde dikiliyordu.

İkimiz de afallayarak bir saniye birbirimize bakakaldık, sonra aynı anda harekete geçtik; o asansörden üzerimde doğru atlar-

ken ben de çantayı ona doğru savurdum. Filtre kavalkemiklerine çarptı ve adam acıyla inledi. Çantayı yere bıraktım ve Daiyu'nun hediye ettiği bıçaklardan birini çıkardım. Da Ge belindeki silahına davranırken bıçağı savurarak ona saldırdım ama beni tek koluyla engelledi.

Kavalkemiklerinde metal cihazdan aldığı darbenin etkisini hâlâ hissettiğinden ayaklarını sürüyerek geriledi, ben de bunu fırsat bilip üzerine gitmeye, onun alanını daraltmaya devam ettim. Kudurmuş gibi bir yumruk savurdu. Sol kolumla saldırısını engellerken çarpışmanın etkisini dişetlerimde hissettim. Ardından bileğini kavrayıp pazısını hızla yukarı doğru bıçakladım. Adam öfkeyle homurdandı.

Yaraya bakıp yüzünü buruşturduysa da bu kadarı onu durdurmaya yetmeyecekti. Ortamızda kalan çantanın etrafında dönerek uygun bir saldırı ânı kollamaya başladık. Jin Holding'in havaya uçtuğu gece binanın bodrum katındaki, Jin'in ertesi sabah öldürmesi emrini verdiği çocuk olduğumu fark ettiğini anladım. Jin gibi o da benim patlamada öldüğümü sanmıştı.

Sırf onu sinir edeceğini bildiğimden sırıttım.

Sinir oldu da.

Bana doğru tekme savurarak bıçağımı elimden düşürmeye çalıştı ki böylece kendini yine savunmasız bıraktı. Kaçınıp savunmaya geçmek yerine tüm bedenimle ona doğru dönerek yaklaştım; sırtım göğsüne geldi. Bıçağı gövdesinin bir yanına, sonra tekrar dönerek diğer yanına sapladım. Dönerken kazandığım ivme, bıçağı daha derine saplamamı sağlamıştı.

Da Ge elini bıçak yaralarından birine bastırırken sendeleyerek benden uzaklaştı. Yaradan kan süzülüyordu. "Sıçtığımın evladı," diye hırıldadı ve belindeki kemere takılı silahına uzandı. Bunu beklediğimden, kolunu beni vurmak üzere kaldırdığı anda eğilip kaçmayı başardım. Nişanlaması berbattı ve elleri kendi kanı yüzünden kayganlaşmıştı.

Tetiği tekrar çekmesine fırsat vermeden kavalkemiğine bir de tekme attım ve eline vurup silahını uzağa fırlattım. Da Ge tek

dizinin üzerine çöktü. Onu kaldırıp duvara çalmamak, bıçağımı gırtlağına dayamamak için kendimi zor tutum. Bıçağımın arkasındaki düğmeye bassaydım zehrin etkisiyle şimdi yerde, tepine tepine son nefesini veriyor olacaktı ama bunu yapmaktan son anda vazgeçmiştim. Bunun yerine silahını yerden aldım, çantayı omzuma attım ve yangın merdivenine doğru koştum.

Da Ge peşimden gelemeyecek kadar ağır yaralanmıştı ama destek çağırabilirdi. Merdivenlerden son hızda indim; Jin'in süiti dokuzuncu kattaydı ve bu kadarcık kat benim için normalde çocuk oyuncağıydı ama bunu on beş kiloluk bir filtreyle yapmak başka bir hikâyeydi. Soluksuz kalmıştım ve lobi katına ulaştığımda neyle karşılaşacağımı bilemiyordum. Dışarıdan siren sesleri geliyordu.

Da Ge polis çağırmış olamazdı. Muhtemelen birileri silah sesini duyup ya da yaralı fedaiyi koridorda bulup polise haber vermişti. Yangın merdiveninin sakin bir koridora açıldığını görüp şükrederek lobiden ve oteldeki konukların bir araya gelerek heyecan içinde söylentiler yaymaya başlamasıyla artan gürültüden koşarak uzaklaştım. Üzerinde YALNIZCA YETKİLİ PERSONEL yazan çift kanatlı bir kapıdan içeriye daldım ve az kalsın, çamaşır dolu bir el arabasını iten bir adama çarpıyordum.

Adam ağzı açık bakakaldı ama ben çoktan onu arkamda bırakmıştım. Otelin arka kapısına doğru koştum.

Birkaç dakika sonra kapıyı buldum, üzerindeki kolu itip kendimi ara sokağa attım. Bu sokağın ihtişamlı ya da güzel bir yanı yoktu. Hayatım boyunca arşınladığım bütün ara sokaklar gibi dar ve pis kokuluydu. İki tarafa bakıp, gelen gidenlere kulak kabarttım, sonra ağır çantayı yere koydum, elimi açıp kapayarak parmaklarımı esnettim ve Da Ge'nin silahını metal bir çöp kutusuna attım. Silahlardan nefret ediyordum ve bu silah, adamın kanıyla hâlâ yapış yapıştı.

Sonunda, bir kilometre bile uzakta olmayan Bank of China'ya yürümeye karar verdim. Jin'in adamları muhtemelen peşime düşmüşken, elimde büyük bir çantayla fazla göze çarpıyordum

ama olabildiğince arka sokaklardan gidecektim. Maskemi taktım.

Yüksek binaların gölgelerine saklanarak ilerlerken siren sesleri kulaklarımda çınlıyordu. Polis biraz abartmıştı ama söz konusu Peninsula Otel'di ve silah sesi Jin'in süitinin hemen önünden gelmişti. *Zengin ve güçlüleri iyi korumak gerekir tabii*, diye düşünüp alayla sırıttım.

Arka sokaklardan geçerken bile, günün erken saatlerinde dışarı çıkmış –gezinen turistler ve geç de olsa öğle yemeğine çıkmış çalışanlardan oluşan– yaya selinden kaçınmam gerekti. Bir ara siyahlar içinde, zayıf bir adamın kalabalığın içinde bana doğru geldiğini gördüm ve elim bıçağıma gitti ama karşı karşıya geldiğimizde adam kenara çekildi, ben de onu kol mesafesinde tutmak için çantayı aramıza aldım. Adam arkasına bile bakmadan geçip gitti ama ben yolun geri kalanı boyunca elimi bıçağımdan çekmedim.

Bankaya ulaştığımda, yan sokakta gölgede kalan bir köşede durup gizlendim. Mesai saatlerinde Bank of China'nın ana kapısında daima bir güvenlik görevlisi duruyordu, dolayısıyla üstüme başıma çekidüzen vermeliydim. Filtreyi bu kadar uzun süre taşımaktan kollarım ve omuzlarım tutulmuştu, ayrıca gömleğim artık tamamen sırılsıklamdı. Ceketimi çıkarmak istiyordum ama onunla yaşça daha büyük ve daha profesyonel görünüyordum. Avucumda hâlâ Da Ge'nin kurumuş kanı vardı. Elimi, ıslak gömleğimin sırt kısmına silerek kanı büyük ölçüde çıkarabildim. Kravatımı düzelttim ama o anda ceketimdeki sürtüşme izlerini gördüm. Da Ge'nin kanından birkaç damla gömleğime sıçramıştı ve burnum kanamış da üzerime damlamış gibi görünüyordu. Lekeleri gizlemek için çabucak ceketimin önünü iliklediim.

Üzerimdeki tozu da silkeledikten sonra çantayı yerden aldım ve tasasız görünmeye çalışarak köşeyi dönüp basamakları çıktım. Zengin bebe rolünü oynamak beni, bir dinozor kostümüyle geziyormuşum gibi rahatsız ediyordu hâlâ. Siyah üniforma ve şapkalı, kemerinden fark edilmemesi imkânsız bir silah sarkan

genç güvenlik görevlisi beni gördü başıyla selam verdi. Ben de selamına karşılık verdim. Adam elimdeki büyük çantayı görünce kapıya yöneldi ve yolumu kesip beni sorgulayacağı korkusuyla nabzım hızlandı ama sadece bana kapıyı açmak istemişti.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Rica ederim, beyefendi," dedi. "İçeride maskenizi çıkarmanızı istemek durumundayım maalesef."

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandım, sonra maskemi çıkardım.

Bankanın içindeki soğuk hava beni anında sarıp sarmaladı. Yüksek, kubbeli tavanın iç kısmına düz bir hat boyunca demir aplikler yerleştirilmişti. İçerisi banka müşterileriyle doluydu; çoğu sol tarafımdaki tek kişilik cam kabinlerde oturmuş, bireysel işlemlerini hallediyordu. Sağ taraftaki açık bölmelerde ise müşteriler bankacılarla sorun ya da ihtiyaçlarına dair görüşme yapabiliyorlardı. Ortadaki yuvarlak danışma masasına yaklaştım. Ardında lacivert takım elbiseli bir adam oturuyordu; Lingyi'yle daha önce geldiğimizde gördüğümden farklı biriydi. "Size nasıl yardımcı olabilirim, beyefendi?"

"Kasamı kullanmak istiyorum."

"Elbette, efendim. Erişiminizi onaylamak için retina taraması yapmamız gerekiyor."

Bir tarayıcı benim hizama gelip veri analizi yaparken hareket etmeden bekledim. Banka görevlisi masasındaki ekrana bakıp başıyla onayladı. "Arka taraftaki asansörle alt kata inebilirsiniz, Bay Zhou."

Bankanın içini dolduran hafif uğultu yüksek tavanın kavislerinden yankılanıyordu. Kravatımı gevşettim; boynumun etrafına herhangi bir şey sarıp takmaktan nefret ediyordum ve bu sabahtan sonra kravat iyice boğucu gelmeye başlamıştı. Kabini ahşap panelli asansörle bir kat aşağıdaki bodruma indim ve kapılar, bir kadın görevlinin beklediği başka bir danışma masasına açıldı. "İyi günler, Bay Zhou." Kadın gülümsedi. "Retina taramasından geçtikten sonra kasanızı kullanabilirsiniz." Kasanın güzel, demir işi kapısının yanındaki tarayıcıyı işaret etti.

"Teşekkür ederim," dedim. Bir taramadan daha geçtikten sonra elli santim kalınlığındaki demir kapı açıldı.

Daha önce hiç bir bankanın kasa odasına girmemiştim; içerisi bir mozole kadar sessizdi. Yumuşacık halı ayak seslerimi bile yutuyordu. Yüksek tavandan büyük avizeler sarkıyor, uzun ve dar odayı sarı ışıkla aydınlatıyordu ama yine de klostorofobik hissettim. Odanın sonuna, büyük kasaların olduğu kısma geçtim ve numaralara bakarak bizim kasamızı aradım. Kasayı açmak için de parmak izi taraması ve on iki basamaklı bir şifre gerekiyordu. Bunları sağlamamın ardından kapı açıldı. Evlerde kullanılan küçük kasalara benziyordu. Prototipi çantadan çıkarıp dikkatlice kasaya yerleştirdim ve kapıyı kapadım.

Olmuştu, başarmıştık işte.

Şimdi Jin'in bir sonraki hamlesini bekleyecektik.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DAIYU

Daiyu'nun babasıyla birlikte ev sahipliği yaptığı aşırı abartılı ziyafet başlayalı bir saatten fazla olmuştu. Huangpu Nehri kıyısındaki Pudong semtinde, Bund manzaralı, çok şık ve pahalı bir restoran olan İmparatoriçe'nin Divanı'nda yüz davetliyi ağırlıyorlardı. Altın yaldızlı tabaklarla bir yemek gelip biri giderken –zencefil soslu deniztarağı, ağır ateşte pişirilmiş mantarlı denizkulağı, güveçte domuz eti, ıstakoz – Daiyu zarifçe gülümseyerek insanlarla hoşbeş ediyordu. Babasının herkesin yanına tek tek uğrayarak iş anlaşmaları bağlamasını, her yatırımcının elini samimiyetle sıkmasını izliyordu. Gerginliğinin belli olmasından çekinerek, saate bakmamaya çalışıyordu.

Jason süite girip prototipi çalmayı başarmış mıydı?

Babası aniden Vox'una baktı, pürüzsüz alnı şaşkınlıkla kırıştı ve siyah kaşları memnuniyetsiz bir ifadeyle çatıldı. Daiyu'nun yakaladığı bu saniyelik ifadenin ardından babası onunla konuşmak için yanına yaklaşan bir konuğa dönüp gülümsedi. Ancak o sohbeti de bir anda kesti ve konuğundan müsaade isteyip Palm'ından birkaç mesaj gönderdi. Gelen cevapları ise taş gibi bir suratla okudu.

Daiyu'nun kalp atışları hızlandı. Babası, hâlâ davetsiz misafir gibi göründüğü Çin'in iş dünyasında *guanxi*sini, yani bağlantılarını ve nüfuzunu genişletmek için çok çalışıyordu ve potansiyel bir yatırımcıyı ya da hükümet yetkilisini öylece bırakması, bir şeylerin çok ters gittiğine işaretti.

Jason'la ve prototiple ilgili olmalıydı; Daiyu bundan emindi.

Kısa süre sonra Jin ziyafeti apar topar sonlandırdı. Konuklar tatlılarını bile alelacele yediler. Ardından korumaları ona ve Daiyu'ya siyah havalimolarına kadar eşlik etti ve araç havaya yükselip hızla Bund'daki otellerine doğru döndü. Kısa bir yolculuk olacaktı ama aracın içindeki sessizlik boğucuydu. Babası onunla normalde de pek sohbet etmez, ya bir ortağıyla görüşme yapar ya da Palm'ından haberleri okurdu. Bugünse –gerginliğini beklenmedik şekilde açık ederek– bir elini kucağında yumruk yapmış, çıt çıkarmadan oturuyordu. Sessizlik huzursuzluk vericiydi.

Sonunda dikkatini kızına çevirdi ve Daiyu, babasının kurşun gibi bakışlarını üzerinde hissedince saç dipleri karıncalandı. "Bugün otelden hiçbir sebeple çıkmayacaksın."

"Peki, baba," dedi Daiyu.

"Hatta haftaya çarşamba kulenin açılışına kadar, bir etkinlikte yanımda olman gerekmediği sürece çıkmanı yasaklıyorum."

Daiyu yine, "Peki, baba," dedi. Başını sallaması Jin için yeterli değildi; söylediklerinin işitildiğini ve anlaşıldığını teyit etmek için daima sözlü onay talep ederdi.

Havalimo süzülerek Peninsula'nın garajına girdi ve Jin'in korumaları onlara kapıları açıp süite gidene kadar asansörde eşlik etti. Asansör kapıları açılır açılmaz yerdeki lekeler Daiyu'nun dikkatini çekti; bej halıda koyu, pas rengi lekeler. Boğazı düğümlendi ve bir anlığına başı döndü. Yerdeki Jason'ın kanı mıydı? Onu yakalamışlar mıydı? Yakalandıysa hayatta mıydı?

Babasının, kendisinden bir şey çalanlara asla merhamet etmediğini biliyordu.

Daiyu kabinde o kadar uzun kaldı ki sonunda dışarı adım attığında az kalsın kapı üstüne kapanacaktı. Babası bu detayları

fark etmiyor gibiydi; onun yerine süitlerinin kapısının önünde dikilen iki adamıyla alçak sesle bir şeyler konuşuyordu. Otelde emniyette olduklarını düşündüğünden şimdiye dek güvenlik önlemlerini sıkı tutmamıştı ama bu durum belli ki değişmişti.

Daiyu'nun kalbi çılgıncasına atıyordu ama odasına koşup Jason'dan mesaj gelip gelmediğini kontrol etmemek için kendini tuttu. Babasının arkasından süite girdi ve geniş oturma alanında iki korumayla daha karşılaştı.

Kendi odasına gitmek üzere dönmüştü ki babası tek kelimeyle, "Kızım," diyerek onu durdurdu. "Yarım saat sonra ofisimde görüşeceğiz."

Daiyu afallayarak önce başını salladıktan sonra, "Peki, baba," demeyi akıl etti.

Sersemlemiş hâlde, sendeleyerek odasına gitti ve topuklu ayakkabılarını çıkarıp bir kenara fırlattı. Başucunda duran Vox'unu alıp mesajlarını kontrol etti ama hiçbir şey yoktu. Çaresizlik içinde Palm'ına uzandı, sanki orada farklı bir manzarayla karşılaşacakmış gibi. Cihazı pencerenin önündeki yuvarlak, kakmalı masanın üzerinde bırakmıştı. Cam vazo içindeki orkide dalının altında duruyordu. Çiçek ona dün akşam teslim edilmişti. Resepsiyondan tanıdığı bir kadını elinde küçük buketle görünce şaşırmıştı. Bayan Chen gülümseyerek, "Bay Zhou'dan," demişti. "Doğrudan size vermemi rica etti."

Daiyu o sırada süitte yalnızdı. Yüzü kızararak çiçeği kabul etmişti. Bu çok pervasızca bir jestti ama bir yandan da çok romantikti – ki Jason da ona göre tam olarak böyle biriydi.

Ancak şimdi onun iyi olup olmadığını, hatta yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordu.

Cevap alma umuduyla bir mesaj dikte edip Jason'ın geçici numarasına göndermeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Babası artık her şeyi, yalnızca hareketlerini değil, iletişim kanallarını da takip ediyor olabilirdi. Daiyu bu riske giremezdi.

O da toz pembe organze elbisesini çıkarıp duşa girdi. Sıcak suyu sonuna kadar açarak sakinleşmeye ve babasıyla yapacağı

görüşme için kendini toparlamaya çalıştı. Daiyu neyle karşılaşacağını bilemiyordu ama onu kendi çıkarına göre yönlendirebilmek için zihninin açık olması gerekiyordu. Devetüyü rengi bir etek ile yine çiçek desenli bir bluz seçti ve babasının hediye ettiği yeşim kolyeyi yeniden boynuna taktı. Ayağına da bej rengi topuklularını geçirdikten sonra çıkıp oturma odasından, piyanonun yanındaki, babasının ofis olarak kullandığı küçük kütüphaneye gitti.

Babasının güvenlik ekibi oturma odasında askeri muhafızlar gibi dikiliyordu.

Kapı açıktı ve babası büyük maun masanın başında oturmuş, MacFold'unda bir şeyleri inceliyordu. Daiyu'yu görünce bilgisayarı kapattı, masanın karşısındaki deri koltuğa başıyla işaret etti. Daiyu oturup ellerini kucağında kavuşturdu. Süitlerinde temizlenmiş serin hava olmasına rağmen ensesi terlemişti. Babasının gözlerine baktı ve bakışlarını kaçırmadı. Jin hiçbir şeyden şüphelenmemeliydi yoksa bütün plan suya düşerdi.

Koridordaki kan lekeleri, ardından odasındaki güzeller güzeli, açık yeşil orkideler zihninde canlandı ama bu iki görüntüyü de çabucak aklından attı.

Odaklan.

Babası sandalyesinde arkasına yaslandı. "Söyle bakalım kızım, Jason Zhou hakkında ne biliyorsun?"

Daiyu ona bakakaldı; *babası* ne kadarını biliyordu, bu soruya en iyi nasıl yaklaşabilirdi? Tek bir yalanı bile yakalanırsa gerisi çorap söküğü gibi gelirdi. Babası, kendisinden bir şey çalınmasından hiç hoşlanmadığı gibi, kendisine yalan söylenmesinden de nefret ederdi. "Onunla yeni yılda tanıştım." Aslında önceki yıl, bizzat babasının düzenlediği partide tanışmıştı ama bilerek ucu açık cevap vermişti. Babası, Jason'la geçmişini bilmiyorsa onunla bu yılın başında, yani o Çin'e taşındıktan sonra tanıştığını düşünecekti. "Söylediğine göre... Amerikalıymış. Kaliforniyalı." Ellerine baktı, sonra başını yeniden kaldırıp babasıyla göz göze geldi.

Babası tek kaşını kaldırıp, "Peki arkadaş mısınız?" diye sordu.

"Biz... Aramız iyi sayılır." Açıklamak için cevabını daha da uzatası geldi ama kendine engel oldu.

"Anladım." Babası bir dosyadan bir kâğıt çıkardı ve masanın üzerinden Daiyu'ya doğru itti. Jason'ın kötü çözünürlüklü fotoğrafıydı; geçen yaz kendisini kaçırdığında kayıtlardan bulunup çıkartılmıştı.

Babası tatlı, sohbet eder bir tonda, "Bunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

Daiyu bütün benliğini, bedeninin her milimini, nefesini dahi kontrol ederek kızarmamaya çalıştı. Babası insanların duygularını ele veren en ufak emareleri en az onun kadar iyi okurdu – Daiyu bu becerisini muhtemelen ondan almıştı. "Ben..." kafası karışmış gibi yapıyordu, "ben... Hayır. Tanıdık geliyor ama?"

Babası önüne bir ekran görüntüsü daha koydu. Büyük olasılıkla otelin o sabahki kamera kayıtlarından alınmıştı. Jason doğrudan kameraya bakıyordu ve dudaklarında hafif, ukalaca bir gülümseme vardı. Elinde büyük bir spor çantası vardı, belli ki filtre de içindeydi çünkü çantayı taşıyan kolunun kasları yükünün ağırlığıyla şişmişti. Daiyu kanının çekildiğini hissetti. Kalp atışlarını sakinleştiremiyordu. "Bu o."

Babası, "Evet," dedi. "O. Jason Zhou'yu en son ne zaman gördün, kızım?"

Daiyu yine başını eğdi ve yanaklarının kızardığını hissetti. Bu sorun değildi; babası katı bir adamdı. On sekizindeyken bile birileriyle çıkmasını yasaklamıştı. Daiyu onun, Jason'la çıktığını bilip bilmediğinden hiç emin olamamıştı ama şimdi, bildiğini içten içe idrak ediyordu. "Şanghay'a gelmeden önce görüşmüştük," diye mırıldandı – yasak bir şey yaparken yakalanmış, suçluluk duygusu sesine yansıyan bir evlat.

"Benden habersiz biriyle çıkıyordun yani," dedi babası. "Üstelik de beni soymaya kalkışmış biriyle."

Daiyu o anda başını kaldırdı, gözleri şokla kocaman açılmıştı; rolünü oynarken hissettiği huzursuzluğu ve yakalanma korkusunu şimdi tavırlarına yansıtabilirdi. "Ne?"

"Benden yüklü miktarda para sızdırmıştı." Babası ona bakıyor, hâlâ Daiyu'yu önceki yaz kaçıranın Jason olduğunu söylemiyor, bu bilgiyi ondan saklıyordu. "Üstüne bu sabah da bana ait bir şeyi çaldı." İki fotoğrafı da sertçe, öfkeyle geri çekti. "Bu oğlan, bu yalancı hırsız seninle sadece beni mahvetmek için birlikte, kızım."

Daiyu betinin benzinin attığının bilincinde, ona bakarak gözlerini kırpıştırdı. "Hayır, olamaz."

Babası gülümsedi; belki de şefkat gösterme anlayışı böyleydi ama gülümsemesi alaycı görünüyordu. Küçümseyici. "Evet, öyle. Jin Holding'e girmek istemişti; eh, kızımı yani şirketin vârisini baştan çıkarmaktan daha iyi bir yol var mı?"

Daiyu başını sertçe yana, manzaraya bakan pencereye çevirdi. Bir tur teknesi nehirde ilerliyor, bir araya toplanmış turistler üst güvertede demir parmaklıklara tutunarak etrafı izliyorlardı.

"Aranızda ne olduğunu sandıysan hepsi yalan," dedi babası. "Seni kullanıyordu." Sesi buz kesti. "Hakkını teslim etmek lazım, oğlan zeki çıktı ama sen ondan daha akıllısın." Öne doğru eğildi ve Daiyu elinde olmadan, onun çelik gibi bakışlarına karşılık vermek zorunda kaldı. "Öylesin, değil mi?"

"Evet, baba." Daiyu boyun eğdi; konuşmalarının başından beri kasten itaatkâr davranmıştı. Babası hayatı boyunca onu hafife almıştı ve Daiyu da bundan faydalanmıştı. Uysal davranıp söz dinlediği sürece Jin onun yakınından bile geçmeyen, bambaşka meselelere odaklanıyordu.

Babası başını sallayıp sandalyesinde tekrar arkasına yaslandı. Daiyu kendini hazırladı; babası Jason'ın yakalandığını, ağır yaralı olduğunu, belki de infaz edildiğini söyleyecekti. Ancak Jin bunun yerine çenesini ovarak birtakım düşüncelere daldı. Ardından dosyadan başka bir kâğıt parçası çıkarıp ona doğru itti. Üzerinde yalnızca bir telefon numarası yazılıydı. "Ona sen yazacaksın."

Daiyu bir anlığına babasının "ona" derken kimi kastettiğini anlayamadı. Sonra kafasına dank etti. Öyleyse Jason hayattaydı.

Başarmıştı. "Ne yazayım?" Jason, onun mesajı kendi numarasından gönderdiğini görecekti; Daiyu onun renk vermemesi için içten içe dua etti.

"Benden çaldığını bana geri ver."

Daiyu sesinin titremeyeceğinden emin olamayarak, mesajı dikte etmek yerine elle yazdı.

Bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha... Palm'ının üst kısmında akan dakikaları izliyordu. Sonunda bir cevap geldi: aldığım şey sana ait değil.

Daiyu mesajı sesli okudu ve babası kısa, sert bir kahkaha eşliğinde yumruğunu masaya indirdi. Daiyu elinde olmadan irkildi.

"Bu ne cüret!" dedi babası. Parmaklarını masada tıngırdattı. "Ne istiyorsun?" Daiyu'ya başıyla işaret verdi ve Daiyu mesajı yazdı.

jin kulesi'nde buluşalım. açılış töreninden önce, saat 6'da.

Babası, "Neden?" diye yazdırdı.

görülecek bir hesabımız var.

Jin buna inanamıyormuş gibi güldü. "Şuna bak sen! Sanki kendisine yanlış yapılmış, *ondan* bir şey çalınmış gibi, havalara bak!"

Daiyu babasının da filtreyi klinikten çaldığını biliyordu ama ona göre sadece *almıştı*. Jin'e göre istediğini almak en doğal hakkıydı. Yalnızca *me*ler, Jason gibi serseriler hırsızlık yapabilirdi.

Babası başını arkaya atıp tavana bakarak durumu değerlendirdi. Jason prototipi verip karşılığında bir şey almaktan bahsetmemişti ama Daiyu, babasının onu köşeye sıkıştırabileceğini, gerekirse döve döve boyun eğdirebileceğini düşündüğünden emindi. Jason onun çöplüğünde olacaktı ve Jin kendi elinin kuvvetli olduğunu sanacaktı. Kaybedecek neyi olabilirdi ki?

Jin tekrar önüne döndü ve bir komplonun peşindeymiş gibi kuşkucu bir tonda, "Neyin peşinde olduğunu biliyor musun?" diye sordu Daiyu'ya. Ancak hiç beklemeden cevabı da kendi verdi: "Son seferinde olduğu gibi, para koparma derdindedir." Sırtını doğrulttu, bir karara varmıştı. "Arka kapı açık olacak. Asansörle en üst kata çık."

Daiyu mesajı iletti.

tamam.

Babası ayağa kalktı, ceketinin kol yenlerini silkeledi ve kravatını düzeltti. "Başka bir şey yok."

Bu yalnızca Jason'la yazışmalarının sonlandığı değil, Daiyu'nun gidebileceği anlamına da geliyordu.

"Peki, baba," dedi Daiyu.

Jin, "Buluşmaya sen de geleceksin," diye ekledi. "İnsanların çaresizlik içinde neler yapabildiğini, asla sahip olamayacakları, asla onlara ait olamayacak şeyleri ele geçirmeye nasıl çabaladıklarını bizzat görebilirsin."

Daiyu başını eğip ellerine baktı.

Babası birkaç dosyayı evrak çantasına koyarken, "Çok büyük bir hata yaptın," diye devam etti. "Tekrar olmayacak."

Evrak çantasını aldı, belli ki yine bir toplantıya gidiyordu ama bir cevap beklentisiyle kızının önünde duraksadı.

"Olmayacak, baba." Jin hiçbir şeyden şüphelenmiyordu; Daiyu'nun hâlâ avucunda olduğunu, kendi tarafında durduğunu sanıyordu. Ancak o güne kadar yalnızca babasının çizdiği sınırlar içinde kalarak bir şeyleri değiştirebileceğine inanan –bundan başka bir yolu hiç deneyimlememiş olan– Daiyu, Jason sayesinde bunun aksinin mümkün olabildiğini görmüştü; Jason ona, arkadaşlarıyla birlikte doğru olanı yapabilmek uğuruna bizzat kendi hayatlarını tehlikeye atarak nasıl savaştıklarını göstermişti. Daiyu hep babasının kurduğu oyunda oynayabileceğini sanmıştı ama artık, oyun tahtasını tersyüz edebileceğini biliyordu.

Artık farklı kuralları olan farklı bir oyun oynuyorlardı.

Babası tatmin olmuşçasına başını salladı ve Daiyu'yu kütüphanede tek başına bırakıp çıktı.

ZHOU

Jin'in benimle muhtemelen kısa sürede iletişime geçeceğini tahmin ediyordum ama mesaj doğruca Daiyu'nun Palm'ından gelince neye uğradığımı şaşırdım. Bir şekilde Daiyu'nun bu işteki rolü açığa mı çıkmıştı? Kızının telefonu üzerinden iletişime geçmesi pek-de-üstü-kapalı-olmayan bir tehdit miydi?

Palm'ım mesaj bildirimiyle çınladığında Lingyi de yanımdaydı. Huzursuzluğumu fark edip beni sakinleştirmek için elini koluma koydu. Çakma Palm'ım, Lingyi'nin kurduğu, takip edilmesi imkânsız bir kablosuz ağa bağlıydı.

Lingyi, "Hiçbir şey belli etme," dedi. "Jin her zamanki akıl oyunlarını oynuyor."

"Daiyu'yu bu işe bulaştırarak onu da tehlikeye attım." Gün içinde olan onca şeye rağmen ilk defa midem bulanacak kadar kötü hissettim kendimi. "Bunu ondan hiç istememeliydim."

Lingyi kolumu sıktı. "Bana bak."

Ancak karanlık düşüncelerim çoktan kontrolden çıkmıştı. Jin gerçekten kendi kızını öldürebilir miydi? Evet. Fayda-zarar analizini yaptıktan sonra gerekirse bunu yapabileceğinden emindim. Ekrandaki tek cümleye bakarken bacaklarım titriyordu: Benden çaldığını bana geri ver.

"Hasiktir ya," diye mırıldandım. *"Sıktır."*

Lingyi, "Zhou," dedi, "bir cevap vermeliyiz."

aldığım şey sana ait değil. Lingyi omzumun üzerinden ekrana bakarken bu mesajı yazıp gönderdim.

Yazışmamız çok kısa sürdü. Sonrasında Lingyi'nin yatağının yanındaki koltuğa çöktüm ve avuçlarımı kotuma sildim. Ellerim titriyordu.

"Vay be." Lingyi omzuma dokundu. "Bayağı kaptırmışsın kendini."

Jin'le ilgili meseleyi kastetmediğinin farkındaydım. Ve haklıydı.

Ancak her halükârda tam istediğimiz gibi, Jin'le büyük açılıştan önce bir görüşme ayarlamıştık.

Lingyi, "Daiyu'nun sana törenle ilgili verdiği bütün bilgiler çok savdalı oldu," dedi. "Yine de gerekli ekipmanı belirleyip almak ve kurmak için etkinlikten önce mekânı bir gözden geçirmeliyim."

"Iris ve Arun'un yardımına ihtiyacımız var," dedim. "Artık onlara da anlatmalıyız."

Lingyi kabul edercesine başını salladı. "Iris'in hiç hoşuna gitmeyecek."

Planı uygulamaya geçirmemiz yalnızca birkaç günümüzü almıştı ama büyük bir kısmı, tüm arkadaşlarımın, yapmak istediğimiz şeye inanarak katılmasına bağlıydı; tabii şans tanrılarının tüfuflarını bizden esirgememelerine de ihtiyacımız vardı. Iris ve Arun bize katılmayı kabul edecekler miydi?

Ayrıca her şey dönüp dolaşıp Daiyu'da bitiyordu; bir yandan babasını devamlı kandırırken bu işi bizimle sonuna kadar götürüp götüremeyeceğine bağlıydı.

Tehlikeli bir oyundu ve her şeyini ortaya koymuştu.

DAIYU

Daiyu babası süitten çıktıktan sonra on beş dakika daha bekledi, sonra Xiao Wu'yu arayıp havalimoyla gelmesini söyledi. Kulağına iri elmas küpelerini taktı ve açıkta olan bileğine yeşimden yontulmuş, pahalı bir bilezik geçirdi. Yüzünü pudralayıp hafif bir dudak parlatıcısı sürdükten sonra kendine şöyle bir bakıp süitin ağır kapısına yöneldi.

İki koruma, onun hareketlerini izliyorlardı ama kapıyı açmasına ses etmediler. Onu durduran, dışarıya adım attığında kapının önünde dikilen korumalar oldu. Kaslı adamlardan biri kibarca, "Bayan Jin," dedi. Kollarındaki kaslar, takım elbisesinin kumaşını germişti. "Babanız süitten çıkmanıza izin olmadığına dair açıkça talimat verdi."

Daiyu rahat bir tavırla. "Evet," dedi, "ama onun talebi doğrultusunda halletmem gereken bir iş var."

"Kendisi böyle bir işten bahs–"

Daiyu buna hazırlıklıydı; Palm'ını çıkarıp, üzerinde oynadığı ve cihazın ana ekranına koyduğu, babasından gelmiş eski bir mesajı gösterdi: Konuştuğumuz üzere bunun bugün halledilmesi gerekiyor kızım. Müdür seni bekliyor. Mesajın ekran görüntüsünü almıştı ve bugün, babası çıktıktan beş on dakika sonra gönderilmiş gibi görünecek şekilde görsel üzerinde oynamıştı. Koruma, ekrana gözlerini kısarak, dikkatle baktı. Daiyu herhangi bir pürüz olmadığını biliyordu. Bu ahmakları kandırmak, babasıyla uğraşmaktan katbekat kolaydı, yine de sinirlerine hâkim olmaya çalışarak adamlara karşı rahat ve mesafeli bir tavır takındı. Bu işe yaramazsa, Jason ve arkadaşlarını yüzüstü bırakmış olacaktı.

Daiyu, Palm'ını tekrar kendine doğru çekti. "İsterseniz onu arayabilirim ama işinin bölünmesinden hoşlanmayacaktır. Şu anda önemli bir toplantıda." Dudağını memnuniyetsiz memnuniyetsiz bükerek, arama yapmaya çalışıyormuş gibi Palm'ın ekranıyla oynadı. Gerektiğinde pozisyonunu kullanarak buyurgan vâris rolünü oynamakta hiç sıkıntı çekmiyordu. Bu adamlar babası için çalışıyorlardı ama teknik olarak aynı zamanda onun da emrindeydiler.

İrkiyim adam, ortağına huzursuz bir bakış attı, sonra elini kaldırdı. "Sorun değil, Bayan Jin. Böyle önemsiz meselelerle Bay Jin'i meşgul etmeyelim."

"İsterseniz benimle gelebilirsiniz ama arabam zaten hazır, beni bekliyor."

Adam ortağına tekrar baktı ve daha zayıf olan ikinci koruma omuz silkti. Kafasının karıştığını belli etmek için ellerini havaya kaldırsa yeriydi. Daiyu ilgisiz fakat rahatsız olmuş vâris ifadesini korudu.

"Önden buyurun, Bayan Jin," dedi adam.

Daiyu arkasını döndü ve korumanın peşinden gelip gelmediğine bakmaksızın koridordan geçip asansörü çağırdı. Kapılar

açıldığında adam onunla birlikte kabine girdi ve Daiyu garaja gitmek için çatı katının düğmesine bastı.

Onun havalimosuna bindiklerinde Xiao Wu onu sadece, "İyi günler, Bayan Jin," diyerek karşıladı.

Daiyu, "Bund'daki Bank of China'ya gideceğiz, Xiao Wu," dedi. Sonra karşısına oturmuş olan korumaya, "Sen araçta kalıp beni bekleyebilirsin," dedi. "Bankanın kendi güvenlik görevlileri var ve halletmem gereken mesele özel."

Adamın bu teklifi değerlendirdiğini, göz kenarlarının tereddütle kırıştığını görebiliyordu. "Babam bu şekilde olmasını istedi," dedi Daiyu. Yeterince bastırırsa adamın onu sorgulamayacağını biliyordu.

Adam gözlerini kırpıştırdı. "Evet, elbette, Bayan Jin. Ben burada beklerim. Yardıma ihtiyacınız olursa mesaj atabilirsiniz."

Banka aslında yakındı ama Daiyu sıcakta yürümek istememişti. Bu işi, saçının tek teli bile bozulmamış hâlde yapmalıydı. Başıyla bankanın güvenlik görevlisine işaret verdi; adam gelip ona kapıyı açınca da dışarı çıktı. Bir teşekkür mırıldandıktan sonra adamın banka kapısını da açmak için kendi önünden koşar adımlarla basamakları çıkmasını izledi.

Bankanın bu şubesine daha önce hiç gelmemişti ama bütün şubeler birbirinin aynıydı. Hepsinde de onun kim olduğunu öğrendiklerinde aynı tepkiler veriliyordu. Daiyu kulaklarındaki devasa küpeleri iyice sergilemek için ensesinde topuz yaptığı saçını eliyle kısaca düzeltti. Danışma masasına yaklaştığında görevli ona bakıp gülümsedi. "İyi günler, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Jin Feiming'in kızı Jin Daiyu'yum ve bankanızın müdürüyle görüşmek istiyorum."

Adamın gözleri kocaman açıldı. "Evet, elbette. Bugün yalnızca müdür yardımcımız Bayan Yang ofisinde. Geldiğinizi kendisine bildireyim."

Daiyu kararlı bir tonda, "Hayır, müdürünüzden başkasıyla görüşmeyi kabul etmiyorum," dedi.

Adamın ağzı açık kaldı; mesele çok ciddi olmasa durumu komik bile sayılırdı. Modern bir alıcıyı eline aldı ve alçak sesle bir şeyler söyledi. Daiyu'nun adını ve kim olduğunu söylemesi yeterli; ardından alıcıyı masanın cam tablasına geri koyup Daiyu'ya başını sallayarak onay verdi. "Neyse ki müdürümüz Bay Hong da gelmişler ve sizi görebilecekler. Sizi ofisine götüreyim."

Daiyu, "Teşekkürler," dedi.

Dik duruşlu adamın peşinden gidip, bankacılık ihtiyaçları hakkında temsilcileriyle görüşmek isteyen sıradan müşterilere ayrılmış, ahşap panelli açık bölmelerin önünden geçti. Kendisiyse kesinlikle sıradan değildi. Dolayısıyla danışma personeli, altın varaklı, geniş bir kızılçam kapıyı tıklattı ve gösterişli bir hareketle açtı. Daiyu büyük ofise adım attı ve kendisine yardımcı olan adam, teşekkür etmesine fırsat kalmadan ortadan kayboldu.

Gür siyah saçlı, gümüş çerçeveli gözlük takmış kısa boylu bir adam oturduğu deri koltuktan kalktı. "Bayan Jin, şeref verdiniz. Bu ziyaretinizi neye borçluyuz?" Elini uzattı, Daiyu da kabul etti ve tokalaştılar, ardından adamın karşısına geçip oturdu.

Daiyu kollarını kavuşturdu. Babasıyla görüşmesinden bu yana üzerini değiştirmemişti, dolayısıyla hâlâ boynunda olan yeşim kolyeyle oynamaya başladı. Taşa *Jin* karakteri oyulmuş ve içi altınla doldurulmuştu. "İş konuşmak üzere geldim. Bu kadar kısa sürede benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Bay Hong."

Binanın derinliklerindeki gösterişli ofiste hiç pencere yoktu ama tavandaki avizelerle iyi aydınlatılmıştı ve masalar ile yüksek ayaklar orkidelerle doluydu. Bir duvarında da manzara resimli, kocaman bir parşömen asılıydı.

"Babanıza vekaleten mi geldiniz?" Bay Hong sandalyesine oturdu ve parmak uçlarını birleştirdi. Yuvarlak yüzü merak içinde parıldıyordu.

"Hayır, şahsi bir mesele," dedi Daiyu. "Çocukluğumdan bu yana babam bana çok şey öğretti ve kendi girişimlerimde bulunmam için beni teşvik etti."

Bay Hong gülümsedi. "Harika, harika. Peki, yaşınızı sorabilir miyim, Bayan Jin?"

"On sekizim."

"Ah, ne genç! Ve şimdiden girişimci olmuşsunuz." Adam keyiften âdeta ışıldıyordu. Belli ki Jin Holding'in vârisinin kendi bankalarını tercih etmesine çok memnun olmuştu. "Aklınızda nasıl bir proje var?"

Daiyu anlatmaya başladı; Jany'nin icadını, bu katalizörün piyasaya sürülecek en güçlü filtreleme sistemi olacağını, nasıl küçük, enerji verimliliği yüksek ve düşük maliyetli olduğunu anlattı. Jason, Jany'nin ailesinin, satılan her patentli üründen telif ücreti almayı ve işin finans ile üretim kısmını onlara bırakmayı kabul ettiğini söylemişti. Elindeki serveti ve konumunu kullanarak bu işin finansman ayağını hızla halledebilecek tek kişi de Daiyu'ydu.

"Muhteşem bir proje." Bay Hong takdir edercesine başını salladı. "Babanız sizinle gurur duyuyor olmalı."

Daiyu ona ışıl ışıl gülümsedi ve adam masasının üzerine doğru eğildi. Daiyu bu gülümsemeyi, anlaşmayı bağlayacakları âna saklamıştı. "Babamın henüz bundan haberi yok. Sürpriz olmasını istiyorum."

Adam ellerini çırptı. "Pekâlâ, sırrınızı saklayacağıma güvenebilirsiniz, Bayan Jin. Ne sürpriz ama!"

"Ben de öyle olmasını umuyorum, Bay Hong." Sıkı topuzundan kaçan bir tutam saçını kulağının arkasına attı.

Bay Hong, "Peki bir fabrika da ayarladınız mı?" diye sordu. "Yoksa üretim için Jin Holding'in tesislerini mi kullanacaksınız?"

"Ah, hayır ama aklımda bir imalatçı var." Henüz bir anlaşma imzalanmamıştı ama Jason, Jany'nin prototipini üreten imalatçıyla görüştüklerini ve şirketin bu kârlı işe girmeye çok hevesli olduğunu söylemişti. Daiyu da adam gibi öne eğildi ve bir sırrını paylaşır gibi alçak sesle, "Finansmanı hallettiğimiz anda üretime geçebileceğiz," dedi.

Bay Hong sırıttı ve avucunu masaya indirdi. "Sizinle iş yapmak bizim için bir onurdur, Bayan Jin."

Daiyu zarifçe gülümsedi. "Sizi aceleye getirmek istemem fakat krediyi en kısa sürede almam gerekiyor."

"Ne zamana lazım?"

"Mümkünse yarına."

Bay Hong'un gözleri irileşti ve gözlük camlarının ardından daha da kocaman göründüler. "Bu epey alışılmadık bir talep, Bayan Jin."

"Bunun farkındayım, Bay Hong." Masanın üzerinde bir tırnağını tıngırdattı. "Bu yüzden *size* geldim. Bana bu iyiliği ancak sizin yapabileceğinizi biliyorum. Şanghay'da başka bankalar da var," duraksadı ve adama bakıp sözlerini vurgulamak istercesine başını salladı, "ama ben sizi seçtim."

Adamın sırtı dikleşti ve Daiyu göğsünün kabardığına da yemin edebilirdi. "Araya birilerini sokmam gerekecektir ama size böyle bir ayrıcalık tanımaktan memnuniyet duyarım. Evrakı bu akşam imzalanmak üzere hazır edeceğim. Size doğrudan elektronik ortamda gönderebilirim." Yaşlıca adam alıcısını kaldırdı ve hattın diğer ucunda birileriyle konuşarak, Daiyu'nun kredisinin hızlandırılması için kesin talimatlar verdi.

Aslında Daiyu, Bay Hong'u tek bir sebeple seçmişti; babasının Palm'ındaki rehberini incelemiş ve Bank of China'dan kimse olmadığını fark etmişti. Babasıyla daha önce çalışmamış birileriyle iş yapmak istiyordu.

Müdür, masanın üzerinden elini uzattı. "Bayan Jin, krediniz yarın iş günü sonlanmadan çıkmış olacak." Öyle kocaman gülümsedi ki gözlerinin kenarları kırıştı.

Daiyu onun elini sıktı. "Teşekkür ederim, Bay Hong." Ardından Palm'ına baktı. Babasının toplantısı sonlanmadan önce Peninsula'ya dönmesi gerekiyordu, aksi hâlde planları mahvolurdu. "Desteğiniz için müteşekkirim." O anda, lacivert takım elbiseli başka bir banka görevlisi elinde çay ve ikramlıkların olduğu bir tepsiyle içeriye girip tepsiyi Bay Hong'un masasına koydu.

Daiyu'nun pek iştahı yoktu ama nezaketen kendini zorlayarak aromatik yasemin çayından bir iki yudum ve şekerli cennet elmasından birkaç lokma aldıktan sonra Bay Hong'dan müsaade istedi. Zamanın –ve şansın– kendisinden yana olduğunu umuyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ZHOU

"Ne yaptınız, ne yaptınız?" Iris nadiren sesini yükseltirdi ama bu seferki yükseğe yakındı. "Daiyu'dan Jany'nin icadına finansman bulmasını istediniz, öyle mi? Ne diye? Doğruca Jin'in kucağına bırakması için mi?"

"Daiyu *bizimle* birlikte hareket ediyor," dedim.

Iris, "*Sen* böyle düşünürsün tabii," diyerek beni tersledi, sonra Lingyi'ye öfkeyle bakarak, "Ama senin de buna kandığına inanamıyorum," diye ekledi. "İkiniz de saçmalamışsınız. Jin'in oyununu oynamaya devam edersek birimizin daha ölmesi an meselesi."

Son sözleri bende tokat etkisi yarattı. Süitimize aniden çöken ürkütücü sessizlikte kulaklarım uğuldadı.

Lingyi, "Iris..." dedi tutuk bir sesle. "Doğru olanı yapmaya çalışıyoruz."

"Teoride, evet. İdealist bakıyorsunuz." Iris, önüne çöktüğü Lingyi'nin dizlerini tuttu. "Bunu niye biz yapmak zorundayız? Niye *sen* yapmak zorundasın?"

Lingyi'nin yüzü kızardı, yanakları al al oldu. "Biz yapmazsak kim yapacak, canımın içi?"

Iris ayağa fırlayıp sinirli sinirli homurdandı.

Arun, "Planınızın sonraki aşamaları nedir?" diye sordu.

Iris kaşlarını çatarak ona baktı ve Arun abartılı bir şekilde omuz silkti. "Çoktan harekete geçmişler. Bu durum benim de hoşuma gitmiyor ama onları ortada bırakacak da değilim. Zhou süper kahramanlığa soyunup prototipi çalmayı bir şekilde başarmış..."

Iris hıhladı.

Arun, "Dolayısıyla söyleyeceklerini bir dinleyebiliriz," diye devam etti. "Bize *ihtiyaçları* var."

"Bunu senden saklamak istemedim, aşkım..."

"Ama sonuçta *sakladın*."

Lingyi uzun uzun iç geçirdi. "Hiç hoşuma gitmese de..." Iris'in odada sinirli sinirli volta atmasını yaşlı gözlerle izledi. "Ama benim seçme şansım yok. Bu durumu düzeltmeliyim yoksa..." Sonunu getiremedi. Yüzü solmuş, hatları acıyla kırışmıştı.

Istırabını hissedebiliyordum; önceki akşam kâbus gördüğüne şahit olurken nasıl hiçbir hayrımın dokunmadığını hatırladım. Onu teskin edemeyecek kadar afallamış ve korkmuştum. Bunu bir daha yapmayacaktım. Kanepede yanına oturdum ve ona sarıldım. Bedeni hıçkırıklarla sarsılırken başını omzuma koydu. "Her şey düzelecek."

Lingyi gözyaşları arasında boğulurcasına hıçkırdı. "Sanırım bunun için çok geç. Hayat bazen insana hepsi birbirinden boktan seçenekler sunuyor."

Arun ona bir peçete uzattı ve Lingyi gözlerini silip gürültüyle sümkürdü. "Hepimiz yanındayız, Lingyi," dedi Arun.

"Aylarca arkadaşlığımızı ihmal ettim," diye ekledim. "Özür dilerim."

Lingyi bir Arun'a bir bana baktı. "İçim rahat değil. Bu işi sonuna kadar götürmek *zorundayım*." Iris'e doğru döndü. "Evet, haklısın, tehlikeli bir işe kalkışıyoruz ve evet, hepimiz hâlâ... Vic'in yasını tutuyoruz. Doktor Nataraj'ın da. İkinizden de hiçbir şey saklamamalıydım. Özür dilerim."

Anna'ya baktım: annesinin adı geçince onun da beti benzi atmıştı. Doktor Nataraj öleli bir yıldan fazla olmuştu ama bunun bir önemi yoktu: bunu bizzat biliyordum. Anneniz öldüğünde çok uzun süre kalbinizde bir delik açılmış gibi hissediyordunuz. Belki de ömür boyunca.

Lingyi, "Jany'nin başına gelenler yüzünden kendimi affedebileceğimden emin değilim..." dedi.

Iris onun sözünü bölerek, "Sen elinden geleni yaptın," dedi. "Sonuçta Jin'in adamlarıyla dövüşmeye kalkışsan sen de canından olurdun."

"Belki öyle," dedi Lingyi, "ama korkudan donakaldım; ona yardım edemedim." Hepimize tek tek baktı. Sonra, "Ama şimdi bir şey yapabilirim; bu trajediyi sonlandırmak için hep birlikte bir şeyler yapabiliriz," diyerek sonlandırdı sözlerini.

"Ne gerekiyorsa yapacağız," dedim. "Sonuna kadar yanındayız patron."

Daiyu'yu, birbirimizi bilerek ya da bilmeyerek nasıl incittiğimizi düşündüm. Seramikçideki daracık, sıcak bölmede onu öpmeyi deliler gibi istemiştim; o kadar yakındık ki teninin kokusunu alabiliyordum. Ancak onun tereddüdünü, aylar boyunca hiç yansıtmadığı bir belirsizlik ve gerginliği hissetmiş ve vazgeçmiştim. Bir Zhang Ailing romanında kısılıp kalmışız gibi hissetmiştim: alıcısına ulaşmayan mektuplar, cevapsız kalan aramalar ve ufak yanlış anlaşılmalarla mahvolan tutkulu bir aşk.

Birbirimizi seviyor, incitiyor, sonra ya affediyor ya da yolumuza bakıyorduk.

Iris sessizce yanımıza geldi; her zamanki gibi ölümcül ve gergindi ama yüzü açıktı ve duyguları yüz hatlarından açıkça okunuyordu. Ayağa kalkıp yerimi ona verdim.

Lingyi'nin elini tutup, "Jin'i birlikte yeneceğiz," dedi. "Ama sonra işimiz bitecek."

Lingyi onun yanağını okşadı. "Bundan sonra hiçbir şeyi senden saklamayacağım, canımın içi."

Odamızdaki gün ışığı aniden aşırı parlaklaşmış gibiydi; ar-

kadaşlarımın yüzleri bariz bir rahatlamayla aydınlanmıştı: Lingyi'nin kara gözlerindeki sızıya karşın yüz hatlarını sertleştiren kararlılık. Arun'un kederle çatılmış kaşlarına karşın savaşa gidiyormuşçasına dimdik omuzları ve başı. Iris'in ise başı eğikti ve güneş ışıkları platin rengi saçına öyle bir vuruyordu ki başı gümüşi bir alevi andırıyordu. Lingyi'nin elini kendine doğru çekip parmaklarını öperken omuzları gevşedi. Yine de gerekirse bir saniyede ayağa fırlayıp koruma ya da saldırı pozisyonu alabileceğini; hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapabileceğini biliyordum.

Gözlerimi kapayıp bu ânın fotoğrafını çektim ve hafızama yerleştirdim.

Uzun bir sessizliğin ardından Arun, "O hâlde Jin'i nasıl mahvedeceğimizi konuşalım mı?" diye sordu. "Bu sefer kesin olarak..."

Lingyi, "Halkın gözü önünde olacak," dedi. "Dolayısıyla suçunu inkâr edemeyecek."

"Jin'le görüşmemi bütün medya kanallarında, mümkün olan en yaygın şekilde yayınlatmayı umuyoruz," deyip sırıttım. "Jin'in kendi yarattıklarını ona karşı kullanacağız. Sonuçta para kaybetmekten nefret ediyor ama kaybetmekten en az onun kadar nefret ettiği bir şey daha var..."

"İtibarı," diye tamamladı Lingyi. Gözleri parlıyordu ve yüzüne yeniden renk gelmişti.

Jin'in bu korkusunu, Daiyu'nun babasına dair anlattıklarından, ayrıca kızının kaçırılmasından bu yana tüm hareket ve kararlarını gözlemleyerek çıkarmıştım.

"Bunu sevdim," dedi Arun.

Iris de ona katılırcasına başını salladı.

O anda tüm içtenliğimle sırıtıp arkadaşlarımın yanına oturdum ve planımızın üzerinden hep birlikte geçtik.

DAIYU

Bank of China'da Bay Hong'la yaptığı görüşme kırk dakika sürmüştü. Sonrasında havalimosuna döndü ve Daiyu araca binince ona eşlik eden koruma bariz bir rahatlamayla iç geçirdi. Xiao Wu önce caddeden ilerledi, sonra bulduğu ilk fırsatta trafikten kaçmak için uçuşa geçti. Mesai saatlerinin sonuna yaklaştıkça Bund kalabalıklaşıyordu. Daiyu havalimodan inerken Xiao Wu ona kahverengi bir paket uzattı. Daiyu bunun ne olduğunu biliyordu; şoförüne teşekkür etti.

Süite döndüğünde kapının önündeki koruma hiçbir şey söylemeyip sadece ortağına başıyla selam verdi. Yeni bir gelişme olmaması iyiye işaretti. Daiyu kendi odasına çekildi ve Xiao Wu'dan aldığı paketi açtı. İçinde sahte ama iş görecek, daha da güzeli, babasının takip edemeyeceği bir Palm vardı.

Bir saat sonra babasının süite döndüğünü işitti. Hızlı adımlarla yürüyordu; babasının bu çevik mizacı nedeniyle korumalar ona hiçbir şey söyleyememiş olmalıydı. Jin'in göz korkutan tavrı ve hep çok meşgul olması Daiyu'nun işine yarıyordu. Babası kâhya Bay Han'a kendisine bir viski hazırlamasını söylerken Palm'ına bir arama geldi ve Jin hemen kabul etti.

"Onu buldunuz mu?" diye sordu.

Bir duraksamanın ardından bu sefer, "*Hacker* kızı da mı?" diye sordu.

Daiyu konuşmanın devamını duyabilmek için odasının açık kapısına yaklaştı.

"Demek o kadar yakındalarmış?" dedi babası. "Hepsini yakalayın."

Daiyu kapının çerçevesine tutundu. Jason ile arkadaşlarından bahsedildiğini anlamıştı.

Bir duraksama daha oldu, sonra babası konuştuğu kişiye, "Hayır, henüz değil," diye karşılık verdi. "Önce prototipi ya da o bilgisayarı almalıyım." Jin viskisini uzun uzun yudumlarken

Daiyu kadehin içindeki buzların şıngırtısını duydu. "Bu veledi iyi tanıyorum; ölmekten korkmuyor ama arkadaşları ölmeye başlayınca yola gelecektir."

Yine sessizlik. Sonunda babası, "Yakaladığınızda bana haber verin," dedi.

Daiyu titreyen elleriyle geçici Palm'ı açtı. Ucuz aletin açılması çok uzun sürüyordu. Daiyu hâlâ kapının yanında duruyor, babası bu süite yerleştiklerinden beri bir kere olsun odasına gelmediği hâlde onu kontrol etmek için koridora adım atarsa diye kendini zihnen hazırlamaya çalışıyordu.

Oturma odasından buz şıngırtıları gelmeye devam ediyordu. Cihaz sonunda açıldı ve Daiyu kendi Palm'ından Jason'ın numarasını buldu, cihaza girmeye çalışırken hata yaptı ve numarayı yeniden yazmak zorunda kaldı. Babasının adamları çoktan yola koyulmuşlar mıydı? Jason'ın ne kadar zamanı vardı?

Sonunda uyarı mesajını yazıp gönderdi ve doğru Palm'a gönderdiğinden emin olmak için numarayı iki defa kontrol etti. Cihaz, mesajın iletildiğini bildirince onu yastığının altına gizledi. Jason'dan bir cevap beklemiyordu. Tek dileği mesajın ona çok geç olmadan ulaşmasıydı.

ZHOU

Neredeyse iki saattir planımızı gözden geçiriyor, en ufak detayına kadar konuşup Lingyi'nin ihtiyaç duyduğu aletlerin listesini çıkarıyorduk. O sırada geçici Palm'ıma bir bildirim geldi. Numaram, arkadaşlarım dışında yalnızca Daiyu ve Jin'de vardı ama mesaja baktığımda bilinmeyen bir numaradan geldiğini gördüm.

Babamın adamları sizi bulmuş, oraya geliyorlar. –D

Ayağa fırlayarak, "Buradan hemen çıkmalıyız," dedim. Arkadaşlarım bir an şok içinde hiçbir şey söyleyemeden kalakaldı, sonra onlar da ayaklandı.

Lingyi kendi MacFold'unu alıp bize, "Yalnızca gereken eşyalarınızı alın," diye talimat verdi.

İhtiyaç duyabileceğim her şeyi deri spor çantasına attım ve kapıdaki ekranı kontrol ettim. Neyse ki koridor hâlâ boştu. Ancak sessizce kapıyı araladığımda köşeden birilerinin fısıltılarını duydum.

Geç kaldık.

Bir parmağımı dudağıma götürerek arkadaşlarımı susturdum, sonra Iris'e işaret ettim; daha elimi indiremeden yanıma geldi. Arun ile Lingyi kapının yakınındaki odaya geçip ortadan kayboldular. Iris'le ben, kapıyı hafifçe aralık bırakıp beklemeye başladık. Kapı ekranında iki çam yarması göründü. Kapının aralık olduğunu görünce birbirlerine baktılar ama tek kelime etmediler. Biri silahını, diğeri de şok tabancasını çıkardı, ardından kırmızı, diken diken saçları olan kaslı adam kapıyı yavaşça iterek açtı. O odaya girerken Iris'le kapının arkasına gizlendik.

Adam eşiği geçer geçmez Iris adamı arkadan kafakola aldı ve boynuna uyku iksirli iğnesinden sapladı. Adam bağırıp istemsizce tetiğe basınca oturma alanındaki cam masa paramparça oldu. Eşzamanlı olarak ben de kapıyı diğer fedainin suratına tüm gücümle ittim ve içimi kaldıran bir çatırtı duydum. Adam homurdanıp küfürler savurarak içeriye daldı. Ancak ortağı tam o anda yere yığılınca onun bedenine takılıp dizlerinin üstüne kapaklandı. Iris onu da yakasından yakalayıp boynuna iksirden enjekte etti. Adam çırpına çırpına şok tabancasıyla nişan almaya çalıştı ama on saniye içinde, burnundan kan süzülürken o da yere yığıldı.

Ekrana bakarak başka gelen olup olmadığını kontrol ettim. Her ihtimale karşı sessizliğimizi koruyup koridora kulak kabarttık. Tek duyabildiğimiz, ikinci adamın güçlükle aldığı nefeslerdi ama neticede bir silah patlamıştı ve oteldeki konukların bunu bildirmemeleri mucize olurdu.

"Patron," diye seslendim.

Arun ve omuz çantasını sıkı sıkı göğsüne bastırmış hâldeki Lingyi odadan çıktılar. Iris yere çömelip adamların ceplerini ara-

mava başladı. Bir anahtarlık bulup onu Arun'a fırlattı, ardından adamların silah ve şok tabancasını aldı. Kızıl kafalının Palm'ını Lingyi'ye uzattı, Lingyi de mesajlara göz gezdirdikten sonra cihazı adamın göğsüne koydu. "Hadi gidelim," dedi kısaca. "Jin bizi kurbanlık koyun gibi bağlanmış hâlde karşısında bulamayınca peşimize başkalarını da gönderecektir."

Iris'le adamları kapının önünden çektik. İkinci adam kendi kanında boğulmasın diye yüzünü yana çevirdim, hemen ardından süitten çıkıp koridorda dikkatle ilerledik. Alçak sesle, "Garaja gidelim," dedim.

Lingyi onaylarcasına başını sallayınca Arun asansörü çağırdı. Kapılar açılana kadar görüş açısının dışında, asansörün iki yanında bekledik. Da Ge'yle karşılaşmamdan sonra dersimi almıştım ama neyse ki kabin boştu. Kapılar betondan garaja açıldığında hareket ve ses algılamaya çalışarak duraksadık fakat hiçbir şey duymadık.

Jin'in fedailerinin havarabasına yaklaştığımızda aracın farları yandı ve motoru çalıştı ama Lingyi başını iki yana salladı. "Bu sedanı alamayız. Jin aracı takip edebilir. Başka bir şey bulalım."

Bir havalimonun içinde, başındaki gri kepi gözlerinin üzerine indirmiş, uyuklayan bir şoföre denk geldik. Aracın camını açık bırakmıştı ve öyle yüksek sesle horluyordu ki onu bulmamız zor olmamıştı. Ben aracın kapısını açtım, Iris de onu gömleğinin yakasından kavrayarak dışarı çekti. Adam şekerlemesinden aniden uyandırılınca boğulurcasına homurdandı. "Bu araca el koymak zorundayız," dedim.

"Ne?" Şoför bir anda kendine geldi. "Olmaz!"

"Merak etme, işimiz bitince kavuşacaksınız," diye karşılık verdim.

Iris, ensesine uyku iksiri iğnesinden yaptı ve adam yere yığılırken bedenini tuttum. Jin onu sorgularsa bizi ele verecek detaylar yumurtlamasını göze alamazdık. Hafıza-siliciler sayesinde Jin'in fedaileri de tam olarak ne olduğunu anlatamayacaklardı. Arkadaşlarım havalimoya binerken ben de şoförü duvara daya-

dım. Arun, "Gidebileceğimiz bir yer biliyorum," diyerek direksiyona geçti.

Aracımız çıkışa yaklaşırken cam kapılar iki yana kayarak açıldı ve göğe yükseldik. Hava kararmak üzereydi ve Bund yayalarla doluydu. O anda Jin Kulesi'nin neon ışıkları yandı ve cam panellerde gelecek çarşamba günü düzenlenecek açılış töreninin ilanı yayınlanmaya başladı. Daiyu, pikselli bir tanrıça misali ışıl ışıl karşımdaydı. Üzerinde açık mavi bir elbise ile elmas süslü, gümüş bir kolye vardı. *Şanghay'ın gelmiş geçmiş en büyük eğlencesini kaçırmayın!*

Daiyu konuşuyordu ama ses yoktu; karakterler binanın cephesinde, onun başının üzerinde akıp gidiyordu.

Lingyi, "İki elimiz kanda olsa kaçırmayacağız," dedi ve soluğu, arabanın koyu camını bir saniyeliğine buğulandırdı.

O huzursuzluk hissi geri gelmiş, midemde yer etmişti. Biz bu oyunda çok güçlü ve çok öfkeli bir aslanı karşımıza almıştık ama Daiyu onun ininde yaşıyordu.

Çok uçmamız gerekmedi. Arun havalimoyu Şanghay'ın tarihi merkezindeki Yuyuan yakınlarında izbe bir ara sokakta park etti ve aracı orada bıraktık. Sahibi aracın takip sistemiyle onu burada bulabilirdi. Arun bizi dar ara sokaklardan yönlendiriyordu. Tezgâhında üst üste dizilmiş bambu sepetler içinde buharda pişmiş mantılar ve çörekler satan küçük bir dükkânın önünden geçerken Iris *xiaolongbao* almak için durdu, sonra hepimize, içinde bu mantılı çorbalardan olan plastik birer paket uzattı. Yoldan vızır vızır mopetler geçiyor, kenarlardan yalpalayarak ilerleyen bisikletlerin tekerleri yoldaki tozu kaldırıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum Arun'a.

Yolu Palm'ından takip ediyordu. "Ben de onu çözmeye çalışıyorum."

Lingyi puslu gün ışığında solgun görünüyordu. Iris onun bileğine dokundu. "İyi misin?"

Lingyi etrafımıza şöyle bir baktı, sonra başını evet dercesine salladı. "Jany'nin eski dairesinin yakınlarındayız da..."

Iris onu kendine doğru çekip kolunu sahip çıkarcasına omzuna doladı ve Lingyi onun uzun bedenine doğru yaslandı. "Sorun yok, toparlanırım. Her nereye gidiyorsak oraya varıp sokaklardan kurtulduğumuzda daha iyi olacağım."

"Katılıyorum," dedi Arun. "Bu taraftan."

Girişine ahşap bir merdiven dayanmış bir bakkalın önünden geçtik. Merdivenin yanındaki açık vitrinde, ipe bağlanmış plastik oyuncaklar tavandan sarkıyordu ve cam bir rafa paket paket sigara ve her renkten çakmak istiflenmişti. Bakkalın önündeki basamakta ipeksi beyaz tüylü bir kedi oturmuş, yeşil gözleriyle önünden geçişimizi izliyordu. Kırık ahşap kapılı başka bir dükkânın önünde gri, fırça saçlı bir adam dikiliyor, tıraş makinesiyle başka bir adamın saçını kesiyordu. Müşterisi bir taburenin üstündeydi ve boynuna kırmızı bir önlük bağlanmıştı. Ben takip edilmediğimizden emin olmak için sürekli arkama bakıp dursam da kimse bizimle ilgilenmiyordu. Güneş ufukta alçalıyordu ama yaz sıcağı hâlâ bunaltıcıydı; ince maskemin ardında öksürdüm. Şanghay'ın havası Taipei'den bile kirli gibiydi; buradaki havayı solumaktan boğazım tahriş olmuştu.

Arun başka bir yan sokağa döndü; burası geride bıraktığımızdan bile dardı ve alçak, beton binalarıyla bir yerleşim bölgesine benziyordu. Evlerin cephelerinden dışarı çıkıntı yapan paslı havalandırma ünitelerinin altında eski bisikletler duvara dayanmıştı. Binadan binaya gerilmiş çamaşır ipleri üstümüzde rasgele çapraz çizgiler çiziyordu ve kurusun diye asılmış çamaşırlar sıcak yaz rüzgârında salınıyordu.

Arun, "173 numara," dedi, "burası." Cephesi pislikten grileşmiş, iki katlı bir binanın önünde durdu. Evin kapısı çeliktendi ve üzerinde giriş için bir dokunmatik ekran vardı. Arun birkaç kere Palm'ına bakarak birkaç rakam girdi. Kapı bir tıkırtıyla açıldı ve Arun temkinli adımlarla içeriye girdi. Sonra dönüp elini sallayarak bizi de çağırdı: "Temiz. Burada güvende oluruz."

Binanın harap dış cephesi, küçük evin modern tasarımını maskeliyordu. Bir noktada içi yenilenmiş olmalıydı; sarı ışıklı spotlar, modern ve şık mobilyalar ve ses komutuyla çalışan yeni bir mutfağı vardı. Arun girer girmez komut vererek hem çay hem de kahvenin demlenmeye başlamasını sağlamıştı bile.

Lingyi turkuvaz deri koltuğa oturdu. "Burası mükemmelmiş ama kimin evindeyiz?"

Arun, "Bayan Wang'ın; Qibao'daki kliniğin başhekimi," dedi. "Bina kliniğe bağışlanmış, Bayan Wang da çocuk kliniğinde gönüllü çalışmak için gelen doktor ve uzmanlar buradaki birkaç günü güzel geçirsinler diye onlara veriyormuş." Arun, Lingyi'ye bir fincan çay, bize de kahve doldurdu ve oturma odasına geçtik. *Xiaolongbao*mun kalanını da yedim ama mantılı çorbadan iki paket daha yesem ancak doyardım. "Burada istediğimiz kadar kalabileceğimizi söyledi." Arun kahve fincanlarından birini önüme koydu, ben de başımla teşekkür ettim.

Arun, "Listemizdeki malzemeleri toplamaya başlayayım," diye devam etti. "Birçoğunu bu akşama bulabilirim sanırım."

Lingyi, "Ben de yardımcı olurum," dedi.

Arun kanepede onun yanına oturdu ve yanındaki titanyum sehpaya buharı tüten bir fincan bıraktı. Iris evi kolaçan etmek için üst kata çıkmıştı, ben de geçici Palm'ımda bir şeyler bakıyordum. Lingyi, "Ona yazacak mısın?" diye sordu.

Başımı kaldırıp arkadaşıma baktım; bu sürecin en zor kısmı Daiyu'yla temasımın olmamasıydı. "Riske girmek istemiyorum. Yalnızca acil durumlarda mesajlaşmaya karar verdik."

"Eh, akıllıca olur." Lingyi öne doğru eğildi. "Endişelendiğini biliyorum ama Daiyu bunun altından kalkabilir."

Lingyi'nin, *benim* Daiyu'ya güvenim dolayısıyla ona güvenmeyi tercih etmesi çok değerliydi. "Ondan şüphem yok," dedim. "Ama ya bir şeyler ters giderse?" Bu olasılığı düşünmek bile midemi bulandırıyordu. "Jin'in ne kadar acımasız olabildiğini ikimiz de biliyoruz."

"Jin'i kendi oyununda yenebilecek biri varsa o da Daiyu'dur," dedi Lingyi. "Daiyu akıllı bir kız."

Daiyu gerçekten de akıllıydı ama Jin'in de ondan geri kalır yanı yoktu. Kendi kızının ihanetine uğradığını, onun tarafından kandırıldığını anlarsa ne yapacağını kestirmek güçtü. Kızına ne kadar değer verdiğimi öğrenmesine hiç ama hiç gerek yoktu.

Bir noktada içim geçmiş olmalıydı; geçici Palm'ıma gelen bir mesajın bildirimiyle uyandım. Odadaki tek, daracık pencereden gecenin çöktüğünü anladım. Kanepe de boştu. Arkadaşlarım mutfağın yanındaki yuvarlak, cam masanın etrafına oturmuş, alçak sesle konuşuyorlardı. El yordamıyla Palm'ımı buldum. Bu mesaj da bilinmeyen bir numaradandı ama içeriği, kimden geldiğini açıkça belli ediyordu: Buluşmaya prototipi getirmezsen bedelini çok değer verdiğin biri ödeyecek.

Jin'in tehdidini okur okumaz tüm hücrelerim adrenalinle doldu. Daiyu'dan bahsediyor olmalıydı. Yoksa Les Suites'te terk ettiğimiz süite gidip, bunca zamandır tek başıma değil, arkadaşlarımla çalıştığımı mı anlamıştı? Süitte birden fazla kişinin kaldığına dair çok kanıt vardı. Ancak bunun bir önemi yoktu; Jin mesajını açıkça vermişti. Yalnız çalışmadığımı biliyordu ve beni arkadaşlarım aracılığıyla incitebilirdi. Tek umudum, Daiyu'dan hiçbir şekilde şüphelenmemesiydi. Yumruğumu sehpaya indirmemek için kendimi tutarak dişlerimi sıktım, derin bir nefes aldım ve cevabımı yazdım: Prototipi getireceğim.

Jin'in katalizörü ele geçirir geçirmez beni öldürmeyeceğinin garantisi yoktu. Koltukta yeniden arkama yaslandım; Jin tam olarak öyle yapacaktı. Böylece bana haddimi tek seferde kesinlikle bildirmiş olacaktı. Birinci hedefim, arkadaşlarımla birlikte bu yüzleşmeden sağ çıkmak olmalıydı.

Kelebek çakımı çıkarıp sallarken, üzerimdeki fazla enerjiyi atabilmek için bir duvara tırmanabilmeyi yeğlerdim. Ve o anda aklıma bir fikir geldi.

Arun'la göz göze geldik, elimi sallayarak onu yanıma çağır-

dım. Aklımdaki şeyi, açılış töreninden önceki şu beş günde yapabilmesini umuyordum.

Hayatım buna bağlıydı.

Arun ve ben o akşam acil ihtiyaç duyduğumuz malzemeleri bize gündüz vakti aydınlık dükkânlara gitmemiz gerekmeden tedarik edebilecek satıcılarla buluşmak üzere dışarı çıktık. Konuşma işini Arun üstlendi, ben yalnızca yanında dikilip tehditkâr görünmeye çalıştım ki bunun için de kapüşonumu yüzüme kadar indirip çakımla oynamaktan başka bir şey gelmiyordu elimden.

Yuyuan bölgesi gündüzleri ve akşamüstleri kalabalık bir turist cennetiyken gecenin ilerleyen saatlerinde karaborsa ticaretin döndüğü, tekinsiz gölgelerle dolu bir ine dönüşüyordu. Koyu siluetler binalara ve duvarlara yaslanmıştı; zaman zaman duvardan ayrılmaları gerektiğinde hareketleri süzülen hayaletleri andırıyordu. Önlerinden geçtiğimizde bir kısmı alçak sesle bir şeyler fısıldıyordu ama çoğunlukla, yalnızca gözlerinde anlık bir parıltı beliriyordu. Arun'da şok tabancası vardı, ben de üzerimde ufak bir çeteyi alaşağı edebilecek kadar bıçak taşıyordum. Yine de tüm duyularım aşırı açıktı. Jin'in adamları da bu sokaklarda dolaşıp bizi arıyor olabilirdi.

Ancak sırık gibi bir elemanın son dakikada fiyatı ikiye katlaması dışında, üç buluşmamız da sorunsuz geçti. Arun o satıcının fiyatını da kabul edip ödedi; pazarlık yapmak değil, gerekli malzemeleri alıp bir an önce dönmek derdindeydik.

Ertesi sabah, yani cumartesi günü Iris ile Lingyi, Jin Kulesi'ne ve civarına göz atmaya çıktılar. Lingyi mor saçını gümüşi bir bandanayla gizledi ve siyah bir maske ile koyu camlı güneş gözlüğü taktı. Açılış gününe kadar benim o bölgeden uzak durmamın daha güvenli olacağına karar vermiştik. Ben de Lingyi'nin listesini tamamlamak için Arun'a gece alışverişlerinde birkaç kere daha eşlik ettim.

Lingyi, Iris'le bölgeyi inceledikten sonra bize detaylı bir ha-

nta çıkardı, sonra Jin Kulesi'nin iletişim sistemi üzerinde çalışmaya koyuldu. Arun tüm zamanını ondan istediğim ve gerekli parçalarını topladığımız cihaz için araştırma ve saatlerce deneme yaparak geçiriyordu.

En ufak bir seste, Palm'ıma Jin ya da Daiyu'dan, Daiyu'nun açığa çıktığına dair yeni bir mesaj geldiği korkusuyla yerimden sıçramamak için kendimi zor tutuyordum. Ancak geçici cihazım bütün bu süreç boyunca sessiz kaldı, ben de uykusuz günlerimi telafi etmeye çalıştım ama sıklıkla, gördüğüm kâbusların bilincimin kıyısına tutunan izleriyle uyandım.

Arun iki başarısız denemenin ardından pazartesi gecesinin geç saatlerinde, ihtiyaç duyduğum cihazı çalışır hâle getirdi. Cihazı göğsüme bağladık ve tüm testlerden başarıyla geçtiğinde heyecanla bir beşlik çaktık.

Lingyi ara vermeksizin çalışıyordu ve salı sabahı nihayet bir zafer nidası attı. "Oldu. Jin Kulesi'nin güvenlik kameralarına ve görüntüleme sistemlerine girdim! Yakında tüm dünya Jin'in nasıl bir adam olduğunu öğrenecek." Yemek masasının başındaki sandalyesini bize ve oturma odasına doğru çevirdi; yanakları heyecandan al al olmuştu. "Şimdi tek yapmamız gereken, cihazlarımızı yerleştirebilmek için sahadaki güvenliği aşmak."

Bunu öylesine, sanki önemsiz bir şeymiş gibi söylemişti ama yarın görkemli açılış töreni için Bund'a binlerce insanın akın etmesi bekleniyordu. Güvenlik sıkı tutulacaktı; Şanghay polisinin yanı sıra Jin'in kendi güvenlik ekibi de orada olacaktı. İşin en zor kısmını henüz atlatmamıştık.

Yine de hepimiz beşlikler çakıp yumruklarımızı tokuşturarak onun sevincine katıldık. Moralimiz yüksekti ama ben yine de daha önce hiçbir işe girişirken hissetmediğim bir endişe duyuyordum – çünkü bu sefer Daiyu da işin içindeydi. Onun açısından da her şeyin yolunda gittiğini umuyordum.

Zira artık bu aşamada ya batacak ya da çıkacaktık.

ON ALTINCI BÖLÜM

Açılıştan önceki gece hepimiz uykumuzu aldık. Açılış, ağustosta havanın ılıman olduğu, güzel bir güne denk gelmişti ve sabahın erken saatlerinden itibaren Jin Kulesi'nin bulunduğu bölge güvenlik kordonuyla çevrelenmeye başlanmıştı. Alandan yapılan canlı yayınları duvar ekranımızdan izleyerek gelişmeleri takip ediyorduk. Iris, Lingyi'nin evde kalıp her şeyi uzaktan halletmesini söyledi ama Lingyi ayak diredi.

"Orada olmalıyım," diye ısrar etti. "Öteki türlüsü çok riskli; cihazlar arızalanırsa tüm planımız suya düşer." Bir konuyu vurgulamak istediğinde yaptığı gibi hepimize tek tek baktı. "Hem geride kalmayı daha önce denedim ama bu sefer sizden ayrı tutulmayı kabul etmiyorum."

Bunun üzerine Lingyi, Iris ile Arun'un önceden çıkıp Jin Kulesi'ne gitmelerine ve sahadaki hazırlıkları tamamlamalarına karar verdik. Ben bekleyecek ve buluşma saatimize, akşam altıya doğru çıkacaktım. Arkadaşlarım yola koyulmadan önce Arun ve Lingyi kemerime taktığımız, basit bir gümüş kemer tokasına benzeyen, küçük ama etkili kamera ile mikrofonu kontrol ettiler. Sonra Arun, göğsüme bağladığımız nabız monitörü ile prototi-

pın içine yerleştirdiğimiz cihazı kontrol etti, "Hepsi sorunsuz çalışıyor," dedi ve yumruklarımızı tokuşturduk.

Yüzlerini maskelerle, başlarındaki şapka ve kasketlerle gizleyerek saat üçü biraz geçe evden çıktılar. Lingyi mor saçını toplayıp, turistlerin güneşten korunmak için taktıkları türden bir hasır şapkanın içine tıkıştırmıştı. Dakikalar işkence gibiydi, zaman geçmek bilmiyordu. Daiyu'nun yazmasını umarak sürekli geçici Palm'ıma bakıyordum ama hiçbir mesaj gelmiyordu.

Saat beş buçuk olur olmaz kendimi dışarıya attım.

Arun bana ikinci el bir havapet almıştı. Prototipi arkadaki bagaj kasasına dikkatle koyup düzgün yerleşip yerleşmediğini kontrol ettim. En sevdiğim siyah kotumu ve rengi ağarmış gri tişörtümü giymiştim. Bıçaklarımı, ardından Arun'un bana her ihtimale karşı verdiği ve belime sakladığım üç uyku iksiri iğnesini kontrol ettim. Yüzümün alt kısmını ince maskeyle örtüp havapeti çalıştırdım ve motorun uğuldayarak bacaklarımın arasında canlandığını hissettim. Dar ara sokak boştu; kalbim gümbürdeyerek gaza bastım ve göğsümde aşina olduğum o kabarma duygusunu hissettim. İstemsizce sırıtarak havapeti Bund'a ve gümüşi tepesiyle puslu ufuk hattında parıldayan Jin Kulesi'ne yönlendirdim.

Jin beni bekliyordu.

Ve görülecek bir hesabımız vardı.

Bund'un üzerinde her zamankinden daha fazla havaraba ve havapet dolaşıyor, Jin Kulesi'nin açılışını bekliyordu. Sıkışık trafikte dikkatle ilerliyordum. Yerdeki kalabalığı gökyüzünden görmek, ekranda görmekten çok farklıydı. Etkinliği iyi bir yerden izlemek isteyen insanların itişirken çıkardıkları heyecanlı nidaların uğultusu bu kadar yüksekten bile duyulabiliyordu. Jin, Bund boyunca ücretsiz yiyecek ve içecek stantları kurdurmuştu, ayrıca başka tezgâhlardan da hepsi Jin'in armasını taşıyan, ışıltılı oyuncaklar, taçlar ve kolyeler ücretsiz dağıtılıyordu. Nehirde demir

atmış tur teknelerinin açık güvertelerinde, sudan en iyi görüş açısını yakalayabilmek için en yüksek ücretleri ödemiş yüzlerce insan birbiriyle kaynaşıyordu. Jin, Şanghay'da gelmiş geçmiş en şatafatlı havai fişek gösterisini gerçekleştireceklerini söylemişti.

Sularının rengi Şanghay'ın gökyüzü kadar kahverengi olan nehrin üzerinden uçup Jin Kulesi'ne direksiyon kırdım. Dünyanın en yüksek binası, ışıltılı mühendislik harikası akşamüstünün puslu loşluğunda parıldıyordu. Jin Kulesi yakınlarındaki hava trafiğinde kontrollü geçiş vardı ama kulenin, çitlerle halka kapatılmış arka girişine uçarken hiçbir engelle karşılaşmadım. Jin'in fedailerinden biri ellerini arkasında kavuşturmuş, beni bekliyordu. Göz ucuyla adamı izleyerek havapetimi sorunsuzca kapalı alana soktum ve motoru kapadım.

Jin'in gerçek prototipi aldığından emin olana kadar hareket geçmeyeceğini biliyordum ama ondan sonra, yoluna çıkmış ve öldürülmesi gereken herhangi birinden farkım kalmayacaktı. Ben arkadaki kasayı açıp hava filtresini çıkarırken Jin'in adamı hiç kıpırdamadı. Başımı sallayarak ona hazır olduğumu belli ettiğimde üzerimi aramaya kalkıştı. Elimde çantayla bir adım geri gittim. "İçeriye kendi kurallarıma göre gireceğim. Prototip aksi bir durumda kendini imha edecek şekilde ayarlandı. Öyle gürültülü patırtılı bir şey değil; sadece iç aksamı eriyip yok olacak."

Adam belli ki birilerinden emir bekleyerek hareketsizce durdu. Bir duraksamanın ardından başını salladı ve peşinden gitmemi işaret etti. Kalın, metal kapılar altındandı ve ortalarındaki dairenin içine Jin'in amblemi işlenmişti. Adam avucunu okuttu ve kapılar açıldı. Çenesiyle içeri girmemi işaret etti; önce ben girdim ve devasa cüssesini arkamda hissettim ama bıçağıma uzanmamak için kendimi tuttum. Daha oyunun başındaydık. Devasa binanın içinde yürürken ayak seslerimiz yankılanıyordu. Yüz maskemi çıkarıp başımı hafifçe arkaya atarak, yapının inanılmaz boyutlarına hayranlıkla karışık bir şaşkınlıkla baktım.

Karartılmış cam panellerden içeriye güneş ışıkları süzülüyordu ve binanın orta kısmı göz alabildiğine açıktı. Ancak Jin

Kulesi'nin tasarımına dair yazılanları okuduğumdan, otuzuncu katın aslında binanın tüm eni boyunca devam eden bir zemini olduğunu; kendi kuşhanesi, çok sayıda çeşmesi ve büyükçe göletiyle baştan sona bahçe katı olarak tasarlandığını biliyordum. Altmışıncı katta ve ondan sonraki her otuz katta bir de bu bahçelerden vardı. İlk yirmi dokuz kat ticaret ve alışveriş alanlarına ayrılmıştı, onların üstündeki her şey ise –birkaç market, restoran, spor salonu ve Jin Kulesi sakinlerine sunulan diğer hizmet alanları haricinde– konut olarak satışa sunulmuştu.

Jin'in "dikey şehri" kendi kendine yetecek şekilde tasarlanmıştı; anafikri, buradan istemediğiniz sürece çıkmanızın gerekmemesiydi. Şimdi bizzat bu şehrin içindeyken, Jin'in açıkça bir yolunun tüm ihtiyaçlarını düşünerek tasarlattığı böyle bir yapıda yaşamanın ne kadar cazip olduğunu görebiliyordum.

Asansörlere giderken ana resepsiyon alanından geçtik. Yeşim rengi, oval iki danışma masasıyla, şık bir alandı. Kule ürkütücü şekilde sessizdi; binlerce kişiyi barındırmak üzere tasarlanmıştı ama şu anda bu devasa yapıda yalnızca Jin'in fedaisi ve ben vardık. Birbirimize tek kelime etmiyorduk. Adam, asansörü çağırdı –dünyanın en hızlı asansörü olduğu duyurulmuştu– ve kabine girdik. Ben gümüşi kabinin bir köşesine geçtim, adam da diğer köşede durdu. Görebildiğim kadarıyla üzerinde silah yoku ama Jin'in tek bir emriyle beni öldürmeye hazır olduğunu biliyordum.

Gergin değildim, korkmuyordum da. Aksine, sabırsızlanıyordum. Meilerin talihsizliği ve ölümü üzerinden yaşayıp kazanç sağlayan, sebep olduğu cinayetlerden hiçbirinin sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalmamış bu adamla sonunda yüzleşmeyi dört gözle bekliyordum. Daha önceden olduğu gibi bir sandalyeye hapsolmayacaktım bu sefer. Koşullar tam istediğim gibi sayılmazdı ama bu işi Jin'in çöplüğünde yapmak zorundaydık. Kontrolün onda olduğunu hissetmeliydi. Tek yapmam gereken onu yeterince kışkırtıp konuşturmak ve mümkünse ölmemekti. Ancak doğruyu söylemek, gerekirse ben ölümden hiçbir zaman korkmamıştım - dostlarımın güvende olması yeterdi.

Jin'in fedaisi 188. katın düğmesine bastı ve erişim sağlamak için güvenlik paneline dört basamaklı bir şifre girdi. Asansör öyle bir hızla tırmanmaya başladı ki içim çalkalandı ve kulaklarım değişen basınçla aniden açıldı. Sertçe yutkunarak kendimi karşılaşmaya hazırladım.

Asansörün kapıları sessizce açıldı. Jin'in adamıyla arama mesafe koyarak önce ben çıktım. Gözüme ilk çarpan, gri beton silueti batmakta olan güneşin turuncumsu pembesiyle boyanmış hâlde önümüzde uzanan büyüleyici Şanghay manzarasıydı. Huangpu Nehri şehrin ortasından gümüş bir kurdele gibi dolana dolana akıyor; bu kadar yukarıdan pırıl pırıl ve zarif görünüyordu. Üstündeki gemi ve tekneler, oyuncak misali suyla yükselip alçalıyordu. Şanghay'ı boğan hava kirliliğini görmemek mümkün değildi; şehri pis ve mat bir canavar gibi avucuna almıştı ancak binalarla, insanlarla ve tarihle dolu bu kadim bölgenin güzelliğini yok edememişti.

Jin'in yan tarafta durduğunu sonradan fark ettim. Üzerinde çok pahalı, kusursuz bir siyah takım elbise vardı ve ellerini gevşekçe önünde kavuşturmuştu. "Nefes kesici, değil mi?" diye sordu ama sözleri bir sorudan çok, bir beyandı. "En üst katı kendime ayırdım." Kolunu açarak kocaman, boş alanı işaret etti. "Nasıl bir şey yaptıracağıma henüz karar vermedim ama seçeneklerim sonsuz." Elimdeki spor çantasını başıyla işaret etti. "Bayan Tsai'nin buluşu için de olasılıklar sonsuz." Sanki hemen koşup prototipi bir adak misali önüne bırakıverecekmişim gibi elini uzattı.

"Hayır, hiç sanmıyorum," dedim. "İstediğini alır almaz beni öldürmeyeceğinin garantisi var mı?" Onun arkasında tehditkâr bir sessizlik içinde bekleyen diğer iki korumaya başımla işaret ettim.

"Söz veriyorum..."

Güldüm. "Senin sözlerin benim gözümde beş para etmez."

Jin sakin bir tonda, "Eh, kendi sözlerin beş para etmediği için böyle düşünüyorsundur tabii," dedi, "ama bizim iş dünyamızda

sözlerin bir ağırlığı vardır. Ayrıca seni kendi kızımın gözü önünde öldüremem."

Kanımın çekildiğini hissettim, ellerim uyuştu.

Daiyu.

Kare sütunlardan birinin arkasından çıktı. Onu görür görmez karnıma yumruk yemişim gibi midem bulandı. Üzerinde altın ve gümüş işlemeli, dar, siyah bir elbise vardı. Açılış töreni için yaptığı ağır makyaja rağmen yüzü kül gibiydi ama ifadesi duygularını ele vermiyordu.

Hiçbir şekilde Daiyu'ya doğrudan bakmadan, "Burada ne arıyor?" diye sordum. Jin, Daiyu'ya zerre değer vermediğimi düşünmeliydi ama içimdeki duygu selini bastırmakta zorlanıyordum. Takındığım sert duruş bir anda yerle bir olmuştu. Daiyu'nun burada olması her şeyi değiştirmişti. Jin onu bana karşı nasıl kullanmayı düşünüyordu?

"Kızımın, Jin Holding'in vârisi olarak, benden çalmaya cüret eden serserilere neler olduğunu görmesini istedim." Jin elini kaldırdı ve cılız bir adam öne çıktı. Jin'in fedaileri gibi giyinmemişti ve bir Jin'e, bir adamlarına, bir bana bakıyordu. Elimdeki çantanın saplarını daha sıkı kavradım. Jin, "Prototipin gerçek olup olmadığını kontrol et," diye emir verdi.

Adam tereddüt edince de onu, "Ne duruyorsun?" diye azarladı. Adam olduğu yerde sıçrayıp hızla yanıma geldi ve özür dilercesine eğilerek çantayı elimden almaya davrandı. Tek kelime etmeden çantayı bıraktım.

"O prototip hiçbir zaman sana ait olmadı," dedim. "Onu Jany Tsai'den çalan esas *sendin*. İcat ona ve vasiyeti doğrultusunda, ailesine ait."

Uzun birkaç adımla Jin'e yaklaşıp Daiyu'dan uzaklaştım. Aşağıda her şeyin Lingyi'nin planladığı gibi gittiğini; bu konuşmayı duyabildiklerini –görüntümüzü ve sesimizi yayınlayabildiklerini– umuyordum. Jin'in ifadesi de Daiyu'nunki gibi okunmuyordu ama tek gözü seğirdi. Bu da onun öfkeli olduğunu anlamam için yeterliydi. Bugüne dek kimse Jin'i reddetmemiş, kimse buna

cesaret etmemişti. "Ona icadı karşılığında çok yüklü bir teklifte bulundum," dedi. "Hak ettiğinin çok çok üstünde."

"Ama o senin paranı kabul etmedi," diye karşılık verdim. "Jany senin bakış açını paylaşmıyordu ve sen onu sırf bu yüzden öldürttün."

Daiyu'nun olduğu taraftan çok hafif bir ses geldi –bir iç çekme– ama dönüp bakmadım.

"Zavallı kadıncağız kendini öldürdü." Jin tek kaşını kaldırdı. "Doktora sürecinin baskılarına dayanamadı. Gerçekten içler acısı."

Jin kendi yalanına inanıyordu; sanki gerçekliği yeniden yazabilir, hakikatin izlerini yok edebilirmiş gibi her şeyi kendi çıkarına yontuyordu.

"Ailesi hiç böyle bir açıklama yapmadı. Böyle düşünmek işine geliyor tabii, bunu kendi suçunu örtbas etmek için sen uydurdun," dedim, "ama ben gerçeği biliyorum."

Jin soğuk soğuk gülümsedi. "Senin ne bildiğinin bir önemi yok, Jason Zhou. Sen kimsin ki?" Bakışları, prototipi inceleyen gergin adama kaydı. Adamın kafası karışmış, kaşları çatılmıştı. "Ee?" diye sordu Jin.

Adam, "Bu gerçekten de katalizörlü filtre prototipi," dedi, "ama içine başka bir şey daha yerleştirilmiş."

Jin başını sallayarak adamlarına işaret verdi ve fedailerinden biri, silahını göğsüme doğrultarak öne çıktı.

Daiyu'nun gerildiğini hissedebiliyordum ama ona hiçbir şey söyleyemiyor, sadece yerinde, güvenli bir mesafede durmasını dileyebiliyordum.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım." Hep bir savunma mekanizması olarak başvurduğum ukalalığımla sırıttım. "Beni öldürsen prototip içten içe yanıp eriyecek. Nabzımı algılamadığı anda kendi kendini imha edecek şekilde ayarlandı."

Jin bana bakmak yerine mühendisine doğru döndü. "Bu doğru mu?"

Adam titreyen elleriyle alnındaki teri sildi ve hırıltılı bir sesle, "Prototipin içine bir cihaz yerleştirilmiş ve evet, sanırım birilerinin nabzını algılıyor," dedi.

Jin, "Cihazı hemen çıkar," diye emretti.

Başımı iki yana sallayıp ona göz kırptım. "Bunu yapmaya kalkışırsanız da kendini imha edecek. Cihazla oynadığınız ya da beni öldürdüğünüz anda prototipe güle güle dersiniz."

Jin'in yüzü dalga dalga kızardı ve öfkesini kontrol etmeye çalışırken yutkunduğunu gördüm.

"Jany'yi icadını ele geçirmek için öldürdüğüne dair kanıtımız var," dedim. "Bu sefer yanına kalmayacak."

Daiyu bir adım öne çıktı ve görüş alanımın kıyısında bir hareketlilik oldu. Dönünce sırık gibi bir adamın Iris'i kollarını arkadan tutarak bize doğru ittiğini gördüm. Iris çırpınıyor, koruma da onu zaptetmekte gözle görünür ölçüde zorlanıyordu. Dilimin ucuna gelen küfrü yuttum ve gırtlağımdan boğulurcasına bir ses çıktı. Bu sefer elim gerçekten yan tarafıma gizlediğim, Daiyu'nun hediyesi olan bıçaklardan birine gitti. Iris dişlerini sıkmış, bana bakıyordu ve başını hafifçe iki yana salladı. Beni yukarı çıkaran koruma ileri çıktı. Ben Jin'in adamlarını elimden geldiğince hızlı indirsem bile o arada arkadaşımı öldürebilirlerdi.

Sayıca az kalmıştık.

LINGYI

Lingyi kalabalıklardan nefret ediyordu.

Saat dörtteki haberlere göre Bund'a çoktan beş yüz bin kişi akın etmişti. Lingyi, arkadaşlarından kopmamak için Iris ve Arun'un elini tutuyordu. O hâlde bile insanlar üstlerine üstlerine gelip umursamazca omuz atıyor, ellerini sık sık ayırıyorlardı. Şimdiden kilit noktalara yerleştirilmiş yüzlerce polis bir izdihamı engellemek için insan trafiğini kontrol etmeye çalışıyordu. Üzerinde Jin'in amblemi olan koyu yeşil üniformalar giymiş Jin

Holding güvenlik görevlileri, özel konukların ağırlanması için hazırlanmış, binanın girişine yakın geniş avluya yakın konuşlandırılmıştı.

Nispeten serin bir yaz günü olmasına rağmen sıkış tepiş kalabalık yüzünden hava daha sıcak gibi geliyordu. Ensesini ter basmıştı. Mor saçını gizleyen hasır şapkayı daha da aşağıya çekti. Kalabalıktaki gençlerin çoğunun saçları renkliydi ama kendisini arayan Jin'in adamlarının işini kolaylaştırmak istemiyordu.

Iris önden gidiyordu. Güçlü parmaklarıyla Lingyi'nin elini sıkıca tutmuştu. Arada sırada havadan yüksek patırtılar geliyordu; eğlenceye kendini kaptıranlar, bu kalabalıkta ne kadar tehlikeli olduğunu düşünmeden kestanefişekleri patlatıyordu. Her seferinde de Lingyi'nin yüreği ağzına geliyordu ve içgüdüsel olarak korkudan siniyordu. Beklenmedik yüksek bir ses duyduğunda sık sık donakalıyordu hâlâ. Ancak Iris hiç durmaksızın ilerliyordu ve Lingyi de kendini ona ayak uydurmaya zorluyordu. Arun ise arkadan geldiği için Lingyi'nin paniğini görüp her seferinde onu rahatlatmak için elini sıkıyordu.

Emniyet şeridiyle ayrılmış avlunun hemen dışında soğuk içecekler, atıştırmalıklar, hazır kutularda yemekler, güneş şapkaları ve ıvır zıvır satan ahşap bir kulübe vardı. Mütevazı dükkânın önüne inanılmaz bir kalabalık yığılmıştı. Lingyi ise kulübeye arka kapısından girdi. Dükkânın, beline açık turkuvaz rengi bir önlük bağlamış, tombul bir kadın olan sahibi ona doğru hafifçe dönüp başıyla selam verdi, sonra soğuk çay ve şekerleme alabilmek için bağrışan müşterileriyle ilgilenmeye devam etti.

Lingyi bu mükemmel noktayı, önceki gün Iris'le bölgeyi incelemeye çıktıklarında bulmuştu ve MacFold'uyla buradan çalışabilmek için kadına önden oldukça yüklü bir ödeme yapmıştı. Dükkân Jin'in yakınlardaki güvenlik ekibinin görüşünden uzakta, ihtiyaç duyduğu alanı ve gizliliği sağlıyordu. Perdeyle ayrılmış bir depo alanının yanında, karanlık bir köşedeki bir tabureye oturup bilgisayarını çıkardı ve kulaklığından, "İçerisi temiz," diyerek haber verdi.

İçeriye önce elinde bir spor çantasıyla Iris girdi. Koyu renkli, kalın perdenin arkasına geçti ve bir süre sonra üzerinde Jin'in güvenlik ekibinin üniformalarından birini giymiş olarak tekrar dışarı çıktı. Gümüşi saçlarını örtmek için üniformanın yeşilinden bir şapkayı başına taktı, Lingyi'ye göz kırptı ve bir öpücük verip dükkândan çıktı. Onun ardından Arun da gelip üzerini değiştirdi. Jin'in güvenlik ekibinin her zamanki üniformalarını giyeceği bilgisini almış ve bugün için kendisiyle Iris'in bedenine uygun çakma birer takım ayarlamıştı.

Lingyi, MacFold'unu açtı. Jin bütün güvenlik önlemlerini Jin Kulesi'ne yoğunlaştırmıştı; binaya girmek için gerekli avuç içi taramalarını sisteme yükletmiş, asansör kullanımı için dijital şifreler koydurmuş, bazı katlara erişimi engelletmişti ama kamera ile bina görüntüleme sistemleri yeni takılmıştı ve çok düşük bir güvenlik sağlıyordu. Lingyi'nin bu sistemlere girip kulenin kameraları ile görüntüleme cihazlarına erişim sağlaması uzun sürmemişti. Palm'ına bir mesaj geldi, aynı anda MacFold'unun ekranına da düştü.

Kimsiniz?

Mesaj Jany'nin öldürüldüğü sabah Lingyi'nin sokakta karşılaştığı polislerden biri olan Dedektif Lu'dan gelmişti. Lingyi bu sabah isimsiz bir hesaptan kadına, Jany Tsai'nin, onun icadını çalıp kendisininmiş gibi pazarlamak isteyen Jin Feiming'in emriyle öldürüldüğünü detaylı bir şekilde anlatan mesajlar göndermişti. Jany'nin sözde intiharı yalnızca bir tezgâhtı. Lingyi cinayete şahit olduğunu ve resmî ihbarda bulunarak ifade vermek istediğini de söylemişti.

Lingyi hızlıca cevap yazdı: O sabah ihbarı değerlendirmek üzere suç mahalline geldiğinizde karşılaşmıştık. Mor saçlı kızım. Bugün Jin Kulesi'nin açılışını takip edin.

Mesaj penceresini kaparken Dedektif Lu'nun bu ihbarı ciddiye almasını umuyordu. Lingyi onu araştırmıştı; Lu işini ciddiye alan dürüst ve açıksözlü bir memur olarak tanınıyordu. Yol-

suzluğa bulaştıysa da en fazla Jin'den büyük bir rüşvet koparıp onun hesabına hareket ederdi.

Lingyi, Arun ve Iris'in ne durumda olduklarını kontrol etti. "Kurulum nasıl gidiyor?"

Arun, "Hoparlörlerden biri tamam, patron," dedi. "Diğerini de yaptım mı bitecek."

Iris de "Ben de aynı durumdayım, patron," diye cevap verdi.

Lingyi, "Harika," dedi. "Beni gelişmelerden haberdar edin."

Zhou'nun Daiyu'dan öğrendiğine göre açılış, kulenin girişine yakın bu geniş avluda kurulacak sahne ve ses sistemiyle gerçekleştirilecekti ve VIP bölümünde olup biten her şey, davetli haberciler tarafından tüm medya kanallarında canlı yayınlanacaktı. Arun ile Iris, Zhou'nun Jin'le bu buluşması için taktığı güçlü mikrofona doğrudan bağlanacak cihazları dört hoparlöre yerleştiriyorlardı. Görüşmeleri sırasında konuştukları her şey otomatik olarak Jin Kulesi'nin üzerinde canlı yazılar şeklinde akacaktı.

Lingyi halihazırda bağlı hoparlörlere yerleştirilmiş cihazlar ile Zhou'nun mikrofonu arasındaki bağlantıyı tekrar kontrol etti. Her şey kusursuz çalışıyordu. Arun ve Iris'in tek yapması gereken diğer iki hoparlörü de bağlamaktı, böylece Lingyi zamanı geldiğinde her şeyi canlı yayına alabilecekti. Jin Kulesi'ndeki düzinelerce kameranın görüntülerine de tek tek baktı. 188. katta gözüne bir hareketlilik çarptı. Birkaç koruma olduğunu gördü, ayrıca arka planda takım elbiseli biri hareket ediyordu ki bu da Jin olmalıydı. Jin'in bu görüşme için kulenin en üst katını seçmesine şaşırmadı. Açılış öncesinde Jin Kulesi'nin cephesinde yayınlanmak üzere hazırlanmış programa girdi. Bizzat Jin'in yaptığı kısa bir giriş konuşması vardı. Daiyu da birkaç kelime ettikten sonra programda art arda reklamlar dönüyordu ve dijital bir havai fişek gösterisi sergileniyordu.

Yayın Jin Kulesi'nin cephesi boyunca saat tam altı buçukta devreye girmek üzere programlanmıştı. Lingyi yayını devre dışı bıraktı ve yerine Zhou'nun üzerindeki kameraya canlı bağlanacak şekilde ayarladı.

Saate baktı; altıya yirmi vardı. Zhou, Jin Kulesi'ne doğru yola çıkmış olmalıydı. Ahşap büfenin dışındaki kalabalıktan sabırsızlandıklarını belli eden alçak bir uğultu yükseldi. Haber akışları, bölgede toplananların sayısının yedi yüz bine ulaştığını söylüyordu. Lingyi elinin tersiyle alnında biriken teri sildi.

Zhou'nun kuleye vardığını ve birileriyle, muhtemelen Jin'in adamlarından biriyle konuştuğunu duydu. Üzerindeki gizli kamera sayesinde her hareketini takip edebiliyordu. Zhou binanın içine girmek üzereydi. Girmesini takip eden sekiz dakikalık bir sessizlikten sonra Jin'in fedaisi asansörü çağırdı. Lingyi adamın asansöre girdiği dört basamaklı kodu aklında tuttu.

Jin'in Zhou'yu 188. katta karşıladığını görür görmez kulenin cam panelli cephesinde yayına girecek, artık Zhou'nun kamera ve mikrofonuna bağlı olan programı çalıştırdı. Töreni veren haber akışlarından birkaçına hızlıca baktı ve Jin Kulesi'ne dönük olan bir kam-botta karar kıldı. Kulenin camları henüz boş ve koyuydu; şehri sarmalayan alacakaranlığı yansıtıyordu. Lingyi yutkunarak şimdiye kadar yaptığı işleri kontrol etti. Kalbi göğsünden fırlayacakmışçasına çarpıyordu. Alandaki hoparlörlere bağlı olan cihazları açtı.

İşe yaramak zorunda.

Bir an sonra Jin devasa binanın cephesinde kocaman bir görüntü olarak belirdi. Lingyi büfenin etrafındaki kalabalığın solugunu tuttuğunu, ardından heyecanla konuşmaya başladıklarını işitti. Bir içecek almak için sırada bekleyen biri kuleyi işaret edip, "Bakın, Jin binada!" dedi.

Bir başkası bağırarak, "Bu da mı açılış gösterilerinin bir parçası?" diye sordu.

Lingyi çabucak VIP bölgesinde kurulu haber kam-botlarını kontrol etti. Onların yayınları sahnenin yakınlarındaki hoparlörlerden gelen konuşmaları daha iyi yakalayıp yeterince yüksek sesle tüm medya kanallarına aktarabilirdi. Dedektif Lu'nun da bu yayınları izlemesi için dua ediyordu.

Şeritle ayrılmış, davetlilerin neler olduğunu anlamaya çalıştıkları VIP bölümünde kaos hâkimdi. "Bay Jin kulenin en üst katından konuşuyor. Galiba yeni bir teknolojiden bahsediyor. Bu, yakında piyasaya sürülecek yeni bir ürün olabilir mi?" Muhabir kameraya tereddütle gülümsedi. "Önceden hazırlanmış bu içeriğin de törenin bir parçası olduğunu düşünüyoruz; Jin Feiming'in, holdingin güçlü genel müdürü olarak hayatından bir kesitle karşı karşıyayız."

Lingyi kulaklığından Arun'un, "İkinci hoparlörüm de bağlandı," dediğini duydu, "ve gayet yüksek sesle çalışıyor." Arun'un sırıttığı sesinden belliydi.

"Mükemmel," dedi Lingyi. Ucu ucuna yetişmişlerdi. Jin ile Zhou'nun konuşmasını ne kadar çok hoparlörden verebilirlerse etkisi o kadar güçlü olacaktı. Her türden görselin ve haberin üzerinde oynanabilen böyle bir çağda Jin'in nasıl bir adam olduğunu milyonlarca insana canlı yayında gösterirlerse kimsenin bunu inkâr etmesi mümkün olmayacaktı ve Jin'i kışkırtabilecek biri varsa o da Zhou'ydu. Zhou ondan bir şeyler çalmayı iki kere başararak Jin'i rezil etmişti ve Jin, ona bunun bedelini ödetmekte kararlıydı.

Lingyi bunları düşününce arkadaşı için endişelendi ama sonra art arda beş kere derin nefes alıp verdi ve yeniden yayın bağlantılarına odaklandı. Zhou için yapabileceği en iyi şey tüm konuşulanları yayınlamak, duyulmalarını ve görülmelerini sağlamaktı.

Lingyi kulaklığından, bir kadının –muhtemelen Jin'in güvenlik görevlilerinden birinin– Arun'a, "Bunun açılması normal mi? Çok erken değil mi?" diye sorduğunu duydu.

Arun, "Sorun yok," diye yalan söyledi. "Her şey önceden programlandı, ben öyle biliyorum."

Kadın önce "Hımm," dedi yüksek sesle, sonra, "Da Ge yok ki işleri yönetsin, Xiao Chen de neler olup bittiğini bile bilmiyor," diye ekledi. Da Ge büyük olasılıkla bıçak yaraları nedeniyle hâlâ hastanedeydi.

Arun, "Ben sadece emirlere uyuyorum," dedi.

Kısa bir sessizlik olduğuna göre kadın Arun'u rahat bırakmış olmalıydı. Lingyi, "Iris?" dedi. "Ne durumdasın?"

Iris cevap vermedi; Lingyi kulaklığında kalabalığın, kendi etrafını çevreleyen güruhun uğultusunu pekiştiren seslerini duyuyordu. Ardından kaba saba bir ses, "Hey! Sen ne yapıyorsun orada?" dedi.

"Hoparlörün başında bekliyorum," dedi Iris. "Emirlerim bu yöndeydi."

Bir patırtı oldu, sanki bir şey Iris'in kulaklığına çarpmıştı.

Adam, "Kimliğini ver, kontrol edeceğim," dedi. Bir sessizliğin ardından tekrar konuştu: "Xiao Chen, hoparlörün yakınında gezinen gümüş saçlı bir kız buldum. Kimliğini tarattım; sahte."

Lingyi'nin kanı çekildi. Iris yakalanmıştı.

Bir süre sonra kaba ses, "Evet evet, ben de öyle düşündüm. Patron bizi uyarmıştı zaten," dedi. "Kızı yukarı getiriyorum hemen." Sonra sesi iyice çirkinleşti. "Benimle geliyorsun!"

Lanet olsun.

Lingyi büfeden çıktı ve güvenlik kordonunun altından geçti. Herkes Jin Kulesi'nde beliren beklenmedik yayına odaklandığı için kimse onun farkına varmadı. Ardından kulaklığında Arun'un sesi duyuldu: "Xiao Chen, yakalanan kızla ilgilenmemi söyledi."

Lingyi, kalabalık avludan Jin Kulesi'nin ana girişine sürüklenen Iris'in gümüşi saçlarının parıltısını gördü – adam, Iris'in şapkasını başından atmış olmalıydı. İki yanında Jin'in birer adamı vardı; bir tanesi Arun'du. Lingyi curcunada kısa boyundan da faydalanıp VIP bölümündeki insanları ite kaka kendine yol açtı.

Iris, Arun ve koruma Jin Kulesi'nin girişi önünde duraksayınca Lingyi de bir sütunun arkasına saklandı. Kapı kalabalıklardan uzakta, geride kalıyordu ve önü güvenlik şeridiyle kapatılmıştı. Kaba saba adam, Arun'a, "Giriş iznin var mı?" diye sordu.

Arun, "Tabii ki," diye yalan söyledi.

Lingyi, adamın kapıdaki avuç içi tarama ekranına başıyla işaret ettiğini gördü ve "Görelim bakalım," dediğini duydu.

Yüreği sıkıştı. MacFold'unun başında olsaydı bile elinden hiçbir şey gelmezdi. Arun blöfünü sürdürerek avucunu tarayıcıya bastırdı. Cihaz taramanın başarısız olduğunu belirtmiş olmalıydı çünkü adam, "İznin falan yok anlaşılan. Burada kal. Kızı ben hallederim," dedi.

Lingyi kulaklığından Arun'a, "Kapıyı açık tut Arun," dedi. "Ne yap et, kapının kapanmasına engel ol."

Arun'un onu duyduğunun tek göstergesi, dönüp VIP bölgesine baktığı esnada başını hafifçe yana eğmesiydi. Leylek boylu adam kendi avucunu tarattı ve birkaç saniye sonra kapılar yana kayarak açıldı. Adam, Iris'i binanın içine itti. Onlar girer girmez Arun yavaşça kapanan kapıya doğru atıldı ve Lingyi de bir dakika sonra onun yanına koştu.

Arun durduğu yerden Jin Kulesi'ne bakakalmıştı, Lingyi de onun bakışlarını takip etti. Iris ile güvenlik görevlisi çoktan binanın içinde gözden kaybolmuştu. Arun, "Senin dışarıda ne işin var?" diye fısıldadı.

Lingyi, "Iris'e yardım etmeliyim," dedi. Aslında emniyetli bir şekilde gizlendiği büfeden koşarak çıktığında istemsizce hareket etmişti. Tek düşünebildiği, Iris'in başının belada olduğuydu. Yine aynı şeyleri yaşıyorlardı; geçen seferki gibi yine her şey ters gidiyordu.

Arun, "Ben onu bulurum," dedi.

Kapının kanatları arasına eline geçirebildiği tek nesneyi, yani şok tabancasını sıkıştırmıştı ve silah baskıya daha fazla dayanamayabilirdi. Lingyi, "Hayır, ben giderim," dedi ısrarla. "Umuyorum ki polisler de birazdan gelecekler. Aralarında bir kadın olacak – Dedektif Lu. Onu en üst kata getir."

Arun dudaklarını birbirine bastırdı ama tartışacak vakitleri yoktu. "Dikkatli ol, patron," dedi ve Lingyi'nin geçebilmesi için kapının kanatlarını iterek açtı. Lingyi kolayca içeri süzüldü, bir an şok tabancasını da almayı düşündü ama Arun'un bıraktığı

kanatlar kapanırken silah bu sefer ezilip parçalandı. Pırıl pırıl camın iki tarafından birbirlerine baktılar. Arun başını güven verircesine salladı, Lingyi de aynı şekilde karşılık verdi ve dönüp asansöre doğru koştu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ZHOU

"Rahatsız edilmek istemediğimi söylememiş miydim?" Jin sakin görünüyordu ama birdenbire ortaya çıkan yeni korumayı her an cezalandırmaya hazırdı.

Koruma özür dilercesine başını eğdi. "Bu kızı aşağıda buldum, güvenlik görevlisi kılığında VIP bölümüne girmiş. Xiao Chen, emrettiğiniz üzere doğrudan size getirmemizin daha iyi olacağını düşündü."

Adam, Iris'in kolunu arkasına kıvırarak onu öne itti. Iris acıyla yüzünü buruşturunca fedainin üzerine atlamamak için kendimi zor tuttum. Jin, Iris'i tanıyınca gözleri parladı ve "Sen..." dedi. Ardından korumasına başını sallayarak takdirini gösterdi. Adam bir şeyler daha söyleyecek oldu ama Jin elini kaldırarak onu durdurdu. "Sen aradığım *hacker* kız değilsin ama yanılmıyorsam onun hayli kıymet verdiği birisisin."

Lingyi'nin bahsi geçince Iris öne doğru eğildi, sonra başını hızla arkaya attı ve adamın suratına sertçe çarptı.

Koruma, "Siktir!" diye haykırdı. Burnu şişmeye başlamıştı ve kanıyordu. Iris'i tutan elleri gevşedi ama arkadaşım silkinip onun elinden kurtulamadan, beni buraya getiren fedai onu kıskaca aldı.

Iris sonunda sakinleşti ve öldürücü bir ifadeyle Jin'e baktı.

"Evet, süitinizde Bayan Tsai'nin tamamen temizlenmiş bilgisayarını bulduk ve otelden kaçışınızı güvenlik kayıtlarından izledim." Jin yaramaz çocuklara karşı takınılan müsamahakâr ifadeyle gülümsedi. "Ama tasarım projesini bir yerlerde sakladığınızdan eminim. Siz çocuklar pek yufka yüreklisiniz. Katalizörün milyonlarca insana –ve tabii Bayan Tsai'nin ailesine– yardımı dokunacağını bilip de onu yok etmiş olamazsınız." Bana doğru dönüp başını hafifçe eğdi. "Böyle açık ve öngörülebilir olmanız benim işimi kolaylaştırıyor."

Jin, Iris'e bakma gereği bile duymadan, onu tutan fedaisine başıyla işaret verdi ve adam tabancasını çıkarıp Iris'in şakağına dayadı. Bu manzara karşısında bütün bedenim gerildi, nabzım kontrolden çıktı. Kendimi odaklanıp düşünmeye zorladım; adama bıçaklarımdan birini fırlatabilirdim ama göğsüne bir bıçak saplanmışken tetiği çekemeyeceğinin garantisi yoktu.

Hay lanet.

Tişörtümü kaldırıp, prototipe bağlı monitöre başparmağımı bastırarak parmak izimi okuttum ve cihazı söktüm. "Cihazı devre dışı bıraktım. Prototipi al, arkadaşımı bırak."

Görüşmenin başından beri Jin'in yanında olan iki koruma öne çıktı. Bir tanesi silahını çıkarıp bana doğrulttu.

Jin, "Çok aceleci ve aptalca bir karar verdin," dedi. "Senin de dediğin gibi, artık canını bağışlamak için hiçbir nedenim yok."

Daiyu önüme atılıp, "Yeter," dedi. Sesi sakin çıkmıştı ama titrediğini görebiliyordum.

Jin, "Kenara çekil, kızım," diye karşılık verdi. "Kimin tarafında olduğunu unutma."

Daiyu meydan okurcasına başını kaldırdı ve kulağından sarkan elmas küpeler bu hareketle sallandı. "Ben nerede durduğumu çok iyi biliyorum – kesinlikle senin tarafında değilim, baba." Son kelimeyi buz gibi, sevgisiz bir tonda, gözden çıkarılmış bir şeyden bahsedercesine vurguladı.

Burnu kırılan korumanın yere yığıldığını kimse fark etmedi.

Adam inildememeye çalışarak yüzüne bir şey bastırıp gölgelere çekilmişti. Lingyi bir anda ortaya çıkıp sessizce Jin, Iris ve fedailere arkadan yaklaştı. Haykırarak ona geri gitmesini söylemek istiyordum. *Kaç!*

Daiyu, "İşlerini nasıl yürüttüğünü artık çok iyi biliyorum," dedi. "Hırsızlık yapıyor, gözdağı veriyorsun. Buna mı şahit olmamı istemiştin? Vârisine öğretmek istediklerin bunlar mı?"

"Yani serseri erkek arkadaşının tarafını mı tutuyorsun?" Jin'in dudakları küçümsercesine büküldü. "Bir hırsız ve yalancının?"

"Hırsız ve yalancı olan *sensin*," dedi Daiyu. "Sen bir katilsin."

Jin bir kahkaha atıp başını iki yana salladı. "O cinayetlerin hiçbirini benim üstüme yıkamazsınız. Seni evlatlıktan reddederim; Jin Holding'e asla sahip olamazsın."

Daiyu, "Umurumda değil," dedi. "Zhou'nun prototipi geri almasına *ben* yardım ettim."

Jin ona doğru bir adım attı. Yüzü hiddetten kızarmıştı ve farkında olmadan bir yumruğunu kaldırmıştı. "Sen mi?"

"Evet, ben." Daiyu babasına üstten üstten baktı. "Jany'nin katalizörü için üretime geçildi bile. Bir hafta içinde binlercesini piyasaya sürmek üzere hazır edeceğiz. Finansmanına bizzat destek verdim. Jany'nin icadı asla senin olmayacak. *Baba.*"

"Yalan söylüyorsun," dedi Jin. Çene kasları seğiriyordu ve boynundaki bir damar kabarmıştı. Elimi götürdüğüm fırlatma bıçağımın ağırlığını tartarak kolumu esnettim ve Jin kendi kızını incitecek kadar kudurursa diye Daiyu'yu kenara itmeye hazırlandım. Daiyu'nun ifadesini göremiyordum ama Jin onun yüzünden her ne okuduysa doğruyu söylediğini anlamıştı.

Iris'in şakağına silah dayamış olan fedaisine bakıp hafifçe başını eğdi.

Bir işaret.

Hiç düşünmeden kenara, Daiyu'dan uzağa atılıp bıçağımı fırlattım. Tek bir tabanca sesi duyuldu ve gövdemin yan tarafına bir şey saplandı. Çarpmanın etkisiyle geriye sendeledim.

Daiyu, "Jason!" diye haykırdı.

"Evet, Bayan Tsai'nın öldürülmesini ben emrettim. Gözden çıkarılabilir bir oyuncuydu." Jin doğrudan Daiyu'ya bakarak konuşuyordu; kelimeler dudaklarından yavaş ve sakin dökülüyordu ama altındaki hiddeti duymamak imkânsızdı. "Erkek arkadaşın da öyle."

Karnımda sıcak bir ıslaklık hissedip aşağıya baktım; tişörtümün sol tarafı kana bulanmıştı. Canım acımıyordu, yalnızca ciğerlerimde hava kalmamış gibi hissediyordum. Bir bıçak daha çıkardım. Bedenim damarlarıma hücum eden adrenalinle âdeta uğulduyordu. Beni vuran adam, göğsüne saplanan bıçağın kabzasını tutarak iki büklüm olmuştu, sonra yere yığıldı ve kıvranmaya başladı. Eh, ödeşmiştik. Iris uyku iksiri iğnelerini çıkarmış, tek başına Lingyi'yi Jin'den koruyordu.

Gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşmaya başlayınca elimdeki bıçağı daha da sıkı tuttum ve kabzasının hissiyle uyanık kalmaya çalıştım. Başparmağım, bıçağın zehrini aktive eden gizli düğmenin üzerindeydi. Jin arkasını döndü ve Iris'in arkasındaki Lingyi'yi görünce kızlara doğru atıldı. Jin uzun boyluydu ve kolları ona yetişebilirdi. Iris, Lingyi'yi arkasında tutmak için hareke-te geçti ve Jin, Lingyi'yi bu sefer ıskaladı ancak durmadan tekrar atağa geçti. Kolumu arkaya atıp güç alarak bıçağı fırlattım.

"Durun! Polis!" Asansörden bir kadının bağırışı duyuldu. Bize doğru koşan ayakların yankılanan seslerini duydum.

Daiyu kolumun hareketini görünce boğuk bir sesle, "Jason..." dedi.

Bıçak Jin'in sırtına saplandı, Jin kaskatı kesildi, ardından öfkeyle hırıldayarak bana doğru döndü. Lingyi ile Iris kaçarak ondan uzaklaşırlarken polisler de bize doğru koşuyorlardı.

Polis kadın, "Kıpırdamayın!" diye bağırdı. "Silahlarınızı bırakın!" Kendi tabancasını Jin'e doğrultmuştu.

Jin bakışlarını benden ayırmadan olduğu yerde sendeledi. "Bu serseriyi tutuklayın. Bana ait bir cihazı çaldı!" diye gürledi.

Daiyu yanımda duruyordu; nefesini tuttuğunu görebiliyordum. Babasının sırtına saplanan bıçağın kabzasını görmüştü –

yüzyıllar geçmiş gibi gelse de yakın zamanda bana hediye ettiklerinden biriydi.

Polis memuru kadın, "Jany Tsai cinayet soruşturması kapsamında tutuklusunuz," derken iki meslektaşı da Jin'in yanına gidip kollarından tuttular.

Jin, "Beni tutuklayamazsınız," dedi. "Emniyette tanıdıklarım var."

Kadın, "Bu sefer rüşvetle kurtulamayacaksınız," diye karşılık verdi. Elindeki Palm Plus'ı kaldırdı ve Jin'in kendi kulesinin cephesinde yayınlanan görüntülerini gösterdi. "Burada yaptığınız ve söylediğiniz her şey milyonlarca insana canlı yayınlandı. Görüntüler tüm ağlara yayıldı bile."

Jin, Palm'da kendi görüntülerini, ekranda yanından yazı şeklinde akan sözlerini izledi ve nihayet neler olduğunu idrak edebildi. Beti benzi attı ve solukları hızlandı. "Avukatımla görüşmek istiyorum."

Kadın, "Tayvan'da bu işler nasıl yürüyor bilemiyorum, Jin," dedi, "ama burada avukatınla ancak biz izin verince görüşebilirsin."

Onu bir tekerlekli sandalyeye oturtup etrafında bir polis çemberiyle asansöre bindirdiler.

Sendeledim ve görüşüm karardı.

Daiyu kolunu belime dolamış, beni ayakta tutmaya çalışıyordu. "Biri ambulans çağırsın! Kurşun yarası var ve kan kaybediyor."

Daiyu'ya yaslanıp, sıcak teninden yayılan tanıdık parfümünü içime çektim. Düşünüp taşınmış, bıçaktaki zehrini salan düğmeye basmamıştım. Uzun zaman önce, karanlık bir ara sokakta Daiyu'ya, bir insanı öldürdükten sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını söylemiştim. Jin'i hapiste tutabildiğimiz sürece ömrünü parmaklıkların arkasında geçirmesini –ve onun elinden aldıklarımızı bir ömür boyu hatırlamasını– tercih ederdim.

Lingyi koşarak gelip yarama bir şey bastırdı ve acıdan dizlerimin bağı çözüldü. Daiyu beni tutmasa yere yığılabilirdim.

Birdenbire tıknaz bir polis yanımda belirdi ve diğer taraftan kolumun altına girip, "Sedyeye yatıralım," dedi.

Bir an sonra yatay pozisyondaydım ve kontrolsüzce titriyordum. Sağlık görevlileri etrafıma doluşmuş, yarama basınç uyguluyorlardı ve sonunda acıdan bayıldım. Bir ara kendime gelir gibi olduğumda Daiyu'nun elimi tuttuğunu belli belirsiz gördüm ama dokunuşunu hissedemiyordum. Iris ve Lingyi de diğer tarafımdaydı. Arun da gelmişti. Sanrı görüp görmediğimden emin olamayarak gözlerimi kırpıştırdım.

Arun, "Dayan dostum," dedi. Ağlamaklı görünüyordu. "Arkanızdayım, hastaneye geliyorum."

Başımı sallamaya çabaladım.

Daiyu, "Jason..." diye seslendi; farkında olmadan kapanan gözlerimi açıp ona bakmaya çalıştım. Başının etrafında bir aydınlık vardı, tıpkı bir hale gibi. Gözlerim yine kararıyordu ve Daiyu ağlıyordu.

"Ağlama," diye fısıldadım. "Bana bir şey olmayacak."

Daha fazlasını söyleyecek nefesim kalmamıştı.

Uzaklarda bir yerden, "Seni seviyorum, Jason," diyen sesini duydum.

Yüzüme bir oksijen maskesi geçirdiklerini ve itilen sedyenin tekerleklerinin sarsıntısını hissettim.

Ben de seni seviyorum.

Parlak ışıklar gözlerimi acıtıyor, yüksek sesler kulaklarımda gümbürdüyordu. Sonra insanlar alçak sesle, ciddiyetle fısıldaştılar. Bütün bedenimi kaplayan, hareket etmemi –hatta zihnimi ve duyularımı– engelleyen ağır bir sisin arasından acıyı hissediyordum.

"Ölmekten korkmadığını söyleyip duruyordun, Zhou." Şeytanım, çıplak omzumda belirdi. Smokininin ceketini çıkarmıştı ve bir tutam saçı gözlerine düşmüştü. Beyaz gömleği kana bulanmıştı. "Hâlâ mı korkmuyorsun?"

DAIYU

Çok fazla kan vardı.

Jason sendeleyene ve kendisi kolunu onun beline dolayıp aşağıya bakana dek bunu fark etmemişti; Jason'ın tişörtü koyu kırmızıya bulanmıştı. Leke gittikçe büyüyor, mürekkep gibi yayılıyordu. Jason'ın yüzü kül gibi olmuştu ve alnını ter basmıştı. Daiyu onun gözlerinin geriye kaymasını dehşet içinde izledi. Onu kaybetmek üzereydi, oracıkta, kollarında ölüyordu.

Bir an konuşamadı, sesi çıkmadı. Sonra, "Biri ambulans çağırsın!" diye bağırabildi. Göğsünde patlayan hıçkırığı yutkunarak bastırdı. "Kurşun yarası var ve kan kaybediyor."

Jason ağırlığını ona verdi ve anlaşılmaz şekilde, sanki öpercesine burnunu onun boynuna yasladı. Lingyi gözleri yuvalarından fırlamış hâlde koşarak yanlarına geldi. Onun ifadesindeki sarsıcı dehşet, Daiyu'ya kendi korkusunun bir yansıması gibi geldi. Lingyi, Jason'ın yarasına bir şey bastırınca Jason iki büklüm oldu.

Tıknaz bir sağlık görevlisi yardıma geldi. "Sedyeye yatıralım."

Aniden etrafları insanlarla ve bir kakofoniyle sarıldı. Daiyu'nun kulaklarında farklı farklı konuşmalar çınlıyor, birileri talimatlar yağdırırken kulaklıklardan çeşitli sesler geliyordu. Jason bir sedyeye yatırıldı ve Daiyu ona yakın kalmaya çalışsa da acil müdahale ekipleri onun durumunu stabilize etmeye çalışırken sürekli kenara itiliyordu. Görevliler Jason'ı sedyeyle götürmeden önce arkadaşları ve Daiyu onunla yalnızca birkaç saniyeliğine konuşabildiler. Daiyu çaresizlik içinde, "Seni seviyorum, Jason," diye seslendi, Jason'ın bunu bilmesi *gerekiyordu* ama duyduğundan bile emin değildi.

Daiyu güç de olsa sedyeyle birlikte asansöre bindi. Lingyi ile Iris geride kaldılar; bir dedektif onları sorgulamak için durdurmuştu. Zemin kata ulaştıklarında Daiyu, Jason'ın peşinden ayrılmamaya çalıştı. Arun zaten yanındaydı ve sağlık görevlilerine

hızlı hızlı bir şeyler söylüyordu. Kalabalığa girmemek için arka kapıdan çıktılar ve Jason sedyeyle birlikte ambulansa bindirildi. Ancak Daiyu da araca binmeye çalışınca sağlık görevlilerinden biri ona engel oldu. "İçeride yer yok."

Arun binebilmişti; başını Daiyu'yu teskin edercesine sallayıp, "Hastanede buluşuruz," dedi.

Daiyu aklını yitirmek üzereydi ve paniklememeye çalışıyordu. Her saniyenin önemli olduğunu biliyordu. "Orada görüşürüz," diyebildi, sonra ambulansın kapıları suratına kapandı.

Ambulans yolda uzaklaşıp havalandıktan sonra bile Daiyu orada durmuş, aracın ufukta gittikçe küçülmesini izliyordu. Aniden kendini kaybolmuş hissetti. Hastaneye gitmeliydi. Koşarak Jin Kulesi'ne döndü, ön kapıya yöneldi ama aniden patlayan flaşlarla karşılaşınca bir saniyeliğine gözleri karardı. Haberciler bir yandan fotoğraf çekiyor, bir yandan da, "Bayan Jin! Bayan Jin! Babanızın Jany Tsai'yi öldürdüğü doğru mu?" diye sorular yöneltiyorlardı. Sanki yüzlerce insan ona bağırıyormuş gibiydi. VIP bölümündeki kalabalık da hareketlendi ve onları geri tutan tek kuvvet, avluda kalmış birkaç Jin güvenlik görevlisiydi.

Ancak bir polis arabası binanın köşesinden dönünce tüm dikkatler ona çevrildi. Daiyu'nun babası arka koltukta oturuyordu; sıradan bir suçluymuşçasına elleri önünden kelepçelenmişti. Ancak esas en hayret verici tarafı, bıçağın hâlâ sırtında olması ve onu öne eğilmeye zorlamasıydı. Daiyu'nun sonradan öğrendiğine göre, havambulans geldiğinde görevliler Jason'ın durumunun daha ağır olduğuna karar vermişler, babası da hastaneye götürülmek yerine polis aracına bindirilmişti. Bir sağlık görevlisi Jin'in durumunun acil olmadığını ama bıçağı uzman bir cerrahın çıkarmasının daha iyi olacağını söylemişti. Daiyu da babasını böyle görünce kalabalıktaki herkes gibi ağzı açık bakakaldı. Haberciler polis aracına doğru akın ettiler ama polis eskortu tarafından engellendiler.

Araba güçlükle ileri atılıp manevra yaparak kalabalıkların arasında yol açmaya çalıştı. Daiyu'nun babası başını eğdi; saçı

başı dağılmış ve yakası kaymıştı. Daiyu onu hiç bu kadar darmadağın hâlde görmemişti – ve bu manzara karşısında tarifsiz bir hüzne kapıldı. Hiç var olmamış bir şeyin, aralarında hiç gelişmemiş bir bağın yasını tutuyordu. Jin hiçbir zaman gerçekten babalık yapmamıştı ama yine de onun babasıydı. Araba ilerlerken Jin başını kaldırıp onunla göz göze geldi. Daiyu o an ürperdiyse de bakışlarını kaçırmadı; aksine iki yanındaki ellerini sıkıp meydan okurcasına başını dimdik tuttu, babasının gözleri ise sanki onu hiç tanımamışçasına başka yerlere kaydı.

Araç, peşinden koşturan güruhun önünde gözden kaybolduğunda, Jason kollarının arasında yığıldığından beri içinde tuttuğu hıçkırıklar Daiyu'nun bütün bedenini sarstı. Üst üste, durmaksızın... Yüzündeki gözyaşlarını sildi ve bedenini sakinleştirmek için kollarını etrafına sardı. Boğazını parçalamakla tehdit eden hıçkırıkları bastırmaya çalıştı.

Jason ona seçme şansı olduğunu söylemişti ve bunun sonucunda babası hapse sürükleniyordu; Çin'in adalet sisteminin eline düşmüştü ki buradaki sistem de muhtemelen yozlaşmıştı. Babasına merhamet göstermeyeceklerdi.

Jason aklına gelince Daiyu silkinip kendine geldi. Xiao Wu'ya mesaj attı ve şoför bu kaosta Jin Kulesi'nin üzerindeki uçuş yasağını umursamadan gelip havalimoyla Daiyu'nun beş metre ötesinde durdu. Daiyu araca binip Şanghay Üniversitesi Hastanesi'ne gideceklerini söyledi. Xiao Wu hiçbir şey sormadan, VIP bölümünde kalmış bir avuç insan aracın önünden çekilir çekilmez havaya yükseldi.

Bund'dan uzaklaşırlarken havai fişeklerin yüksek ıslıkları duyuldu ve aşağıdaki kalabalığın toplu nidaları havalimodan bile duyuldu. Daiyu arkasını dönüp baktığında hemen arkasında ateş kızılı kıvılcımların bir bulut hâlinde patladığını, ardından altın ve gümüş rengi çiçekler açtığını gördü. Yeni gümbürtüler yankılandı ve bu havai fişekleri yenileri takip ederek karanlık gökyüzünü mavilere, morlara ve yeşillere boyadı.

Daiyu bu manzarayı aracın geniş pencerelerinden görebildiği sürece izledi.

Şanghay'ın daha önce hiç görmediği kadar görkemli bir hava fişek gösterisiydi – babası sözünü tutmuştu.

ZHOU

Hastaneye sağ salim vardım.

Buna "sağ salim" denebilirse...

Çok kan kaybetmiştim. Doktorlar beni doğruca ameliyathaneye aldılar, kan verdiler ve merminin yarattığı hasarı incelemek için karın bölgemi açtılar. Kurşun sadece bağırsağıma saplanmıştı ve doktorlar zarar görmüş dokuyu temizleyip yarayı hiçbir komplikasyon oluşmadan diktiler.

Genç ve sağlıklı olduğum için şanslıydım. Kurşunun herhangi bir hayati organa ya da atardamara isabet etmemesi veya kemiklerimi kırmaması da şansımaydı. Arun'un itibarı ve yeni serveti sayesinde en iyi tıbbi bakımı almamın da faydası dokunmuştu. Hastaneye, tüm masrafları üstleneceğini söylemişti.

Tabii yaşamak *istememin* de faydası olmuştu.

Kendime geldiğimde Lingyi, "Daiyu hastaneden bir dakika bile ayrılmadı," dedi. "Arun zorladı da bir şeyler yiyip uyudu. Kıyafetlerini ve bakım malzemelerini bile, Peninsula'daki süitinden Iris getirdi."

Buna şaşırmıştım. Iris'in Daiyu'ya bayılmadığını biliyordum ve bunu Lingyi'ye de söyledim. Aniden gözleri yaşararak, "Hepimiz senin için çok endişelendik, Zhou," diye karşılık verdi. "Daiyu'nun sana ne kadar değer verdiğini –kimin tarafında durduğunu– da hepimiz gördük; özellikle de babasını kodese tıktırmamız için bize verdiği onca destekten sonra."

Bütün bunları ameliyattan sonra hastanede geçirdiğim nekahet döneminde arkadaşlarımdan öğrenmiştim.

Ancak gerçekten kendime gelip de gözlerimi açtığım gün başucumda Daiyu'yu buldum.

Ameliyattan sonra bilincimin tam olarak açılması biraz zaman aldı; sanki yoğun bir karanlıktan loş bir ışığa doğru yükselmiştim. Kendi bedenimin içinde, acıyla, boru ve tüplerle sarmalanmış hâlde, hiç bu kadar ağır hissetmemiştim. Ancak bilindik bir şeyler bilincimi alttan alta kurcalıyordu ve sonunda ağırlaşmış göz kapaklarımı güçlükle de olsa aralayabildim. Gözlerim sanki iple dikilerek kapatılmıştı. Daiyu başucumda duruyor, elimi sıkıca tutuyordu. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve ben bir an, hâlâ Jin Kulesi'nde, sedyede yattığımı sandım.

Dudaklarımdan pürüzlü bir, "Daiyu," döküldü ama çıkan ses onun adına benzememişti.

"Jason!" Daiyu'nun yüzü aydınlandı ve boştaki elini yanaklarına götürüp gözyaşlarını sildi. "Uyanmışsın!"

Gülümsemeye, ardından başımı evet dercesine sallamaya çalıştım ama yüzümdeki mimiklerin çalıştığından emin değildim. "Ne kadardır baygınım?" Bu sefer kelimeler ağzımdan doğru şekilde çıkabilmişti.

Daiyu gözlerini üzerimden ayırmadan, "Birkaç gündür," dedi.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Kahverengi gözleri kocaman açıldı, sonra gergin bir kahkaha attı. "Kurşun yiyen *ben* değilim."

Başımı eğip bedenime baktım; üzerimde beyaz bir çarşaf ile mavi bir battaniye vardı. Daiyu elimi sıktı ve bir anda parmaklarımın karıncalandığını hissettim. "Merak etme, iyileşeceğim," dedim.

"Doktorlar birkaç haftaya normale döneceğini söyledi." Ellerimize baktı. "Ama ilk saatlerde," titrek bir nefes aldı, "ne olacağını hiç bilmiyorduk. Her yerde kan vardı. Çok korktum, Jason." Çenesi titriyordu.

Bu sefer ben onun elini sıktım. "Ama hayattayım, buradayım."

Başını evet dercesine sallayıp gülümsemeye çalıştı.

"Yanıma gel." Geniş hastane yatağında kenara kaydım. Yanımdaki monitörler bipledi, cihazlar tıngırdadı.

"Ne yapıyorsun?" Koyu renk kaşları çatıldı.

Hastanenin lüks bir kanadında ya da özel odalı bir kısımda olmalıydım. Geniş pencereden, dışarıdaki yemyeşil yapraklı bir ağaç görünüyordu. Yatağın yanına bir koltuk çekilmişti. "Yatağa gelsene." Elini bırakıp, ikimizi alacak kadar geniş olan yatağa hafifçe vurdum.

"Bu bence pek de iyi bir fikir değil..."

Yatağa tekrar vurdum ve ona yalvarır gibi göründüğünü umduğum bir bakış attım. Beni kırıyormuş gibi başını hafiften iki yana salladı ama sonra yerden yüksekçe olan yatağa tırmandı. Sağ kolumu kaldırdım ve yavaşça, cihazları sarsmamaya çalışarak bana sokuldu. Sarılarak iyice yerleştik ve kendi bedenimi yabancıladığım hâlde onun ağırlığı çok tanıdık, çok rahatlatıcıydı. İçime huzur doldu.

Daiyu'nun bana temas eden her parçasıyla sanki biraz daha kendime geliyordum; elini koyduğu göğsüm, kalçama yaslanmış kalçası, birbirine değen bacaklarımız. Üzerinde kot şort vardı ve hastanenin çarşaflarının altından bile sıcaklığını hissedebiliyordum. Onu çok özlemiştim. Yeniden bu noktada, bir arada olabilmemiz için vurulmam gerekiyorduysa bile buna değmişti.

Avucuyla daireler çizerek ve karnımda merminin saplandığı sol tarafıma dokunmamaya özen göstererek göğsümü okşarken alçak sesle, "Zehri kullanmamışsın," dedi. "Babamın üzerinde yani."

Uzun bir duraksamanın ardından, "Kullanmadım," dedim. *Aklıma gelmedi değil*, diye düşündüm ama bunu söylemek yerine, "O nerede?" diye sordum.

"Hâlâ tutuklu," dedi Daiyu. "Polisler suçuna dair kanıt topluyor. Dedektif Lu bir ara buraya uğradı, birkaç gün sonra onunla tekrar görüşeceğim. Arkadaşlarınla da konuştu."

"Kendi babana karşı tanıklık yapacaksın, nasıl hissediyorsun?"

Yine alçak sesle, "Sonunda içeride olmasına seviniyorum," dedi. "Sana ve arkadaşlarına yardım etmeyi seçtiğimde sonuçlarının ne olacağını biliyordum." Söylemek istediklerini dile getirmekte zorlanıyor gibiydi. "Çok üzgünüm, Jason. Aylarca onunla görüşürken sana yalan söylemek istememiştim. Sana ve arkadaşlarına yaşattığı onca şeyden sonra bunun seni rahatsız edeceğini biliyordum ama..."

"O yine de senin baban," diyerek tamamladım cümlesini. "Biliyorum. Ben de özür dilerim." Onu iyice kendime doğru çekip şakağını öptüm. Gözlerimi açtığım âna kıyasla daha ayıktım. Kıpırdanarak yukarıya kayıp, dudaklarını boynuma, nabzımın üzerine bastırdı. Yüzümü ateş bastı ve elimi, göğsümdeki elinin üzerine koydum. Odadaki monitörlerden birinin sesi yükselmişti; bir dakika geçmeden bir hemşire başını kapıdan içeriye uzattı.

Hâlimizi görünce gözleri kocaman açılarak, "Ah," dedi, "Bay Zhou'nun durumuna bakmaya gelmiştim. Çağrı düğmesine siz mi bastınız?"

Yatağın yanındaki düğmeye baktım; Daiyu'yla yatakta kıpırdanırken yanlışlıkla basmış olmalıydım.

Daiyu utanmıştı ve yataktan inmeye kalkıştı ama elimi kolunda gezdirerek gitmemesi için onu kandırmaya çalıştım. Hemşireye dönüp, "Az önce uyandım," dedim, "ve harika hissediyorum."

Kadın bir anlığına bana bakakaldı, sonra güldü. "Ama Dr. Gao'nun bunu," hâlâ yanımda yatan Daiyu'yu başıyla işaret etti, "onaylayacağını sanmıyorum."

En çekici sırıtışımı takındım. "O hâlde ona söylemeseniz?"

Kadın yeniden güldü, başını iki yana salladı ve odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dairemdeki tırmanma duvarına çıkmayı denemek için beş hafta beklemem gerekti. Yaram hızla ve sorunsuz iyileşmiş, karnımın sol alt kısmında on santimlik, solgun bir iz bırakmıştı ancak doktorum, kendimi iyi hissetsem de altı hafta boyunca yük kaldırmamamı tembihlemişti.

Ancak sabretmeyi beceremediğim ve ağırlık kaldırmadan ya da tırmanmadan duramadığım için aklımı yitirmek üzereydim. Sonunda tırmanmanın aslında ağır yük kaldırmaktan sayılmayacağına kendi kendimi ikna ettim. Zaten halattaki ağırlığımı büyük ölçüde emniyet-botu taşıyacaktı.

Bot havada fırıl fırıl dönüyordu; ona seslendiğimde ışıkları âdeta hevesle yanıp sönüyordu. Duvarı en temel ayarlarda biçimlendirdim ki bunu çok uzun zamandır yapmamıştım. Doktorun tavsiyesine uyup ağırdan alacaktım. Ekipmanımı giyerken parmaklarımın biçimsiz ve beceriksiz olduğunu hissettim ama sonunda kollarımı yukarı esnetip ilk demiri kavradım. Böyle efor sarf etmeyi unutmuş olan kaslarım zorlanarak gerildi ama ayağımı koyacak bir yer bulup bacaklarımla gövdemi yukarı iterek daha üstlerdeki bir demire tutundum.

Yukarı çıktıkça yalpalamaya başladım, yüzüm de ter içinde kalmıştı. Duvarın tepesine ulaştığımda tüm gücümün tükendiğini hissettim. Yıllar önce tırmanmaya başladığım günlerden bu yana bu kadar kötü bir performans sergilememiştim. Nemli alnımı kolumla sildim ve başımı kaldırarak tavandaki sarkıtları inceleyerek buna gücüm olup olmadığını tarttım. İniş için sallanarak kendimi karşı duvara atmam gerekecekti – vurulmadan önce bunu yapmak için bir saniye bile düşünmem gerekmiyordu.

Tam da bunu yapamayacağımı düşündüğüm için bedenimi sallayarak sarkıt demirine tutundum ve acıyla yüzüm buruştu. Tüm idmansızlığıma rağmen, emniyet-botu beni aşağıdan takip edip ipleri benimle birlikte ilerletirken demirden demire sallanarak karşıya ulaştım. Duvardan aşağıya güçbela indiğimde kollarım ve bacaklarım pelteye dönmüştü. Yine de kemerimi çıkarırken sırıtmadan duramıyordum. Emniyet-botu iki kere düdük sesi çıkararak beni tebrik etti, havlumu uzattı ve süzülürcesine uzaklaştı.

Havluyla yüzümü, göğsümü silmiştim ve ensemdeki teri aldığım sırada dairenin kapısı hafif bir tıkırtıyla açıldı. Daiyu bu geceki Ay Festivali* buluşmamız için aldığı şeylerle dolu, kocaman üç kutuyla içeriye girdi ve beni görünce gözleri kocaman açıldı. Küçük, cam yemek masama kutuları bırakırken, "Yapmış olamazsın..." dedi.

"Yapmadım tabii ki," diyerek ona katıldım ve duşa girdim.

Arkamdan, "Yalancı," diye seslendi.

Birkaç dakika sonra banyoya geldiğini ve camı buğulanmış duşakabinimin ardında elbisesini çıkardığını gördüğüme göre bana çok kızmış olamazdı.

* * *

* Çin ve Vietnam'da Ay takvimine göre sonbahar hasadını kutlamak üzere düzenlenen, tarihinin yaklaşık 3000 yıl öncesine dayandığı düşünülen şenlikler. –*çn*

Akşam ilk gelen Arun oldu. Bu yıl Ay Festivali hafta içine denk geldiği için doğruca klinikten gelmişti. Saçlarını kısa kestirmişti ama hâlâ önünü dikiyordu ve uçları turuncuydu. "Yağda kızarmış vejetaryen mantı getirdim." Arun iki paketi bana uzatmadan bile mantıların muhteşem kokusunu alabiliyordum. O sırada Daiyu benim yanımdan geçip Arun'a sarıldı.

Arun onun üzerindeki incecik tüllü açık mavi elbiseyi görünce, "Pijamayla gelmişim gibi hissediyorum," dedi ve kendi üzerindeki, mor tiranozor çizimi baskılı, siyah tişörte baktı. Dinozor, devasa bir kâseden *dandan* eriştesi yiyordu.

Daiyu, "Saçmalama, harika görünüyorsun," dedi.

Kızarmış mantıları masaya koydum. Daiyu masaya eflatun rengi bir örtü sermiş, yeşil seramikten bir servis tabağına yuvarlak ve kare şeklinde ay kekleri dizmişti. En sevdiğimden almasını rica etmeyi unutmamıştım: nilüfer tohumu ezmeli ve salamura yumurta sarılı.

Arun pencerenin önüne gitti; güneş batıyordu ve ufukta Taipei'nin kahverengi pusu, alacakaranlığın koyu pembesine karışmıştı. Ayaklarımızın altına serili şehirde neon tabelalar yavaş yavaş yanmaya başlamıştı. "Evinin ne muhteşem bir manzarası olduğunu unutmuştum, Zhou."

Onun yanına gidip dışarıya baktım. Arun'a kıyasla bu manzaraya daha fazla alışmış olabilirdim ama güzelliğini asla hafife almıyordum. "Victor hep her şeyin en iyisini bulurdu; serseri arkadaşlarına ev alması gerektiğinde bile."

Arun bana yan yan baktı ve tek kelime etmeden çenesini hafifçe kaldırarak bana katıldı. Ay Festivali insanların sevdikleriyle, aile ve dostlarıyla bir araya geldiği bir bayramdı. Hayatımızda minnettar olmamız gereken şeyleri hatırlayıp şükran duymamız gereken bir gündü. Ancak bizim için aynı zamanda bir anma günüydü. "Belki etrafımızı saran dağları da bir gün görürüz," dedim.

Arun, Daiyu'ya dönüp, "Yasama *yuan*ındaki oylama bu ay sona ermeyecek miydi?" diye sordu.

Daiyu ona sürpriz olarak aldığım bir demet çiçeği mutfakta düzenlemeye girişmişti. Koyu mor bir zambağın sapını keserken başını kaldırdı. "Evet, sanırım düzenlemeyi geçirecekler." Şanghay'dan döndüğümüzden beri, bir aydan uzun süredir çok çalışıyor, bu girişimi desteklemek için bütün popüler sohbet programlarına katılıyor, tüm medya kanallarında yayınlanan şaşaalı bağış etkinlikleri düzenliyordu. Adını ve imajını kullanarak bıkıp usanmadan ülkemizin ihtiyaç duyduğu reformlara dikkat çekiyordu.

Babası hapiste olduğu için Jin Holding'in başına Daiyu geçmişti. Jin kurtulabilmek için en iyi avukatları tutmuştu ama Çin'de, Tayvan'daki kadar nüfuzu yoktu. Ayrıcalıklı bir muamele görüyordu –sıradan suçlulardan farklı olarak özel ve daha rahat koşullarda tutuluyordu– ama yine de hapisteydi ve yakın zamanda çıkabilecek gibi de görünmüyordu.

Çin polisi, içerideyken herhangi bir iş bağlantısı kurmasına ya da şirketin karar süreçlerine katılmasına izin vermiyordu. Daiyu holdingin başına geçer geçmez Pekin'deki yeni Jin Holding tesislerinde kostüm imalatını durdurmuştu ama Jin Kulesi, babasının planladığı şekilde hizmete hazırdı. Jin'in tutuklanması açılış törenine gölge düşürdüyse de tüm medya kanallarında yayınlanan olay, binanın ismini daha da fazla duyurmuştu. İçindeki tüm ev ve dükkânlar satılmıştı ama Daiyu birkaç katı, Çin'de çevre koruma yasaları çıkarılması için çabalayan ve yoksulların eğitim ve sağlık hizmetlerinden faydalanabilmesini savunan sivil toplum kuruluşlarına ayırmıştı. Babasının şirketi namına bu kararları verirken ne yaptığının çok iyi farkındaydı. Bu kuruluşları Şanghay'ın en çok talep gören, en değerli gayrimenkullerinden birine yerleştirmesi onlara hem görünürlük hem de güvenilirlik kazandırıyordu. Jin tutuklandığında itibarı zedelenmiş olabilirdi ama bir milyarder olarak toplumdaki konumu değişmemişti ve halk holdingin vârisi olan Daiyu'yu her geçen gün daha yakından takip eder olmuş, ne gibi katkılarda bulunup nelere yatırım yaptığına dikkat etmeye başlamıştı.

Kapı çaldı ve ekranda Lingyi'nin parlak mor saçı ile onun arkasında duran Iris'i gördüm. Kapıyı ses komutuyla açıp onları girişte karşıladım. Lingyi elinde iki alışveriş poşetiyle bana tuhaf bir şekilde sarıldı. Arun'a ve Daiyu'ya da sarıldıktan sonra poşetleri havaya kaldırdı. "Mantar ve nilüfer kökleriyle size yemek yapacağım." Arkasına doğru baktı. "Kızarmış ördek ve nilüferli görekler Iris'te – az önce aldık, hâlâ sıcaklar."

Iris küçük masaya gidip elindeki paketleri bıraktı; masanın neredeyse tamamı yiyeceklerle dolmuştu. Iris sarılmaktan pek hazzetmezdi ama arkasını dönüp hepimizle tek tek göz teması kurarak kendince selam verdi. Lingyi mutfağa daldı, Arun da vejetaryen yemekleri hazırlamasına yardım etmek için peşinden gitti.

Daiyu, "Ördek için servis tabağı çıkarayım," dedi.

Salonda baş başa kaldığımızda Iris, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Biraz hapsolmuş hissediyorum," dedim. "Ama bugün dayanamayıp biraz tırmandım."

Iris tek kaşını kaldırdı. "Eminim çok iyi gelmiştir. Hastanelik de olmadığına göre sorun yok herhalde."

Dalga geçtiğini bildiğimden güldüm. "Biraz zorlandım ama ne yalan söyleyeyim, çok iyi geldi."

Iris öne eğildi ve yumruklarımızı tokuşturduk. O da tırmanmayı seviyordu ve yerinde durabildiğine neredeyse hiç şahit olmamıştım. Bu iyileşme sürecinde ne kadar zorlandığımı kimse ondan iyi anlayamazdı. Sıcak tavaya atılan sebzelerin yüksek cızırtıları sohbetimizi böldü, ardından kızaran sarımsak ve frenksoğanlarının kokusu bize kadar ulaştı.

Daiyu beş dakika sonra elinde kare bir servis tabağıyla salona döndü, yanımdan geçerken bir eliyle sırtımı okşadı ve tüm bedenim elektriklendi. Sofradaki diğer yemekleri kenara çekerek düzenledikten sonra tabağı masaya koydu, Iris'in paketini açtığı ördeği yemek çubuklarıyla tabağa aldı.

Sebze yemekleri hazır olunca bira ve soğuk çayları çıkardım. Herkes oymalı ahşap tabureleri pencerelerin önüne çekti

ve birlikte yemeğe oturduk. Dolunay bu gece alçakta asılıydı ve solgun ışığını pis bir hava halesi sarmıştı. Gökyüzünde uçuşan havarabalar *you*ları Ay Festivali'ni kutlayacakları pahalı restoranlara taşıyordu.

Birkaç dakika sessizlik içinde oturup lezzetli yemeklerin olduğu kadar arkadaşlarımızın varlığının da keyfini çıkardık; canımız tehlikedeyken, bir an sonra neyin ters gidebileceğini bilmeyerek saklanmak yerine bir kutlama için bir araya gelebilmiştik.

Arun boğazını temizleyip birasını kaldırdı. "Bu buluşmaya ev sahipliği yapan, daha da önemlisi ilk defa vurulup da sağ kalmayı başaran Zhou'ya."

"İlk defa!" diye bağırdı Daiyu. "Sonuncusu olmasını umuyorum..."

"Hımm, ne demeye çalışıyorsunuz acaba?" diye araya girdim.

Arun birasından büyük bir yudum alıp omuz silkti. "Hiçbir şey demeye çalışmıyorum." Daiyu'ya bakıp başını salladı. "Kusura bakma ama senin şu erkek arkadaşın katışıksız bir baş belası."

Iris ve Lingyi birer kahkaha patlattılar.

"Birinin bunu sana söylemesi gerekiyordu." Arun sırıttı.

Daiyu, "Eh, başa gelen çekilir," deyip bana yan yan baktı, "elinde çakıyla gezen bir oğlana âşık olmamam gerekirdi."

Arun buna yüksek sesli bir *hah*'la karşılık verdi ama Daiyu konuşurlarken bir yandan elini uzatmış ve parmaklarımı tutup sıkmıştı. Bense onun dalga geçtiğini bile idrak edememiş, sadece *bir oğlana âşık olma* kısmını duyabilmiştim. Boynumdan yüzüme kadar ateş bastı, kapıldığım duyguları gizleyebilmek için ben de biramdan kocaman bir yudum aldım. Daiyu bana karşı duygularını hep açıkça dile getirmişti ama arkadaşlarımın önünde –şu dünyada bir tek onları tüm kalbimle sevip önemsiyordum– hiç bu kadar cesurca ortaya koymamıştı. Onlar da bu ilan-ı aşkı pa-

rıldayan gözlerle karşıladılar; yanakları ise hem yemeklerden hem de dostluğumuzun sıcaklığından çoktan pembeleşmişti.

Ben de biramı kaldırdım. "Doktor Nataraj'a... Annen hepimize annelik yaptı, Arun. Bizi kendi evlatlarıymışız gibi sevdi." Arkadaşlarım suskunlaştılar ama gözleri hâlâ parlıyordu. Hepsi de ellerindeki içeceklerini kaldırdılar.

Lingyi, "Bize hep doğru olanı yapmamızı söylerdi," dedi. "Söylemekle kalmadı; her yaptığıyla, her hareketiyle bize *gösterdi* de."

Arun duygularını gizleyemeyerek başını eğdi ve Lingyi omzuna kolunu atıp ona sarıldı. Arun başını teşekkür edercesine salladı ama konuşurken başını kaldıramadı: "Gerçekten de öyle yaptı. Bana bundan başka bir şey öğretmedi. *Doğru olanı yap, Arun; bu yolda ilerlediğin sürece yanılmazsın. İhtiyacı olanlara yardım et...*"

Lingyi, "Seninle gurur duyardı," dedi.

Arun başını kaldırıp gözlerindeki yaşları sildi. "Hepimizle gurur duyardı."

Bir süre yine sessizlik içinde Ay'ı izledik. Sonra Lingyi öne eğilip boğazını temizleyerek, "Jany'ye..." dedi. Hepimiz bardaklarımızı kaldırdık. "Aranızda onu bir tek ben tanıyordum ama bizden biri gibiydi. Bize bıraktıklarını koruyabildiğimiz için minnettarım." Jany'nin katalizörü hava filtreleme piyasasını bir gecede kökünden değiştirmiş ve ailesini hızla zengin etmişti. Bir daha asla yokluk çekmeyeceklerdi. Lingyi, bardağını Daiyu'nunkiyle tokuşturdu. "Bunu mümkün kılan finansmanı sağladığın için özellikle de sana teşekkür ederim; yaptıklarınla çok büyük bir risk aldın."

Daiyu mahcup mahcup gülümsedi. "Herhangi bir şekilde yardımım dokunduysa ne mutlu."

Yumuşak bir tonla, "Peki *sen* nasılsın, patron?" diye sordum. Lingyi iyi görünüyordu, biraz daha kendine gelmiş gibiydi. Kaşlarının ortasına yer etmiş olan endişe kırışıklıklarını bütün gece boyunca görmemiştim.

Arun da, "Evet patron, nasılsın?" diye sordu.

Lingyi, "Daha iyiyim," diye cevap verdi. "Bir terapiste gidiyorum; olanları konuşmak iyi geliyor."

Uzun bir duraksamanın ardından Iris de yaseminli soğuk çayını kaldırdı. "Ve Victor'a..."

Bir kez daha bardaklarımızı tokuşturduk.

"Büyüleyici," dedim.

"Nazik," diye ekledi Arun.

"Birlikte soyguna çıktığım en fiyakalı adam," dedi Iris.

Son olarak da Lingyi gözyaşlarını silme ihtiyacı duymadan bardağını bizimkiyle tokuşturdu. "Tatlı dilli," diye mırıldandı. "Ve dostların en sadığı."

Hepimiz ona katılarak başımızı salladık. Daiyu bana yaklaşıp dudağını yanağıma sürttü. O âna kadar kendi yanaklarımın da gözyaşlarımla ıslandığını fark etmemiştim. Ayağa kalkıp mutfağa gittim; herkesin içkisini tazelemek bahanesiyle bir anlığına da olsa yalnız kalmak istemiştim.

Ölen ben olmalıydım.

Bu düşünce hep davetsizce geliyordu aklıma; suçlayıcı, hüzünlü ve öfkeli. Yine de bunlar Victor'ın ağzından çıkmamıştı, o bana asla böyle bir şey söylemezdi. Bunu ancak bu akşam, arkadaşlarımla bu anma ânını paylaşırken anlayabilmiştim. Victor sevdiği insanları affederdi; onu kusursuz bir dost yapan da buydu. Ben de kendimi affetmeyi öğrenmeliydim.

Belime dolanan kolları hissettim. Kurşun yaram çoktan iyileştiği hâlde Daiyu oraya fazla bastırmamaya çalışıyordu. "Selam." Bana arkadan sarıldığında sırtımda onun sıcaklığını hissettim. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Dönüp kolumu ona doladım ve diğer elimi pürüzsüz boynunun arkasına kaydırdım. Ürperip iki avucunu da sırtıma koydu ve beni kendine çekti. Yavaş yavaş öpüştük, ellerimizle ve dudaklarımızla, dile getirilmeyen sözler verdik. Sonunda dünyayı unutup, tökezleyerek her zaman dağınık olan yatağıma gittiğimiz ve birbirimizi hızla soyduğumuz aşamaya gelmiştik ki onun yerine Arun içeriden, "Dostum hani bira?" diye seslendi.

Mecburen ayrıldık. Daiyu sırıtışını gizleyemeyerek elinin tersini dudaklarına bastırdı, sonra saçını ve elbisesini düzeltti. "Şey, ge-geliyoruz," diye kekeleyerek tüm suçumuzu ele verdi, "içecekleri de getiriyoruz tabii."

Arkadaşlarımın saklama ihtiyacı duymadıkları kikirdemeleri ve kahkahaları eşliğinde buzdolabından içecekleri çıkardık. Daiyu hepsini bir tepsiye koyup salona götürdü, ben de peşinden gittim.

Gece artık tamamen çökmüştü ve salona adım attığımda arkadaşlarım sırtları bana dönük hâlde, birbirlerine yaslanmış, şehrin yanan ışıklarla canlanmasını izliyorlardı. Ay yükselmiş ve küçülmüştü ama daha parlaktı – gökyüzünde bir tanrıçayı andırıyordu. Hayır, bu manzarayı kanıksayıp değerini hafife almam mümkün değildi.

Şanghay büyüleyici bir şehirdi ama Taipei bizimdi.

Daiyu'yla birlikte arkadaşlarımızın yanına dönüp alçak taburelerimize oturduk ve bize takılmak için yaptıkları şakalara cevap yetiştirmeye çalışarak herkese içeceklerini dağıttık.

Pencereden dışarı bakıp derin bir nefes aldım ve şehrin beni yüreğimin derinlerinden yakaladığını hissettim.

Yeniden yuvamda olmak çok güzeldi.

TEŞEKKÜRLER

Tuzak'la şimdiye dek yazıp yayınladığım iki kitaplık serilerimin üçüncüsü de tamamlanmış oluyor. Severek kaleme aldığım ve gurur duyduğum bir roman ama aynı zamanda yazarken en çok zorlandığım kitaplardan biri sayılır. 2018'in ocak ayında babamı kaybettim ve bunu asla atlatamamışım gibi hissediyorum; bütün bir yıl boyunca yalnızca çırpınarak başımı suyun üzerinde tutmaya çalıştım. 2018'in pek çoğumuz için sıkıntılı, zor bir yıl olduğunu biliyorum.

Tuzak'ta yarattığım ekibin atlattığı zorlukları da bu yüzden çok iyi anlıyorum. Bir yandan yas tutarken bir yandan da aldıkları zor kararlarla yüzleşmek durumunda kaldılar ve seçtikleri yolun doğru yol olup olmadığını sorguladılar – dünyalarını daha iyi bir yer hâline getirmek için yapmaya çalıştıkları şeyin bir *önemi* olup olmadığını. Hepimizin eşsiz ve özel olduğumuza, değişim için attığımız irili ufaklı bütün adımların gerçekten bir fark yarattığına inanıyorum; umudu asla elden bırakmamamız gerektiğine de. Bu, yıl boyunca dönüp dolaşıp karşılaştığım bir konu oldu ve *Tuzak*'ta da üzerinde durdum, gerçi bu çocuklar benim asla olamayacağım kadar belalılar.

Olay örgüsünü şekillendirirken destek olan, bana kollarını açan, gerçek anlamıyla sığınak sunan ya da konuşmak istediğimde dinleyen çok kıymetli dostlarımın büyük yardımları olmasa bu kitabı elinizde tutmanız mümkün olmayabilirdi. Malinda Lo, Holly Black, Sarah Rees Brennan, Cassie Clare, Shveta Thakrar, Kate Elliott ve Leigh Bardugo; hepinize hayranım ve varlığınıza minnettarım.

Bu seri için Çince karakterleri Latin alfabesine dönüştürme konusundaki yardımları için; dahası, anlayışlı, becerikli, nükteden bir insan olduğu, gerçek hayatta ya da sanal ortamda yollarımız ne zaman kesişse günümü şenlendirdiği için Shenwei Chang'a müteşekkirim. Gelecekte onun öykülerini okumak için sabırsızlanıyorum!

Bu kitapta ihtiyaç duyduğum araştırmalarda bana yardımcı olan Andrea Horbinski, Joseph C. Chen, Dr. Natalie Grunkemeier ve Dr. Marcus Doane'a teşekkür ederim.

Yakınımda ve uzağımdaki, bir kısmıyla tanışma fırsatını yakaladığım, bir kısmıyla tanışmayı da dört gözle beklediğim yazı arkadaşlarıma kucak dolusu teşekkürler. Baş sağlığı dilekleriniz ve dünyayı ele geçirme planlarınız için teşekkür ederim; Zen, Tade, Mia, Aliette, Alessa, Vida, Victor, Nene ve Rochita.

Değerlendirme grubumdaki harika insanlara çok şey borçluyum. Mark McDonough, Amy Mair, Morgan Blythe ve John Atcheson; beni beynimi yakacak kadar çok taslağın içinden sağ salim çıkardığınız için çok teşekkürler. Bana hep harika fikirler veren ve bu kitaplarda çok faydalı olan bilgilerini benimle paylaşan John'a özellikle teşekkür ederim!

Tuzak'ta beni yüreklendiren, cana yakın, zeki ve şahane editörüm Jennifer Ung'la çalışabildiğim için kendimi çok şanslı sayıyorum. Benim için bu kitabın yeri hep ayrı olacak ve sen de bunun bir parçasısın! Simon Pulse yayınevindeki muhteşem ekibe teşekkür ederim. Jason Chan yine nefes kesici bir kapak tasarımıyla beni benden aldı; sana minnettarım Jason!

Bu yıl ayrıca çok sevgili yayın hakları temsilcim Bill Contardi'yle onuncu yılım! Yine görüşelim Bill!

Her zamanki gibi, minik bücürüme ve ufaklığıma sevgilerimi sunuyorum. Ayrıca liseden beri en yakın dostum olan Jany Tsai'ye de kendisini bu romanda öldürmeme izin verdiği için kucak dolusu sevgiler.

Son olarak *İsyan*'ı övüp destekleyen tüm okurlara, kütüphanecilere ve kitabevlerine teşekkür etmek istiyorum. Sizlerin hevecanı olmasa *İsyan* bu kadar geniş kitlelere ulaşamazdı; Zhou ve arkadaşlarıyla bir bağ kuran bunca okurum olduğu için çok şanslı olduğumu biliyorum ve hepinize müteşekkirim. *Tuzak*, sizler için. <3

14 Kasım 2018
San Diego, Kaliforniya

CINDY PON

Booklist tarafından Gençlere Yönelik En İyi On Bilimkurgu ve Fantastik Roman olarak gösterilen ve *VOYA* tarafından bilimkurgu, fantastik ve korku türlerinde 2009'un En İyileri listelerine dahil edilen *Silver Phoenix*'in yazarıdır. Malindo Lo'yla birlikte "Diversity in YA (Gençlik Edebiyatında Kültürel Çeşitlilik)" sitesini kuran Cindy, kâr amacı gütmeyen We Need Diverse Books kuruluşunun danışma kurulu üyeliğini sürdürmekte ve ayrıca on yıldan uzun süredir geleneksel Çin resim sanatı alanında eğitim görmektedir.

...okuyacağınız, merak uyandırıcı bir hikâye." —LEAH CYPESS

NEFES AL!
HAYATTA KAL!
SEVDİKLERİNİ KURTAR!
VE SİL BAŞTAN, TEKRAR!

Daiyu, Zhou ve arkadaşları, Jin Holding'i patlatmalarının ardından hayatlarını düzene sokmaya uğraşıyorlardı. Lingyi, şüpheli bir mesaj aldığı çocukluk arkadaşına yardım etmek için Şanghay'a gittiğinde, karşısına yine aynı isim çıkmıştı: Jin. Bir cinayet ve hırsızlığın ardından, bu sefer kökten bir çözüm bulmak için eski ekibi tekrar toplamaktan başka şansı yoktu.

Arkadaşlarının ona ihtiyacı olduğunu öğrenen Zhou, bir an bile tereddüt etmeden yanlarına koşsa da onların Daiyu hakkında söyledikleri kafasını iyice karıştırmıştı. Aklı, kalbi ve içgüdüleri arasında sıkışıp kaldığı esnada, Şanghay sokaklarında sadece tek bir kazananın olacağı bir kedi fare oyunu başlamıştı.

"Cindy Pon, çok katmanlı dünyalar yaratmayı başaran, muhteşem bir bilimkurgu yazarı."
—VOYA

"Varlık ve yokluk arasındaki uçurum hiç bu kadar derin olmamıştı."
—Los Angeles Times

"Bu hikâyenin gücü, duygusal ve kültürel çatışmalarının gerçekçiliğinden kaynaklanıyor."
—Publishers Weekly

"Cindy Pon'un yarattığı dünya o kadar ayrıntılı ki tüylerinizi diken diken edecek."
—New York Times

